προλεταριακη σημαια

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 14 Νοέμβρη 2026 ▪ χρόνος 45ος φ. 1018 ▪ 1.50€

Στη φωτιά των εξεγέρσεων της εποχής μας

Να χτίσουμε την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση!

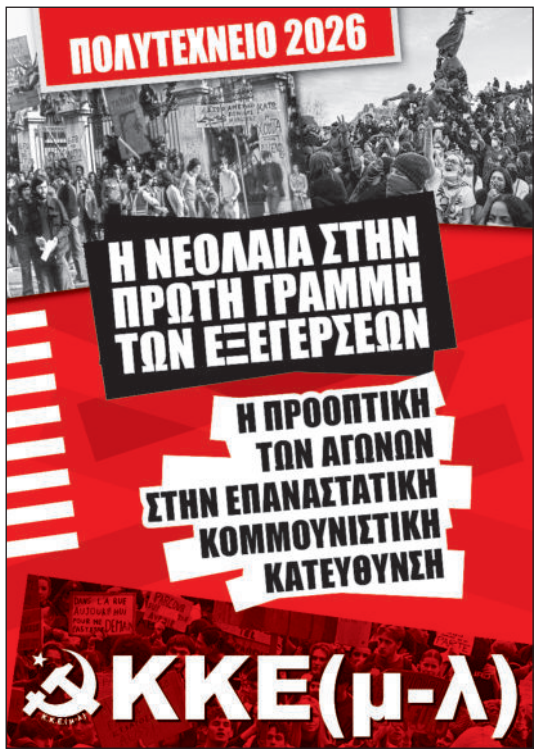

53 χρόνια μετά τη μεγαλειώδη αντιιμπεριαλιστική-αντιφασιστική ανάταση των εργατών, του λαού και της νεολαίας, ο δρόμος του Νοέμβρη παραμένει ανοιχτός. Ο δρόμος της σύγκρουσης με τον ιμπεριαλισμό και τους ντόπιους υπηρέτες του, του ξεπεράσματος του συμβιβασμού και της υποταγής, της ανυποχώρητης πάλης, στην εποχή της επέλασης της βαρβαρότητας και της βαθιάς σήψης σε όλα τα πεδία, επιδιώκεται από τους κυρίαρχους να φαντάζει κλειστός και «αναχρονιστικός» στις συνειδήσεις της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Οι λαοί και η νέα γενιά στην Ευρώπη και τον κόσμο, όμως, επιμένουν να τον περπατάνε! Με αλλεπάλληλους ξεσηκωμούς, εξεγέρσεις, αγώνες αμφισβητούν την υποτιθέμενη παντοδυναμία των από πάνω και φέρνουν όλο και συχνότερα την απαίτηση της ζωής με δικαιώματα στο προσκήνιο της πάλης και τη σύμπλεξή της με την πρωταρχική της προϋπόθεση: την άρνηση του συστήματος της εκμετάλλευσης και των πολέμων. Και αν η ήττα του επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος και η αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης αποτελούν τους βασικούς παράγοντες για το ότι στην πραγματικότητα πρόκειται για μια βασανιστική διαδρομή, γεμάτη με προχωρήματα και πισωγυρίσματα, με νίκες και υποχωρήσεις, ταυτόχρονα αναδεικνύεται ότι μόνο βαδίζοντας αυτό τον δρόμο μπορούν να δοθούν οι κρίσιμες απαντήσεις σε σχέση με τα ανοιχτά ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά του κινήματος, στην κατεύθυνση ανατροπής του αρνητικού συσχετισμού δύναμης και οικοδόμησης της προοπτικής που αναζητούν οι εξεγερμένες μάζες.

συνέχεια στη σελίδα 2

Όλοι στις πορείες του Πολυτεχνείου!

Πολυτεχνείο 1973

Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν στα μουσεία! *σελ. 14-15*

Συνέντευξη με τον Γιάννη Μάγγο: *«Μία νίκη ποτέ δεν θα μας κάνει να σταματήσουμε»* *σελ. 5*

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ!

σελ. 13

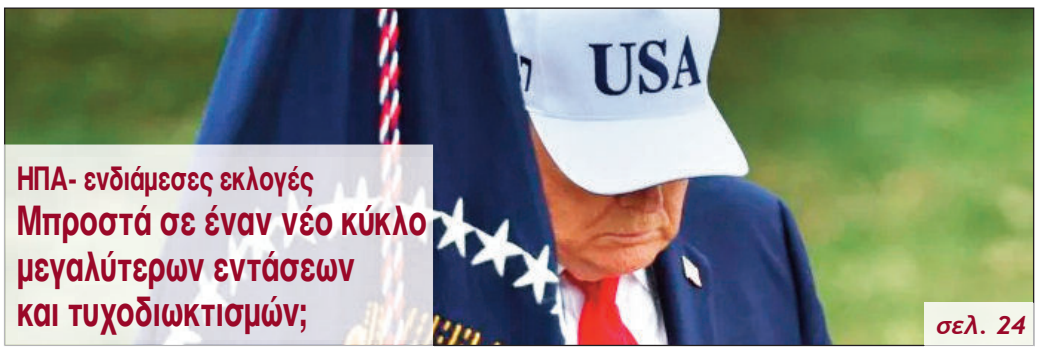

ΗΠΑ- ενδιάμεσες εκλογές

Μπροστά σε έναν νέο κύκλο μεγαλύτερων εντάσεων και τυχοδιωκτισμών; *σελ. 24*

Οι Γάλλοι συνεχίζουν να δίνουν ... τα «ραντεβού» τους στα πεζοδρόμια και στις λεωφόρους! *σελ. 21*

Στο **κόκκινο μπλοκ** αρνούμαστε τον κόσμο τους

...Οργιζόμαστε, συζητάμε, δρούμε, οργανωνόμαστε, αγωνιζόμαστε. Και ξανά...

Το ονομάσαμε **Κόκκινο**, γιατί είναι το χρώμα των αγώνων και η προοπτική μας για μια άλλη κοινωνία. Το ονομάσαμε **Μπλοκ**, γιατί στον δρόμο, οργανωμένα, γίνονται ανατροπές και νίκες.

σελ. 20

Το δικαίωμα στη στέγη δεν παραχωρείται, κατακτιέται με αγώνες *σελ. 6-7*

Στη φωτιά των εξεγέρσεων της εποχής μας

Να χτίσουμε την επαναστατική-κομμουνιστική κατεύθυνση!

συνέχεια από τη σελίδα 1

Η ταξική πάλη είναι εδώ, ανειρήνευτη και αδιάκοπη και δεν μπορεί να σταματήσει ως ιστορική διαδικασία από τις κραυγές των κυρίαρχων, τα θεωρήματα του «τέλους της ιστορίας», την άγρια καταστολή και τη φασιστικοποίηση, τις φαντασιώσεις του ρεφορμισμού για «κοινωνική ειρήνη». Οι υλικές συνθήκες της κοινωνικής πλειοψηφίας, η εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση, ο εργασιακός μεσαίωνας, τα ποτάμια αίματος των λαών, με φόντο την αθεράπευτη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και τη γενικευμένη προετοιμασία ενός μεγάλου πολέμου, παράγουν διαρκώς τους όρους για νέα ξεσπάσματα, δημιουργούν εκρηκτικές προϋποθέσεις στις συνειδήσεις λαού και νεολαίας, γεννάνε όλο και πιο συχνά κύματα ριζοσπαστικοποίησης και πάλης. Αυτή είναι η ιστορική φάση στην οποία βρισκόμαστε!

Και αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι πολιτικοί εκπρόσωποι του ντόπιου εξαρτημένου αστισμού ΝΔ-ΕΛΑΣ-ΠΑΣΟΚ, που πασχίζουν να αναπαλαιώσουν σε ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση ένα απαξιωμένο στις λαϊκές συνειδήσεις πολιτικό σύστημα. Ο καυγάς που έχουν στήσει, μάλιστα, μπροστά στις εκλογές φαίνεται να μεγεθύνει την αποστροφή πλατιών κοινωνικών τμημάτων απέναντι στα κόμματα του συστήματος και εξακολουθεί να μην μπορεί να πείσει για τις διαφορές τους, που επί της ουσίας είναι ανύπαρκτες! Και πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά; Στο θέμα των λεγόμενων «κόκκινων δανείων», για παράδειγμα, που ανέκυψε το προηγούμενο διάστημα ως ζήτημα αυτού του καυγά, πώς θα μπορούσε να περάσει ως οτιδήποτε άλλο πέρα από απροκάλυπτη κοροϊδία η αντιπαράθεση για το αν προστατεύει περισσότερο τη λαϊκή κατοικία αυτός που την παρέδωσε έρμαιο στα funds ή εκείνος που θεσμοθέτησε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς, όπως έγινε επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ;

Στην πραγματικότητα, τα αστικά κόμματα έχουν πλήρη επίγνωση αυτών που ήδη τους ζητούνται και θα τους ζητηθούν με ακόμα μεγαλύτερη ένταση από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και το κεφάλαιο, σε όποια θέση και αν βρεθούν μετεκλογικά. Η πρόσφατη έκθεση της Κομισιόν, που «υποδεικνύει» την ανάγκη να αυξηθεί στη χώρα το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης στα 68 έτη έως το 2030 είναι ένα μόνο δείγμα των νέων φάσεων της άγριας επίθεσης στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα που βρίσκονται προ των πυλών. Και σε αυτή την επίθεση και τις ανάγκες του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου είναι απόλυτα ταγμένες οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις.

Το ίδιο ισχύει, άλλωστε, και για τον έτερο πυλώνα της κοινής πολιτικής τους: την όλο και βαθύτερη μετατροπή της χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, την εμπλοκή της στους πολεμικούς τους σχεδιασμούς, τα ατελείωτα εξοπλιστικά προγράμματα, το σφιχταγκάλιασμα με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Από αυτή τη σκοπιά εξελίσσεται και η πολεμική των τελευταίων ημερών στο αστικό πολιτικό σύστημα, στο πλαίσιο της αναζωπύρωσης του άδικου και αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού: κανείς από αυτούς δεν νοι-

Ελληνοτουρκικά

Όλα... τακτοποιημένα από ΗΠΑ-Γαλλία;

Στην τελική ευθεία για την επανεκκίνηση των βυθομετρικών ερευνών του γαλλικού πλοίου Abeille Marengo εκτός ελληνικών χωρικών υδάτων, από τα ανοικτά της Κάσου -που είχαν σταματήσει το 2024- προς ανατολάς, κυλούν οι μέρες. Οι απαραίτητες αυτές εργασίες, η διάρκεια των οποίων υπολογίζεται σε τουλάχιστον 4 μήνες, που προκάλεσαν την έκδοση ελληνικής navtex ταυτόχρονα με κυπριακή αλλά και τουρκικής anti-navtex για την πόντιση του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ (GSI), φέρνουν μεγάλη αναταραχή και διπλωματικό πυρετό. Όχι μόνο σε Ελλάδα και Τουρκία, αλλά, όπως ενημερωνόμαστε, και σε Γαλλία και Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Οι καθοριστικές παρεμβάσεις των δύο αυτών ιμπεριαλιστικών χωρών φαίνεται ότι «ξεκλείδωσαν» το έργο.

Η άδεια για τις εργασίες δόθηκε από ελληνικής πλευράς στη γαλλική εταιρεία, ενώ και η τουρκική ενημερώθηκε γραπτά διά της διπλωματικής οδού τόσο από τη Γαλλία όσο και από τις ΗΠΑ. Έτσι, μπορούν τόσο η ελληνική όσο και η τουρκική άρχουσες τάξεις να συνεχίσουν να «πουλάνε» στο εσωτερικό το εθνικιστικό τους αφήγημα ένθεν κακείθεν του Αιγαίου. Η μεν πρώτη, ότι της αναγνωρίστηκε η δικαιοδοσία στη θαλάσσια αυτή περιοχή, η δε δεύτερη, ότι λήφθηκε υπόψη κι αυτής το ενδιαφέρον στην ίδια περιοχή για τη συνέχιση του έργου. Έγινε, λοιπόν, η γνωστή ρηματική διακοίνωση της Γαλλίας προς την Τουρκία για το θέμα (τα ελληνικά αστικά ΜΜΕ περίμεναν ενημέρωση προς την Τουρκία από τη γαλλική εταιρεία και όχι από το γαλλικό κράτος), ενώ δημοσίευμα αποκάλυψε ανάλογη κίνηση των ΗΠΑ μέσω του πρέσβη τους στην Άγκυρα.

Μπήκαν, επομένως, στο παιχνίδι ανοιχτά οι μεγάλες δυνάμεις. Αυτό καθόλου δεν καταλάγιασε τις κατηγορίες της αστικής αντιπολίτευσης τόσο στην Τουρκία όσο και στην Ελλάδα περί υποχωρητικότητας και ενδοτισμού, ακόμη και ήττας! Για να μείνουμε μόνο στη χώρα μας, μεγάλη σκόνη είχε σηκωθεί από ολόκληρη την αντιπολίτευση που, εκτός από άδεια, απαιτούσε να μην υπάρχει καμία γραπτή ή προφορική ενημέρωση από ελληνικής προς την τουρκική πλευρά. Το ζήτημα το έλυσαν οι προστάτες της άρχουσας τάξης, αφήνοντας μάλλον ικανοποιημένους τους υποτακτικούς τους. Αν μπορούσαν, ας έκαναν κι αλλιώς... Ωστόσο, και σε μια πορεία, αφού θα ακολουθήσουν μήνες για την πόντιση του καλωδίου, πάντα ελλοχεύει ο κίνδυνος κάπου να «στραβώσει η δουλειά», με βάση τα χαρακτηριστικά των δύο ολιγαρχιών του πλούτου και τον αντιδραστικό τους και επικίνδυνο για τους δύο λαούς ανταγωνισμό.

Στην πολιτική αντιπαράθεση, ήρθαν στο προσκήνιο πρόσφατες δηλώσεις στελεχών του αστικού πολιτικού προσωπικού και όχι μόνο, με πιο χαρακτηριστικά τα όσα είπε η Ντόρα Μπακογιάννη ότι «*...στα Ίμια η χώρα μας υπέστη ήττα. Αυτά ήταν ελληνικά και (από τότε, Γενάρης του 1996) γκριζαρίστηκαν*». Η χρήση παρελθόντος χρόνου προκάλεσε την οξεία κριτική της αντιπολίτευσης αλλά και εντός της ΝΔ. Στο ίδιο πλαίσιο, όλες οι πλευρές κατακεραυνώνουν τους χειρισμούς της κυβέρνησης Μητσοτάκη, κατη«απεμπολεί τα εθνικά δίκαια». Από την ακροδεξιά μέχρι την κεντροαριστερά, όλοι ξιφουλκούν κατά της κυβέρνησης και συναγωνίζονται σε εθνικιστικές και σοβινιστικές κορόνες. Ακόμη και το ΚΚΕ δεν ξεφεύγει από αυτό το αντιδραστικό πλαίσιο, όπως μαρτυρά και η τοποθέτηση του στελέχους του και προέδρου του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, Μ. Μπεκρή, κατά την ομιλία του στην πρόσφατη απεργιακή συγκέντρωση στον Πειραιά («*...σε ενδεχόμενη σύγκρουση, θα υπερασπίσουμε τις υποδομές κ.λπ., ανεξάρτητα από τις αιτίες αυτής της σύγκρουσης*»)!

Είναι φανερό ότι τόσο η ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις όσο και οι πολιτικές-διπλωματικές αντιπαραθέσεις θα συνεχιστούν αμείωτες καθ' όλο το διάστημα των προβλεπόμενων εργασιών για το περιβόητο καλώδιο. Συνεπικουρούμενες ασφαλώς από όλα τα πεδία του ανταγωνισμού, που έφτασε στο σημείο, ανεξάρτητα από μια ενδεχόμενη πρόσκαιρη εκτόνωση μετά τη σαφή δήλωση προθέσεων των Αμερικάνων, των Γάλλων αλλά και της ΕΕ, να εξωτερικεύει σχεδιασμούς για στρατιωτικές κινήσεις και απαντήσεις στο πεδίο, δημιουργώντας φόβους θερμού επεισοδίου. Οι δύο αστικές τάξεις και οι κυβερνήσεις τους προσπαθούν να αποκομίσουν πόντους που ενδεχόμενα θα τους χρειαστούν και στα επόμενα και πιο ουσιαστικά για τα ταξικά τους συμφέροντα στάδια, όπως οι εξορύξεις υδρογονανθράκων.

Ο φόβος της αναγνώρισης στην Τουρκία κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων στο Αιγαίο Πέλαγος και στην Ανατολική Μεσόγειο είναι διάχυτος στα ελληνικά αστικά επιτελεία. Η κύρωση του Τουρκολιβυκού Μνημονίου και οι αισθητά αυξημένες προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές που την ακολουθούν από τη Λιβύη προς τη χώρα μας, σε συνδυασμό με την παρέμβαση του Ισραήλ που εξέδωσε αντιτουρκική ανακοίνωση σχετικά με το καλώδιο που προορίζεται να καταλήξει σ' αυτό, δημιουργούν ένα εύφλεκτο περιβάλλον. Η «σκληρή» ανακοίνωση του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών για τη δικαιοδοσία χορήγησης άδειας στο γαλλικό ερευνητικό πλοίο, που έδωσε τη θέση της στο «*όλα φυσιολογικά, όλα καλά*» του Τούρκου ΥΠΕΞ, μαρτυρά τις πυρετώδεις διπλωματικές κινήσεις του παρασκηνίου. Οι μεγάλοι παίκτες διατύπωσαν με σαφή τρόπο τη θέλησή τους.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα προχωρήσει το έργο. Οι Γάλλοι με άμεσο και απώτερο συμφέρον αλλά και η ιμπεριαλιστική ΕΕ που αναζητά ενέργεια. Με μια «εύλογη» καθυστέρηση δήλωσαν το «παρών» και οι Αμερικανοί. Ελλάδα και Τουρκία μάλλον νιώθουν ικανοποιημένες από τον προφανή συμβιβασμό που επιτεύχθηκε και τη φόρμουλα που ακολουθήθηκε. Το επόμενο διάστημα θα είναι, ωστόσο, ανέφελο; Οι λαοί δεν θα πρέπει να εφησυχάζουν!

Σημεία πώλησης

[redacted]

www.kkeml.gr/ps

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461 BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

άζεται για τη φιλία και την αλληλεγγύη των δύο γειτονικών λαών, που είναι όροι που απουσιάζουν από τον λεγόμενο δημόσιο διάλογο. Η αντιπαράθεσή τους αφορά τις αγωνίες του εξαρτημένου αστισμού για τα οφέλη που επιζητά από τους ιμπεριαλιστές-«προστάτες» που κανοναρχούν αυτόν τον ανταγωνισμό και όλοι τους πλειοδοτούν στις εθνικιστικές κραυγές, πάντα στο όνομα του «διεθνούς δικαίου».

Αυτό το αντιδραστικό πολιτικό σύστημα επιδιώκουν να υπηρετήσουν και τα διάφορα φασιστικά μορφώματα που έχουν ξεπηδήσει και ενισχύονται ποικιλοτρόπως από τις κυρίαρχες δυνάμεις. Σε αυτό σπεύδουν να πιάσουν στασίδι και τα πάσης φύσεως κόμματα «διαμαρτυρίας» που έχουν προκύψει τα τελευταία χρόνια, καθώς και ο καθεστωτικός ρεφορμισμός του ΚΚΕ, που ενόψει εκλογών απογειώνει τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και το ρεσιτάλ υποταγής στο σύστημα, όπως φαίνεται πολύ χαρακτηριστικά αυτές τις μέρες στο ζήτημα των ελληνοτουρκικών, όπου φρόντισε να μαλώσει «αντιιμπεριαλιστικά» τη Γαλλία μαζί με τις αστικές δυνάμεις, για τη ρηματική της διακοίνωση στην Τουρκία σε σχέση με την πόντιση του καλωδίου στην Ανατολική Μεσόγειο.

Η αηδία και η αποστροφή που νιώθει ο λαός απέναντι στο αστικό πολιτικό σκηνικό πρέπει να ολοκληρωθεί σε πραγματικά βήματα για τη χειραφέτησή του από τους κυρίαρχους και τα αντιδραστικά τους διλήμματα! Καμία εκλογική αναμονή δεν χωράει μπροστά στις επικίνδυνες εξελίξεις που διαμορφώνει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης. Οι νίκες για τον λαό και η νεολαία θα έρθουν μέσα από μαζικούς και παρατεταμένους αγώνες, στην αναμέτρηση με το σύστημα και τις πολιτικές του! Στο πεδίο αυτό θα συγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και θα οικοδομήσουν την επαναστατική-κομμουνιστική κατεύθυνση που απαιτούν οι καιροί, τη μοναδική διέξοδο για το μέλλον των λαών. Αυτός είναι ο δρόμος του Νοέμβρη!

Τρομολαγνεία στην Ευρώπη

Ποιος είναι τελικά ο εχθρός;

Με πανευρωπαϊκή καμπάνια που προβάλλεται από τα ΜΜΕ και με εκδηλώσεις που στηρίζονται από τους κυβερνητικούς φορείς, η Κομισιόν ανακοίνωσε οδηγό έκτακτης ανάγκης για αυτονομία 72 ωρών σε περίπτωση καταστροφής και προετοιμάζει σχέδιο εκπαίδευσης ετοιμότητας των μαθητών στα σχολεία, ακόμα και σε παιδιά προσχολικής ηλικίας. Την ίδια στιγμή, μπαράζ απειλών για βόμβες σε αεροσκάφη προκάλεσαν αλλεπάλληλες αναγκαστικές προσγειώσεις αεροσκαφών σε ευρωπαϊκές χώρες, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις σηκώθηκαν και μαχητικά αεροσκάφη, για να αποδειχτεί τελικά ότι επρόκειτο για φάρσες. Ανάλογες φάρσες για βόμβες σε σχολεία και κυβερνοεπιθέσεις σε ψυγεία σε Super Market σε ευρωπαϊκές χώρες συμπληρώνουν το κλίμα «τρομοκρατίας» που είχε ξεκινήσει με «επιθέσεις» ντρόουν σε αεροδρόμια. Σε μια περίοδο που η ΕΕ δυσκολεύεται να πάρει κοινές αποφάσεις και πολύ περισσότερο να τις υλοποιήσει, ενώνει τις δυνάμεις της στη μάχη απέναντι σε ανύπαρκτους τρομοκράτες και άγνωστες απειλές.

Η καλλιέργεια του φόβου χρησιμοποιείται από το σύστημα στη μάχη αποπροσανατολισμού των λαών από τα πραγματικά τους προβλήματα. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και κυρίως τα μικρά παιδιά πρέπει να πειστούν ότι βρίσκονται σε διαρκή κίνδυνο. Από την κλιματική αλλαγή και τις φυσικές καταστροφές μέχρι τους πολέμους και τους «τρομοκράτες», με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Να κλειστούν στα σπίτια τους, ο καθένας μόνος του και με προσωπική ευθύνη να επιβιώσει τουλάχιστον για τις πρώτες 72 ώρες από τις καταστροφές, όποτε και από όπου έρθουν. Ως τότε, να μη διαμαρτύρεται κανείς και να ψηφίζουν κυβερνήσεις που θα εξασφαλίζουν «σταθερότητα» και «κανονικότητα». Δικαιώματα, αυξήσεις στους μισθούς, παιδεία, υγεία δεν χωρούν στην Ευρώπη που κινδυνεύει από «καταστροφές» και «τρομοκράτες».

Δεν υπάρχουν όρια για το πού μπορεί να φτάσει το σύστημα προκειμένου να κρατά τους λαούς στο περιθώριο. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, πρωτοπόρος στα σχέδια τρομοκράτησης, έχει φέρει την εκστρατεία μαζικής αποβλάκωσης και παραλογισμού στο επίπεδο να συντηρεί μια αγορά πάνω από ένα δισ. τον χρόνο σε προϊόντα για την αντιμετώπιση των… ζόμπι!

Η Ευρώπη όμως βράζει, οι λαοί βγήκαν από τα σπίτια τους. Εκατομμύρια νέων και εργαζόμενων πλημμυρίζουν τους δρόμους των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, οι απεργίες και οι καταλήψεις σχολείων αμφισβητούν συνολικά το σάπιο σύστημα που σπέρνει πόλεμο και φτώχεια. Οι δεκάδες χιλιάδες πάνοπλοι αστυνομικοί, οι αύρες και ο στρατός που επιστρατεύτηκαν δεν κατάφεραν να σταματήσουν τη λαϊκή οργή. Μπροστά στις κόκκινες σημαίες και τους χιλιάδες μαθητές που τραγουδούν τη Διεθνή και αρνούνται να σκοτωθούν σε άδικους πολέμους, το σύστημα επιστρατεύει όλα τα μέσα. Η οργανωμένη εκστρατεία εκφοβισμού και ιδεολογικού αποπροσανατολισμού αποδυναμώνεται όσο οι λαοί παραμένουν στους δρόμους, πολιτικοποιούνται και μαθαίνουν ξανά τη δύναμή τους!

Αποψη

Αναλύσεις επί αναλύσεων έχουν κατακλύσει τον Τύπο και τα κυρίαρχα ΜΜΕ (ακόμα περισσότερο τα υποτιθέμενα προοδευτικά) για την ήττα του Τραμπ και του τραμπισμού, η οποία, μάλιστα, θα συμπαρασύρει την ευρωπαϊκή δεξιά και ακροδεξιά και θα την οδηγήσει σε απώλεια προσανατολισμού και σε συρρίκνωση. Μια προοπτική η οποία, παρέα με τη νίκη του Λούλα στη Βραζιλία, αποτελεί, τάχα, «μια νέα ελπίδα» για προοδευτική στροφή του πολιτικού σκηνικού στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις αλλά και αλλού. Οι πιο «αριστεροί» προσθέτουν διακριτικά σε αυτήν την ευχάριστη αφήγηση και την ελπίδα (!) να κατατεθεί η γαλλική εξέγερση στις επόμενες κάλπες σε εκλογική υποστήριξη του Μελανσόν.

Το κίνημα, βέβαια, τα ζει αυτά εδώ και δεκαετίες. Και στη χώρα μας με τρόπο που δημιούργησε μια τεράστια διάλυση ενός σοβαρού λαϊκού κινήματος που υπήρχε μέχρι τη δεκαετία του ’70. Η ουρά του ρεβιζιονισμού στην Ένωση Κέντρου τη δεκαετία του ’60 ακολουθήθηκε από τις αυταπάτες της «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ (ή της παραλλαγής του ΚΚΕ – της «πραγματικής αλλαγής»), οι οποίες αυταπάτες άνοιξαν τον δρόμο στον εκφυλισμό του κινήματος, σε σταδιακή σφραγιδοποίηση των σωματείων και σε αποστράτευση αγωνιστών.

Ένα νέο κύμα αυταπατών ήρθε σε παγκόσμιο επίπεδο (αλλά πληρώθηκε περισσότερο σε χώρες με κινηματικό παρελθόν) **στις αρχές του αιώνα** με τα Φόρουμ και την «Αριστερά του 21ου αιώνα», η οποία μάλιστα κέρδιζε την κυβερνητική εξουσία σε χώρες της Λατινικής Αμερικής. Άλλωστε, με φόντο αυτή την αύρα και με πραγματικό έδαφος την πρωτοφανή μνημονιακή επίθεση της δεύτερης δεκαετίας του 21ου αιώνα, στη χώρα μας, ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις εκλογές και κατάκτησε την κυβερνητική εξουσία το 2015. Προσθέτοντας νέο κύμα απογοητεύσεων και αποστρατεύσεων αγωνιστών.

Όμως, η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται. **Οι πτήσεις των σημερινών αυταπατών και προσδοκιών μιας κυβερνητικής εναλλαγής είναι πολύ πιο χαμηλές** από ό,τι στο παρελθόν. Και δεν είναι μόνος λόγος για αυτό η εμπειρία των λαϊκών μαζών. Αλλά ακόμα πιο βασικός λόγος είναι η ορατή στον λαό συμφωνία όλων των μερίδων του συστήματος στις βασικές παραμέτρους που κάνουν κόλαση τη ζωή των φτωχών λαϊκών μαζών. Οι πολεμικές οικονομίες, η «ανταγωνιστικότητα», ο μονόδρομος της καπιταλιστικής βαρβαρότητας είναι σημεία όπου συντάσσονται και ομονοούν όλες οι πολιτικές εκδοχές του συστήματος. Οι οξυμένες αντιθέσεις ανάμεσα σε αυτές τις διάφορες πολιτικές εκδοχές δεν έχουν να κάνουν με διαφορετικές πολιτικές απέναντι στον λαό και την εργατική τάξη. Αλλά αντανακλούν τα αδιέξοδα ενός συστήματος σε κρίση και τις διαφορετικές ιεραρχήσεις για τον τρόπο προώθησης της βαρβαρότητας.

Το γεγονός αυτό φαίνεται ανάγλυφα τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην ΕΕ. Στις μεν ΗΠΑ, όπου ο μαξιμαλιστικός στόχος της παγκόσμιας ηγεμονίας δεν αντιστοιχεί στα μέσα που διαθέτουν. Στις δε διάφορες ιμπεριαλιστικές χώρες της λυκοσυμμαχίας της ΕΕ, όπου οι άρχουσες τάξεις (η καθεμιά για λογαριασμό της) δεν μπορούν να βρουν βηματισμό που να τους δίνει έναν ρόλο που θα ήθελαν στη σημερινή όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων.

Με την ομοφωνία στο μέτωπο ενάντια στον εχθρό λαό να δηλώνεται ανοιχτά από τις βασικές πολιτικές εκδοχές του συστήματος, **η εκλογική συμπεριφορά των λαϊκών μαζών χαρακτηρίζεται από απελπισία και όχι από ελπίδα**. Η φτωχολογιά, που σε μεγάλο βαθμό είχε ψηφίσει Τραμπ στις προηγούμενες εκλογές, τώρα τον καταψήφισε – χωρίς να έχει καμία πραγματική ελπίδα στους Δημοκρατικούς. Ο Λούλα συσπείρωσε εκλογικά μεγάλο μέρος του βραζιλιάνικου λαού κάτω από τον εκβιασμό ενός πατενταρισμένου φασίστα, ο οποίος πάντως συγκέντρωσε 48%. Στην Ευρώπη, τα διλήμματα τίθενται ανάμεσα σε -στην πραγματικότητα- υπεραντιδραστικές λύσεις -γιατί πώς αλλιώς να ονομάσουμε το δίλημμα Μερτς ή Afd, ή το δίλημμα Μακρόν ή Λεπέν, ή το δίλημμα Εργατικοί ή Φάρατζ; Στην πραγματικότητα, το δίλημμα επιστρέφει, μόνο που είναι κάθε φορά πιο δεξιό – πιο αδιέξοδο.

Σε όλη αυτή την υπεραντιδραστικοποίηση του σκηνικού που ζούμε, κλιμακούμενη καταιγιστικά τις τελευταίες δεκαετίες, **κρίσιμο ρόλο έχει παίξει η ήττα και διάλυση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, που εξελίχθηκε παράλληλα με την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης ως τάξης για τον εαυτό της.** Η κατίσχυση της ρεφορμιστικής – ρεβιζιονιστικής πτέρυγας όχι μόνο οδήγησε το κίνημα σε πολιτική ουράς απέναντι σε διάφορες αστικές εκδοχές. Αλλά ακόμα και σήμερα λειτουργεί ως συκοφάντηση του κομμουνιστικού κινήματος (η «κομμουνιστική» Κίνα με τον άγριο καπιταλισμό είναι χαρακτηριστική) αλλά και ως παράγοντας ανάσχεσης του λαϊκού-εργατικού κινήματος (στην Ελλάδα ο έλεγχος σωματείων-σφραγίδων από το ιδιόμορφα σοσιαλδημοκρατικό ΠΑΜΕ μεταφράζεται σε μια εγγύηση ότι στη χώρα μας το κίνημα θα είναι ουραγός σε όλη την Ευρώπη).

Το ξαναζέσταμα των αυταπατών είναι πια πολύ πιο… ψυχρό

Πραγματικό φως υπάρχει, αλλά είναι στους δρόμους

Υπάρχει κάποιο φως;

Υπάρχει, αλλά δεν βρίσκεται στις μάταιες ελπίδες κυβερνητικών εναλλαγών. Βρίσκεται **στους δρόμους των ευρωπαϊκών και άλλων πόλεων**, όπου ξεχύνεται μαχητικά η νεολαία γιατί αρνείται την κόλαση που της υπόσχονται. **Στα εργοστάσια του Μπανγκλαντές**, όπου οι εργάτριες και οι εργάτες απεργούν και αποκλείουν αυτοκινητόδρομους. **Σε κάθε γωνιά του πλανήτη** όπου οι μάζες ψάχνουν τον βηματισμό τους για να βγουν ξανά στο προσκήνιο των εξελίξεων και της Ιστορίας.

Τίποτα, βέβαια, δεν θα είναι εύκολο. **Η σύγκρουση με ένα αφιονισμένο, παρακμασμένο σύστημα και η συνακόλουθη ανάγκη αποτίναξης των βαριδίων της ταξικής συνεργασίας και των κάθε λογής αυταπατών θα είναι μια επίπονη διαδικασία**. Όμως, γράφονται σιγα σιγά οι πρώτες σελίδες αυτής της νέας εξέλιξης, χαράζονται σιγά σιγά τα μονοπάτια μιας νέας πορείας. Παρά τα πισωγυρίσματα, παρά τις νέες ελπίδες και τις νέες απογοητεύσεις που θα παράγονται, αυτός είναι και ο μόνος δρόμος. Και αυτόν τον δύσκολο, αλλά όμορφο δρόμο οι κομμουνίστριες και οι κομμουνιστές πρέπει να είναι έτοιμοι να τον βαδίσουν…

δημοκρατικά δικαιώματα

Βία και καψόνια από φασίστα δεκανέα στο «Μεγάλο Πεύκο»

Μεγάλο «αέρα» παίρνουν τα διάφορα φασιστοειδή σε μια σειρά χώρους απ΄ την κυρίαρχη πολιτική. Την πολιτική της στρατιωτικοποίησης και των πολεμικών προετοιμασιών των «μεγάλων», την πολιτική της υποδαύλισης του εθνικιστικού μίσους απέναντι στους γείτονες λαούς, την πολιτική που φασιστικοποιείται μέρα με τη μέρα. Αυτήν που παράγει «στρατιωτική πώρωση» και απαξιωτικές, για τον άνθρωπο, συμπεριφορές. Έτσι, δεκανέας ΕΠΟΠ στο Κέντρο Εκπαίδευσης Ειδικών Δυνάμεων έσβησε τσιγάρο στο μάγουλο νεοσύλλεκτου φαντάρου, ενώ κλότσησε έναν άλλον, με αποτέλεσμα να πέσει και να σπάσει τα δόντια του.

Είχαν προηγηθεί κι άλλα «καψόνια» που επέβαλε στους φαντάρους. Προφανώς κι ο καραβανάς αυτός είναι φανατικός υπέρμαχος του αξιόμαχου του αστικού και εξαρτημένου από τους ΝΑΤΟϊκούς ελληνικού στρατού. Γι' αυτό και υποστηρίχθηκε απ' τον διοικητή του λόχου, που τιμώρησε με 8 μέρες φυλακή φαντάρο που βγήκε στην αναφορά, διαμαρτυρόμενος για τη συμπεριφορά του φασίστα δεκανέα. Η μετέπειτα απόλυση του δεκανέα, που αναφέρθηκε πως δρομολογείται ύστερα απ' την αναφορά του περιστατικού στη Βουλή απ΄ τον Κουτσούμπα, δεν αναιρεί ούτε τη φύση του αστικού στρατού ούτε το γεγονός ότι οι φασίστες τροφοδοτούνται απ΄ την κυρίαρχη πολιτική και σηκώνουν κεφάλι.

Υπόθεση Γιάννη Καυκά: Για 15 χρόνια ζητά δικαίωση...

Χτυπήθηκε σοβαρά απ΄ την αστυνομία, με πυροσβεστήρα στο κεφάλι (!) στην απεργιακή διαδήλωση της 11ης Μάη 2011 στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια του οργίου καταστολής των ΜΑΤ, με κλομπ, χημικά και χειροβομβίδες «κρότου – λάμψης» ενάντια στους απεργούς και στον λαό. Κανείς απ΄ τους φυσικούς αυτουργούς (γιατί οι πολιτικοί αυτουργοί είναι γνωστοί) δεν κατηγορήθηκε ούτε παραπέμφθηκε σε δίκη. Δέκα χρόνια μετά, το 2021, το Διοικητικό Πρωτοδικείο της Αθήνας ενέκρινε αποζημίωσή του απ΄ το Δημόσιο, το οποίο προσέφυγε με έφεση ενάντια στην απόφαση...

Το '23 η έφεση απορρίφθηκε. Το Δημόσιο (Νομικό Συμβούλιο του Κράτους) προσέφυγε ξανά στο ΣτΕ. Στις 9 Νοέμβρη εκδικάστηκε η προσφυγή αυτή και αναμένεται απόφαση. Βλέπετε πως, ακόμα και μέσα από πολύχρονες, δαιδαλώδεις νομικές διαδικασίες επιδιώκεται να υποστηριχθεί και να δικαιολογηθεί η φονική βία των μηχανισμών καταστολής ενάντια στον λαό.

Με «αβλεψίες» και καταστολή το σάπιο σύστημα προβάλλει τους νεοναζί

Ως «απαράδεκτη... αβλεψία» χαρακτήρισε, μετά τις αντιδράσεις, η κρατική ΕΡΤ την εμφάνιση του καταδικασμένου χρυσαυγίτη, νεοναζί Παναγιώτη Ηλιόπουλου, στη ζωντανή εκπομπή "Newsroom" του EPTnews, στις 2/11. Θέλοντας, εκτός των άλλων, να πιστέψουμε πως... δεν γνώριζε ποιος ήταν αυτός! Κοτζάμ... βουλευτής του νεοναζιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής για 7 ολόκληρα χρόνια (2012-2019) και 3 χρόνια φυλακισμένος (2014-15 και 2020-22) για «συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση». Που όταν βγήκε στο «γυαλί» δεν υπήρξε το παραμικρό ψήγμα αναφοράς για το ποιος ήταν, αλλά παρουσιάστηκε σαν κάποιος «ιδρυτής λέσχης μοτοσικλετιστών» και «θύμα μιας απάτης κάποιας ΜΚΟ»...

Η ΕΡΤ έσπευσε, στη συνέχεια να βγάλει, «απολογούμενη», επίσημη ανακοίνωση, αναφέροντας, μεταξύ άλλων, πως η δημόσια ραδιοτηλεόραση δεν πρέπει να δίνει χώρο στην προβολή προσώπων και αντιλήψεων που «συνδέονται με ιδεολογίες οι οποίες στρέφονται κατά της Δημοκρατίας» (sic). Να τη, πάλι, η αναφορά στα «δύο άκρα» και στο λεγόμενο «δημοκρατικό τόξο» και η απόκρυψη του φασισμού και του νεοναζισμού. Κι ενώ οι «υπεύθυνοι» της «αβλεψίας», αρχισυντάκτης και ρεπόρτερ, τιμωρήθηκαν με «υποχρεωτική αργία 10 ημερών», το όλο γεγονός δεν αποτελεί μια μεμονωμένη «λεπτομέρεια».

Πριν από έναν μήνα, επιχειρήθηκε από ΜΜΕ να παρουσιαστεί το μαχαίρωμα του αντιφασίστα στην Ελευσίνα από δύο άλλους νεοναζί ως ...«απόπειρα ληστείας», «αποπολιτικοποιώντας» την επίθεση. Ενώ «θάφτηκε» μια άλλη επίθεση, αυτή σε έναν Αιγύπτιο μαθητή, ξανά με μαχαίρι, έξω απ΄ το 6ο Εσπερινό Λύκειο της Αθήνας, από πολυμελή ομάδα «αγνώστων». Δεν λείπει ούτε η έντονη προβολή του Κασιδιάρη και του νέου νεοναζιστικού μορφώματος στο οποίο ηγείται, από ΜΜΕ, επίσημο Τύπο και κοινωνικά δίκτυα, οι αναφορές σε δημοσκοπήσεις για το μόρφωμα αυτό και σε εμφανίσεις, σε δηλώσεις και δραστηριότητές του. Έφτασε μάλιστα, αυτός, να τους «ευχαριστήσει», στέλνοντας... λουλούδια σε εφημερίδες και κανάλια.

Πέρα, όμως απ΄ το πεδίο της συστημικής προπαγάνδας, υπάρχουν και τα ρόπαλα και τα χημικά των ΜΑΤ! Που ανέλαβαν δράση στη Θεσσαλονίκη για ν' αντιμετωπίσουν τους διαδηλωτές που αντιδρούσαν στην παρουσία του Κασιδιάρη στις εκδηλώσεις για την 28η Οκτώβρη και στη δημόσια ομιλία του. Με απαγορεύσεις, προσαγωγές και χειροβομβίδες «κρότου - λάμψης». Που δεν έλειψαν ούτε απ΄ την αντιφασιστική κινητοποίηση στο Νέο Ηράκλειο, το απόγευμα της Κυριακής 1/11. Η όλη εικόνα συνηγορεί στην πρόθεση του συστήματος και των διαχειριστών του να «ξεπλύνουν» και να προβάλουν τους νεοναζί και τους φασίστες. Να τους παρουσιάσουν με άλλο προσωπείο, πιο «ταιριαστό» στην αξιοποίησή τους απ΄ το κυρίαρχο αστικό πολιτικό σκηνικό. Ένα σκηνικό απαξιωμένο στον λαό, που φασιστικοποιείται μέρα με τη μέρα και που θέτει στην πρώτη γραμμή την εξυπηρέτηση των σχεδίων πολέμου των ισχυρών της Γης, των ξένων ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Δίπλα στη φτωχοποίηση του λαού, στη στοχοποίηση της νεολαίας, στην ποινικοποίηση των αγώνων. Μην τυχόν και γίνει «της Γαλλίας». Και βέβαια στη διοχέτευση του εθνικιστικού και σοβινιστικού δηλητηρίου ενάντια στους γείτονες λαούς, στους πρόσφυγες και στους μετανάστες.

Ποινικοποιούν - γιατί φοβούνται - την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό:

Ρόδος: Αναβολή της δίκης των 8 διαδηλωτών

Σύρθηκαν στα δικαστήρια στις 6/11 γιατί διαδήλωσαν υπέρ του αγωνιζόμενου Παλαιστινιακού λαού, τον Ιούλη του '25 στη Ρόδο. Οι κατηγορίες, τις οποίες αρνούνται: «βία κατά υπαλλήλων, απείθεια και παραβίαση του αντιρατσιστικού νόμου». Η τελευταία, επειδή εναντιώθηκαν στους σιωνιστές φονιάδες, στρατιώτες του IDF, που μετά τις σφαγές που διαπράττουν έρχονται για διακοπές στη χώρα μας. Τι υποκρισία συστημικού... αντιρατσισμού, δίπλα στην ποινικοποίηση των διαμαρτυριών και τη στήριξη του κράτους – δολοφόνου του Ισραήλ! Η δίκη αναβλήθηκε για τις 21/2/2027, παρατείνοντας την ομηρία τους.

Καταδίκη φοιτητή του ΕΜΠ για... σπρέι

Η πρωτόδικη καταδίκη του ήταν 14 μήνες, εξαγοράσιμη φυλάκιση χωρίς αναστολή. Ο αναρχικός Ζ.Μ., φοιτητής του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ, κατηγορήθηκε για «φθορά ξένης περιουσίας», για αναγραφή συνθήματος υπέρ της Παλαιστίνης, με μοναδικό «πειστήριο» 4 φωτογραφίες που τράβηξε με το κινητό του ο κοσμήτορας της σχολής, Τσανάκας. Στις 10/11, στο Εφετείο καταδικάστηκε σε φυλάκιση 5 μηνών και 15 ημερών με τριετή αναστολή.

Η έκφραση της αλληλεγγύης στην ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση και στο παράδειγμα που δίνει είτε στην Ελλάδα είτε στη «δημοκρατική» Ευρώπη προκαλεί μεγάλο φόβο στους «από πάνω». Στους συμμάχους, δηλαδή, αυτών που διαπράττουν μια ιστορικών διαστάσεων γενοκτονία. Γι' αυτό και καταφεύγουν σε διώξεις, δίκες, απαγορεύσεις, καταστολή των κάθε είδους ΜΑΤ. Μάταια!

«Καλοί Λιμένες» Κρήτης: 22 πρόσφυγες νεκροί και δεκάδες άλλοι ναυαγοί...

Δεν έχει τελειωμό η τραγωδία στην οποία έχουν καταδικάσει τους λαούς οι ιμπεριαλιστές και οι άρχουσες τάξεις. 22 άνθρωποι που έχασαν τη ζωή τους εντοπίστηκαν μέσα σε λέμβους με πρόσφυγες, ενώ άλλοι 105 διασώθηκαν σε τρία διαφορετικά «ναυάγια», μετά από αντίστοιχες «επιχειρήσεις» του Λιμενικού και της Frontex. Βλέπετε, η νότια Κρήτη δεν είναι... ελληνοτουρκικά σύνορα, όπου υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση των προσφύγων!

Συνέντευξη με τον Γιάννη Μάγγο

«Μία νίκη ποτέ δεν θα μας κάνει να σταματήσουμε»

Τον Ιούνη του 2020, ο νεολαίος αγωνιστής Βασίλης Μάγγος βασανίζεται άγρια από τις αστυνομικές δυνάμεις και ένα μήνα μετά φεύγει από τη ζωή. Ξεκινά μία μακριά πορεία αγώνων μέσα και έξω από τις αίθουσες των δικαστηρίων για την καταδίκη των 6 αστυνομικών. Η «Π.Σ.» συζήτησε με τον Γιάννη Μάγγο, πατέρα του Βασίλη για την απόφαση του δικαστηρίου που έξι χρόνια μετά τους καταδικάζει.

Π.Σ.: *Η απόφαση του δικαστηρίου δεν ήταν καθόλου δεδομένη και είπατε ότι είναι δικαίωση για τον Βασίλη. Πείτε μας περισσότερα.*

Γ.Μ.: Η απόφαση κατ' αρχήν είναι ιστορική, γιατί, όπως έγραψα και εκείνο το βράδυ, ο Βασίλειος παραδόθηκε στην ιστορία δικαιωμένος. Και δεν ήταν εύκολη απόφαση διότι γνωρίζαμε ότι απέναντί μας είχαμε έναν τεράστιο μηχανισμό, που είναι η ελληνική αστυνομία. Παρά όλα αυτά, επειδή τα στοιχεία ήταν συντριπτικά εις βάρος τους και ο αγώνας που αναπτύχθηκε στην κοινωνία και στο κίνημα για την υπόθεση του Βασίλη ήταν επίσης τεράστιος, εκδόθηκε αυτή η απόφαση που στηρίχθηκε στα στοιχεία με μία καλή, δεμένη πρόταση της εισαγγελέως, την οποία και ακολούθησε μία δίκαιη πρόταση στο δικαστήριο. Ο Βασίλειος αποδείχτηκε πια ότι βασανίστηκε και ο αγώνας μας αποδείχθηκε ότι -ούτως ή άλλως ήταν δίκαιος- αλλά αποδείχτηκε πάλι ότι ο μόνος αγώνας που χάνεται είναι αυτός που δεν δίνεται.

Π.Σ.: *Το 2025, οι τρεις αστυνομικοί της ΟΠΚΕ είχαν δικαστεί στον Βόλο για τον ξυλοδαρμό του Βασίλη. Γιατί είχαν χωριστεί οι υποθέσεις τότε;*

Γ.Μ.: Καλό το ερώτημα. Η υπόθεση είναι μία, γιατί το περιστατικό ήταν ένα. Τον χτύπησαν μπροστά στα δικαστήρια, τον βούτηξαν -τον απήγαγαν στην ουσία- και τον πήγαν για δυο ώρες μέσα στην ασφάλεια όπου τον κράτησαν παράνομα και τον χτύπησαν. Έπρεπε να είναι μία η δίκη. Εμείς το ζητήσαμε. Δεν έγινε δεκτό. Από την πρώτη στιγμή έγινε μια τεράστια προσπάθεια συγκάλυψης -μία μεθόδευση- που ανάμεσα στα άλλα προέβλεπε ακριβώς αυτό. Να σπάσει η υπόθεση, να γίνει δηλαδή μόνο για το περιστατικό μπροστά στα δικαστήρια και το άλλο να πέσει στη λήθη. Υπολόγιζαν κάποιοι εισαγγελείς εδώ στον Βόλο -δύο είναι συγκεκριμένοι- ότι η υπόθεση θα λήξει σε ένα απλό πλημμέλημα που οι αστυνομικοί μπορεί να καταδικαστούν, μπορεί να αθωωθούν, και να τελειώσει εκεί. Πέρσι έγινε αυτή η δίκη. Καταδικάστηκαν και οι τρεις με μία γερή ποινή, δύο χρόνια φυλάκιση με αναστολή, που δεν είναι μικρή ποινή. Παρ' όλα αυτά, ο αγώνας συνεχίστηκε. Δεν υπολόγιζαν σε αυτό στο οποίο θα εξελισσόταν η υπόθεση, η οποία γιγαντώθηκε. Το κίνημα βρήκε την ευκαιρία να συσπειρωθεί μέσα στην υπόθεση του Βασίλειου και να δημιουργήσει όλο αυτό το πράγμα που τελικά οδήγησε σε αυτό που είπαμε προηγουμένως, σε μία ιστορική απόφαση η οποία δικαιώνει και τον αγώνα τον δικό μας -της οικογένειας- και τον αγώνα που έδωσε το κίνημα, επιβεβαιώνει τη συμπαράσταση της κοινωνίας, αλλά και δικαιώνει κυρίως τη μνήμη του παιδιού μας, του Βασιλείου.

Π.Σ.: *Θεωρείτε ότι αυτή η δικαστική απόφαση θα έχει κάποιον αντίκτυπο ή θα περιορίσει την αστυνομική βία απέναντι στο κίνημα;*

Γ.Μ.: Κατ' αρχήν με την απόφαση του δικαστηρίου αποδείχθηκε ένα πράγμα. Στην ελληνική αστυνομία υπάρχουν βασανιστές. Στην αστυνομική διεύθυνση Μαγνησίας αποδεδειγμένα πια υπάρχουν βασανιστές που βασάνισαν τον Βασίλειο Μάγγο και οι οποίοι καταδικάστηκαν. Μπαίνει ένα ερώτημα τώρα στην ίδια την ηγεσία της Προστασίας του Πολίτη. Τι θα γίνει με αυτούς τους αστυνομικούς; Θα πληρώνονται με τα χρήματα και τους φόρους του ελληνικού λαού; Και με τους δικούς μου φόρους, που βασάνισαν το παιδί μου, για να παραμένουν εκεί και να κάνουν τι; Να συνεχίσουν να βασανίζουν, να βγάζουν τα κλομπ να χτυπάνε, να βγάζουν τα περίστροφα να δολοφονούν ανθρώπους και νέα παιδιά; Όπως την τελευταία περίπτωση με τη δολοφονία του Θοδωρή στο Άργος; Δεν θα πρέπει να γίνει μία κάθαρση στην ελληνική αστυνομία; Θα πρέπει να βρεθούν σε διαθεσιμότητα και να αποταχτούν από το σώμα. Αυτή είναι η δίκη μου σκέψη. Και βεβαίως, πέρα από το Εφετείο, εκκρεμεί το δικαστήριο της ΕΔΕ. Η ΕΔΕ εκδικάστηκε και οι έξι αστυνομικοί παραπέμφθηκαν υπηρεσιακά στο πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αστυφυλάκων Θεσσαλονίκης με τις ίδιες κατηγορίες και με το ερώτημα της ποινής της απόταξης. Αυτό το δικαστήριο θα έπρεπε ήδη να έχει γίνει. Φαντάζομαι ότι τώρα θα γίνει. Τι θα δικάσουν τώρα; Αφού αποδείχθηκε πια από τα ποινικά δικαστήρια ότι είναι βασανιστές. Άρα η υπόθεση που δικάστηκε ήδη σε ένα δικαστήριο παράλληλα θα πρέπει να δικαστεί και υπηρεσιακά. Αυτό το δικαστήριο θα έπρεπε να έχει ήδη γίνει, όπως σχολιάζει και ο Συνήγορος του Πολίτη, αλλά αργεί και περίμεναν αυτή την απόφαση. Με αυτά τα στοιχεία θα πρέπει να αποπεμφθούν. Εδώ είναι πάλι ένα ερώτημα. Η απόφαση βάζει κάποιες δικλίδες, γιατί μην ξεχνάμε ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεθνούς Αμνηστίας, από το 2019 έως το 2025, 64 υποθέσεις αστυνομικών πήγαν στα ποινικά δικαστήρια. Μόνο σε 4 έγιναν οι δίκες και μόνο 1 καταδικάστηκε.

Εδώ θέλω να τονίσω την ιστορικότητα και τη σοβαρότητα της απόφασης του δικαστηρίου. Αλλά θέλω να πω και το εξής. Αρχίζουν σιγά σιγά, έστω με αυτό τον ρυθμό, να καταδικάζονται αστυνομικοί, και με αυτή τη σκέψη, υπάρχει περίπτωση να ξανασκεφτούν να βγάλουν

το κλομπ και το πιστόλι τους γιατί υπάρχει και η τιμωρία. Όταν ο Βασίλειος έφυγε από τη ζωή, αυτό που κάναμε εγώ και η μητέρα του ήταν να πούμε να μην ξανα-υπάρξουν θύματα αστυνομικής βίας. Διαψευστήκαμε οικτρά. Αλλά τώρα, με την απόφαση, ελπίζω ότι θα μπει κάποιο φρένο. Να μην έχουμε ξανά κάποιον άνθρωπο που θα βασανιστεί, που θα δολοφονηθεί από αστυνομική βία.

Π.Σ.: *Η μάχη λοιπόν έχει ακόμα συνέχεια. Συν το γεγονός ότι θα υπάρχει σε δεύτερη φάση η συνέχιση της δίκης στο Εφετείο. Τι περιμένετε από αυτή τη διαδρομή;*

Γ.Μ.: Με την έφεση, η δίκη θα γίνει ξανά όλη από την αρχή. Όλο αυτό που βιώσαμε αυτό τον καιρό, όλη αυτή την «παραδικηγορία» που άσκησαν οι δικηγόροι, οι οποίοι δεν είχαν κανένα επιχείρημα υπέρ των πελατών τους και το μόνο που έκαναν ήταν μία βρωμερή δικηγορία. Θα ξαναγίνει το δικαστήριο, ναι. Αλλά ξέρω ότι το κίνημα έχει γερές βάσεις και αντοχές. Από τα μηνύματα που λάβαμε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τις χιλιάδες κοινοποιήσεις, τις αναρτήσεις σε πάρα πολλά μέσα, ακόμα και στα μέσα ενημέρωσης, δημιουργήθηκε στο κίνημα μία αίσθηση ανακούφισης και ελπίδας. Ότι να: ο αγώνας μας έχει και νίκες, έχει και δικαίωση. Και βέβαια, μία νίκη ποτέ δεν θα μας κάνει να σταματήσουμε διότι, όπως είπε και ο Βασίλειος, «και ας μη νικήσουμε ποτέ, θα πολεμάμε πάντα, αλλά και όταν νικάμε, πάλι θα πολεμάμε».

Π.Σ.: *Είστε ένας άνθρωπος που τα τελευταία χρόνια έχει αναπτύξει στενή επαφή με την αγωνιζόμενη νεολαία. Θα θέλαμε κάποιες σκέψεις σας για τη νέα γενιά της Ευρώπης που βγαίνει στους δρόμους και διεκδικεί το δικαίωμά της στη ζωή πέρα από αυτό το σύστημα.*

Γ.Μ.: Κατ' αρχήν να πω ότι ποτέ δεν ήμουν ένας άνθρωπος έξω από το κίνημα. Απλά τώρα αναγκαστικά φαίνομαι πιο πολύ εκ των πραγμάτων. Δεύτερον, πάντα πίστευα και πιστεύω ότι οι μεγάλοι αγώνες δίνονται στον δρόμο. Εκεί είναι η διεκδίκηση. Επίσης, μεγάλη πίστη μου, και πιστεύω δεν λέω κάτι πρωτότυπο, είναι τα νέα παιδιά, η νέα γενιά. Εγώ θαύμασα τα παιδιά που ερχόντουσαν από κάθε γωνιά της χώρας, από τον Βόλο, από οπουδήποτε αλλού, εργάτες, φοιτητές, άνεργοι, οτιδήποτε, και στήριζαν την υπόθεση του Βασίλειου είτε μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου είπε απ' έξω. Το μέλλον ανήκει στη νέα γενιά. Με αυτή την έννοια, θεωρώ ότι η κατάσταση στη Γαλλία και τις άλλες χώρες έχει φτάσει στο απροχώρητο. Τέρμα πια οι αυταπάτες για την εξελιγμένη Ευρώπη, που έχει λύσει τα οικονομικά της προβλήματα. Έχει τεράστια οικονομικά προβλήματα και γιατί; Γιατί τα κέρδη συσσωρεύονται στα χέρια λίγων και ο πολύς κόσμος αναγκάζεται να τα βγάζει πέρα πάρα πολύ δύσκολα. Και βέβαια η νέα γενιά αντιμετωπίζει τεράστια προβλήματα στις σπουδές και τα ζητήματα εργασίας, με αποτέλεσμα κάποια στιγμή, σε χώρες που έχουν κάποια κινηματική παράδοση, όπως η Γαλλία, να ξεσπάσουν αυτές οι διαδηλώσεις και οι νέοι να απαιτήσουν συνθήκες που θα διαμορφώσουν ένα μέλλον καλύτερο για τους ίδιους. Και μετά είδαμε: στην Ιταλία υπάρχουν αντίστοιχα, στη Γερμανία ελπίζω ότι θα διαμορφωθεί ένα κίνημα, βλέπω μερικά πράγματα στην Ολλανδία, στο Βέλγιο, και θα δούμε και αλλού.

Στη χώρα μας βλέπουμε ότι είναι άλλες οι συνθήκες, αλλά δεν είμαι απαισιόδοξος. Βλέπω ότι το κίνημα έχει τα αντανακλαστικά και έχει και πολιτική κρίση. Πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα δημιουργηθούν και στη χώρα μας οι προϋποθέσεις να γιγαντωθεί το κίνημα και οι νέοι άνθρωποι να απαιτήσουν καλύτερες συνθήκες σπουδών και δουλειάς και καλύτερους όρους ζωής γενικότερα.

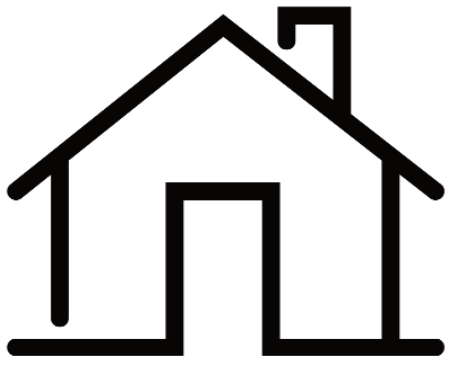

Το δικαίωμα στη στέγη δεν παραχωρείται, κατακτιέται με αγώνες

Το κόστος της στέγασης αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι νέοι σε όλο και πιο μαζική κλίμακα. Πίσω από τον όρο ‘στεγαστική κρίση’ το σύστημα προσπαθεί να κρύψει τις ευθύνες του. Η επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα έχει επιβάλει μισθούς πείνας, ενώ οι οικονομικές συνέπειες των πολέμων σε συνδυασμό με την εξασφάλιση υπερκερδών για το κεφάλαιο έχει εκτοξεύσει τις τιμές όχι μόνο των βασικών προϊόντων αλλά και των ακινήτων, καταργώντας στην πράξη το δικαίωμα στη στέγη.

Η ιδιοκατοίκηση μετατράπηκε βίαια σε άπιαστο όνειρο στα χρόνια των μνημονίων. Η καταβολή του ενοικίου ξεπερνά το 40% του βασικού μισθού, κάνοντας αδύνατη την επιβίωση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, φτάνοντας να καταγράφει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά στεγαστικής επιβάρυνσης και δυσκολιών πανευρωπαϊκά. Συγκεντρώνονται πολύ σοβαροί λόγοι για να βγει ο κόσμος μαζικά στον δρόμο (και) με αφορμή το ζήτημα της στέγης. Η γενιά που μεγάλωσε μέσα στην κρίση αδυνατεί σήμερα να φύγει από το πατρικό σπίτι, είναι οι νέοι 25-34 ετών που αναγκάζονται να ζουν με τους γονείς τους σε ποσοστό 56,3%. Η ανεξαρτητοποίηση από την οικογένεια γίνεται ένα διαρκώς αναβαλλόμενο σχέδιο, ενώ σε πολλές περιπτώσεις αποτελεί λόγο να εγκαταλείψουν ή να μην ξεκινήσουν τις σπουδές τους όταν αυτές απαιτούν διαμονή σε πόλη μακριά από το πατρικό τους. Με τις φοιτητικές εστίες να εγκαταλείπονται και να ρημάζουν με ευθύνη των κυβερνήσεων και στις ιδιωτικές που ξεφυτρώνουν κοντά σε πανεπιστήμια να νοικιάζονται δωμάτια των 20-30 τετραγωνικών προς 500-600 ευρώ τον μήνα.

Οι μεγάλες κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος στην Ισπανία, την Πορτογαλία και αλλού αποτελούν εκφράσεις της λαϊκής οργής για το ζήτημα της στέγης, που είναι βέβαιο πως θα εκφραστεί και σε άλλες χώρες. Η μείωση των ενοικίων, η πάλη ενάντια στις εξώσεις, η υπεράσπιση της λαϊκής κατοικίας αλλά και η σύνδεση του αγώνα αυτού με την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις είναι οι αιχμές που συσπειρώνουν τους λαούς που κινητοποιούνται αυτή την περίοδο. Σε μια περίοδο που οι λαοί και ιδιαίτερα η νεολαία βγαίνουν μαζικά στο προσκήνιο ενάντια στις αντιλαϊκές πολιτικές των κυβερνήσεων, η υπεράσπιση της στέγης ως δικαίωμα αμφισβητεί συνολικά το σύστημα και οδηγεί τους νέους σε αναζήτηση συνολικής απάντησης και προοπτικής.

Παζάρια με τα funds ή οργανωμένη πάλη για το δικαίωμα στη στέγη;

Η μαζική αρπαγή της λαϊκής κατοικίας μέσω πλειστηριασμών και εξώσεων, οι άπιαστες τιμές των ενοικίων και οι βραχυχρόνιες μισθώσεις (airbnb) καταπίνουν ολόκληρες γειτονιές μετατρέποντας τη στέγη και την κατοικία από λαϊκό δικαίωμα σε πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Το σύστημα έχει με βία επιβάλει όρους στεγαστικής κρίσης, που κάνουν αφόρητη την επιβίωση ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Η ανάγκη απάντησης από τη μεριά του λαϊκού κινήματος είναι υπαρκτή και το ερώτημα δεν είναι αν πρέπει να κινητοποιηθούμε, αλλά με ποια πολιτική κατεύθυνση, ώστε να μπορέσουμε να έχουμε νίκες, μικρές ή μεγαλύτερες. Η αντιμετώπιση του ζητήματος αποκομμένο από τη γενικότερη επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και η ανάδειξη αιτημάτων που ζητούν από το σύστημα να ρυθμίσει τις «αδικίες» προς τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να περιορίσει την κερδοφορία του κεφαλαίου, δημιουργούν αυταπάτες για τα περιθώρια ανοχής του καπιταλισμού σήμερα και οδηγούν σε αδιέξοδες δικαστικές διαμάχες, εγκλωβίζοντας τη λαϊκή αγανάκτηση σε ανώδυνα για το σύστημα μονοπάτια.

Οι πολιτικές των κυβερνήσεων της ΝΔ υπηρετούν τα συμφέροντα των τραπεζών και των καπιταλιστών με σειρά νόμων και καταστολή. Πετάνε χιλιάδες οικογένειες στον δρόμο, προκειμένου τα αρπακτικά των funds να αρπάξουν τα σπίτια τους. Η αντιπολίτευση, Τσίπρας, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και όλες οι παραφυάδες του, παρότι προσπαθούν να ψαρέψουν ψήφους από τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά, εφάρμοσαν ανάλογες πολιτικές τα χρόνια που ήταν κυβερνήσεις. Ενδεικτικά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με πρωθυπουργό τον Αλέξη Τσίπρα ήταν η πρώτη που θεσμοθέτησε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς, λύνοντας τα χέρια των αρπακτικών.

Η παρέμβαση των επιτροπών ενάντια στους πλειστηριασμούς του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ περιλαμβάνει έναν δημοτικό σύμβουλο, έναν δικηγόρο και καμία επερώτηση στη Βουλή, ενώ η πολιτική του τοποθέτηση είναι γεμάτη από αιτήματα «διαχείρισης» και κάλεσμα για στήριξη στις επόμενες εκλογές. Ενώ ελέγχει σωματεία και ομοσπονδίες, είναι πρώτη δύναμη στην ΑΔΕΔΥ και τους φοιτητικούς συλλόγους, κάνει ό, τι μπορεί για να μένουν σε ύπνωση τα συνδικαλιστικά όργανα εργαζομένων και φοιτητών, μακριά από μαζικές διαδικασίες και πραγματικούς αγώνες διεκδίκησης.

Σωματεία βάσης και πρωτοβουλίες που έχουν συγκροτηθεί σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αποκλειστικά για το ζήτημα της στέγης, εγκλωβίζονται στην κυρίαρχη ρεφορμιστική λογική που απαιτεί από το κίνημα να έχει προτάσεις προς το σύστημα, ορθολογικές και ενίοτε κοστολογημένες. Περιλαμβάνουν αιτήματα σχετικά με τη νομοθετική κατοχύρωση για προστασία της λαϊκής κατοικίας, αναλυτικές προτάσεις για την αξιοποίηση των κλειστών κτιρίων και δημόσιων χώρων, πλαφόν στα ενοίκια και περιορισμό των κερδών του κεφαλαίου μέσα από τα funds, την Golden Visa και τα Airbnb παρουσιάζονται σαν ολοκληρωμένες προτάσεις διαχείρισης. Και αναζητούν δικαίωση στα δικαστήρια, στη Βουλή και το Ευρωκοινοβούλιο. Αυτή η κατεύθυνση κινδυνεύει να λειτουργήσει διπλά αρνητικά. Είτε δημιουργώντας αυταπάτες ότι η λύση θα έρθει «από τα πάνω», αν πιέσουμε σωστά, είτε οδηγώντας τον κόσμο στην απογοήτευση και την παραίτηση, όταν βλέπει ότι οι προτάσεις αυτές πετάγονται στον κάλαθο των αχρήστων της Βουλής κάθε φορά που αλλάζει η κυβέρνηση. Και όλα αυτά συμβαίνουν τη στιγμή που πληθαίνουν εκτεταμένα οι περιπτώσεις φτωχών ανθρώπων που ΜΑΤ και δικαστικοί τους σπάνε τις πόρτες.

Το πρόβλημα της στέγης δεν αποτελεί ένα πρόβλημα διαχείρισης, αποτελεί άλλη μια έκφραση της λυσσαλέας επίθεσης του συστήματος απέναντι στην εργατική τάξη και τους λαούς. Τα εκατομμύρια των άστεγων στις μεγάλες μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού, τα εκατομμύρια ανθρώπων που αναγκάζονται να ζουν σε βαν και τροχόσπιτα στην άκρη των αμερικάνικων πόλεων έρχονται όλο και πιο κοντά, δείχνοντας το δρόμο και στην Ευρώπη. Το κεφάλαιο κατέχει τα ακίνητα και εκμεταλλεύεται την ανάγκη του λαού για στέγη εδώ και δεκαετίες σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Για τους καπιταλιστές η ελληνική πραγματικότητα με το υψηλό ποσοστό ιδιοκατοίκησης αποτελούσε παραφωνία. Ένα πεδίο κερδοφορίας που θέλησε να το εκμεταλλευτεί. Το δικαίωμα στη στέγη καταργείται βίαια, όπως βίαια μειώθηκαν οι μισθοί και έχουν βυθίσει τους εργαζόμενους στη φτώχια και την εξαθλίωση. Τόσο η κερδοφορία του κεφαλαίου όσο και η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής κινούν τις πολιτικές των κυβερνήσεων σε μια περίοδο που οι ιμπεριαλιστές ετοιμάζονται για το ξαναμοίρασμα του κόσμου και οι εξαρτημένες αστικές τάξεις ευθυγραμμίζονται με τα σχέδια και τις επιδιώξεις τους. Οι πόλεις, τα σπίτια, τα δάση, τα βουνά, οι θάλασσες, όλα τους ανήκουν. Τα λυμαίνονται, τα καταστρέφουν, τα στερούν από τους κατοίκους και τους λαούς, προκειμένου να κερδίζουν σε χρήμα και ανταγωνισμό με τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές.

Σίγουρα δεν ήταν πάντα έτσι, υπήρχαν εποχές που τα πράγματα ήταν πολύ καλύτερα, ακόμα και ο φτωχός εργάτης κατάφερνε να έχει ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι του. Τι άλλαξε όμως από τότε; Ήταν καλύτερες οι κυβερνήσεις ή μήπως έχει να κάνει με την ανάπτυξη της τεχνολογίας και τις αυξημένες απαιτήσεις σε παραγωγή και ενέργεια; Τίποτα από τα δυο. Αυτό που άλλαξε είναι ο συσχετισμός δύναμης ανάμεσα στην εργατική τάξη και το κεφάλαιο. Όταν στα σοσιαλιστικά κράτη, η στέγη, η εκπαίδευση, η υγεία, η δουλειά και πολλά άλλα ήταν εξασφαλισμένα για όλο τον λαό, ο καπιταλισμός αναγκαζόταν να δίνει ψίχουλα στο λαό, να επιστρέφει λίγη από την κλεμμένη υπεραξία, κάτω από την πίεση του εργατικού επαναστατικού κινήματος που έδινε σκληρές και ανυποχώρητες μάχες και υπό την απειλή του αντίπαλου δέους. Σήμερα δεν είμαστε εκεί. Ζούμε τις συνέπειες της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος. Το δικαίωμα στη στέγη δεν αναγνωρίζεται ως τέτοιο. Είμαστε όλοι εν δυνάμει άστεγοι, αν δεν μπορέσουμε να βρούμε ο καθένας μια ατομική λύση ανεξάρτητα με τους όρους που κάθε φορά επιβάλλει το σύστημα. Επιτόκια τραπεζών, αυξήσεις τιμών και ενοικίων, αλλά και απολύσεις, μειώσεις μισθών, φυσικές καταστροφές όλα φορτώνονται στην προσωπική ευθύνη.

Αναρωτιέται λοιπόν κανείς, γιατί είναι πιο εύκολος δρόμος και πιο άμεση λύση η υπεράσπιση αιτημάτων που απευθύνονται σε αυτόν τον αποχαλινωμένο καπιταλισμό και του ζητούν να αυτοπεριοριστεί και όχι ο αγώνας για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ώστε να καλύπτουν τις ανάγκες για ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Γιατί είναι πιο εύκολο να πετύχουμε μειώσεις στα ενοίκια ζητώντας από τις κυβερνήσεις να πάνε κόντρα στο μεγάλο κεφάλαιο και να μειώσουν τη φοροληστεία και όχι μέσα από ένα συγκροτημένο εργατικό κίνημα που μπορεί με απεργίες να παραλύσει την οικονομία και να πλήξει τα κέρδη τους.

Η διεκδίκηση για εργατικές κατοικίες και για φοιτητικές εστίες χρειάζεται να γίνει υπόθεση του λαού, των σωματείων, των φοιτητικών συλλόγων, που μαζικά θα παλέψουν ενάντια σε όλους τους νόμους που φορτώνουν τα βάρη στην πλάτη του, αδιαφορώντας για το πώς το σύστημα θα λύσει το πρόβλημα, αν υπάρχουν τα λεφτά και πού θα τα βρει. Δεν είναι έγνοια του λαού πώς το σύστημα θα λύσει τα προβλήματά του. Έγνοια του λαού είναι πώς το ίδιο θα καταφέρει να γίνει πολιτικά επικίνδυνο για να αναγκάσει τον εχθρό σε υποχώρηση μέχρι να καταφέρει τελικά να τον ανατρέψει. Και όχι, δεν υπεκφεύγουμε να τοποθετηθούμε για το ζήτημα, ούτε παραπέμπουμε τη λύση του σε μια άλλη κοινωνία. Αρνούμαστε να υποταχτούμε στον ρεαλισμό της υποταγής και πιστεύουμε στη δύναμη των λαών που μπορούν να ανατρέψουν αυτό το σύστημα.

Η κρίση της στέγης, σύμπτωμα της εμπορευματικής και εκμεταλλευτικής φύσης του κεφαλαίου

Η στεγαστική κρίση επεκτείνεται με ταχύτητα σε όλη την Ευρώπη και εξελίσσεται σε ένα από τα πιο σοβαρά κοινωνικά προβλήματα, που φέρνει στο προσκήνιο την αντίδραση των μαζών απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική του κεφαλαίου. Από την Αγγλία, την Ισπανία και την Πορτογαλία μέχρι την Ελλάδα, οι κυβερνήσεις και το πολιτικό προσωπικό του συστήματος αναζητούν τρόπους να εξομαλύνουν και να ρυθμίσουν πλευρές του ζητήματος, υπό τον φόβο εκτεταμένων κοινωνικών αντιδράσεων.

Στη χώρα, το πρόβλημα έχει εμφανιστεί κατά βάση στα μεγάλα αστικά κέντρα, ενώ ειδικά στο λεκανοπέδιο της Αττικής έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Οι τιμές αγοράς ακινήτων έχουν αυξηθεί μεσοσταθμικά κατά 43% την τελευταία 5ετία, ενώ σε περιοχές όπως τα νότια και τα βόρεια προάστια η αύξηση είναι πιο αλματώδης. Αντίστοιχα οι τιμές ενοικίασης αυξήθηκαν την τελευταία 5ετία 40%, έτσι σήμερα ένα μέσο ενοίκιο για κατοικίες μέχρι 80 τ.μ. κυμαίνεται στα 10-12€/τ.μ. Η χώρα μας κατατάσσεται στη χειρότερη θέση μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ό,τι αφορά το κόστος στέγασης ως ποσοστό του διαθέσιμου εισοδήματος των νοικοκυριών καθώς το 2025 με βάση τα στοιχεία της Eurostat διαμορφώθηκε στο 34,6%, έναντι 18,9% για τον μέσο όρο όλων των χωρών. Ομοίως, το 26,9% του πληθυσμού των ελληνικών πόλεων ζει σε νοικοκυριά για τα οποία το κόστος στέγασης υπερβαίνει το 40% του εισοδήματός τους (ΕΕ-27: 9,6%), ενώ σχεδόν πενταπλάσιο του μέσου ευρωπαϊκού όρου είναι για την Ελλάδα το ποσοστό του πληθυσμού που διαμένει σε νοικοκυριά με οφειλές δανείου, ενοικίου, λογαριασμών ενέργειας κ.λπ. (42,8%, ΕΕ-27: 9,2%).

Ποια είναι η ρίζα του προβλήματος, ποιοι είναι οι παράγοντες που οδήγησαν στην κρίση της στέγης. Από γενική άποψη θα μπορούσε να απαντήσει κάποιος ότι προέρχεται από την ίδια τη φύση του καπιταλισμού και οξύνεται λόγω της δικής του κρίσης. Κρίση που έχει την έκφρασή της και στην αύξηση του κόστους της ενέργειας και των πρώτων υλών, συμπαρασύροντας προς τα πάνω το κόστος κατασκευής. Η μετακύλιση στις πλάτες του λαού γίνεται στη βάση τής μη αναγνώρισης της στέγης ως καθολικό δικαίωμα για τον λαό. Σε συνδυασμό με την ολομέτωπη επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, με άμεση συνέπεια τη μισθολογική καταβαράθρωση των εργαζομένων, έχει άμεση επίπτωση στη δυνατότητά τους να ανταποκρίνονται στην ικανοποίηση των βασικών τους αναγκών (στέγη-διατροφή-υγεία).

Κόκκινα δάνεια και funds

Μιλώντας για τη χώρα μας, διαπιστώναμε εδώ και δεκαετίες μια «ανορθογραφία» σε σχέση με πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες: την ύπαρξη της μικροϊδιοκτησίας, το γεγονός δηλαδή ότι εκτεταμένα μεσοστρώματα, αλλά ακόμη και τμήματα της εργατικής τάξης και της αγροτιάς είχαν ιδιόκτητη κατοικία και ταυτόχρονα είχαν τη συνείδηση ότι αυτό αποτελούσε αυτονόητο δικαίωμα για αυτούς και τα παιδιά τους. Η κατάσταση αυτή διαταράχτηκε με μαζικό τρόπο στα πρώτα χρόνια της κρίσης (μετά το 2008) με την εκτόξευση των κόκκινων δανείων και τη μαζική υφαρπαγή της λαϊκής ακίνητης περιουσίας από το τραπεζικό κεφάλαιο. Άρχισε δηλαδή να διαμορφώνεται μια κατάσταση και στη χώρα μας όπου, με βασικό εργαλείο τα κόκκινα δάνεια, μεγάλο τμήμα των χαρτοφυλακίων του τραπεζικού κεφαλαίου πέρασε στα χέρια των funds και αποτέλεσε πεδίο τεράστιας κερδοφορίας, αλλά και ελέγχου των τιμών των ακινήτων. Κάποια στοιχεία της έρευνας της ΠΑΝΣΥΠΟ είναι πολύ χαρακτηριστικά:

• Τα χρέη δεν σβήστηκαν, άλλαξαν ιδιοκτήτη. Τα κόκκινα δάνεια στις τράπεζες έπεσαν από 82,3 δισ. ευρώ το 2019 σε 6,3 δισ. τον Σεπτέμβριο του 2025.

• Σήμερα οι εταιρείες διαχείρισης έχουν στα χέρια τους απαιτήσεις 92,9 δισ., από τις οποίες τα 81,4 δισ. ανήκουν σε επενδυτικά κεφάλαια.

• Πίσω τους βρίσκονται 3,2 εκατομμύρια δάνεια, περίπου 2,4 εκατομμύρια δανειολήπτες και κατοικίες αξίας 22,2 δισ. που έχουν δοθεί ως εξασφάλιση.

• Μέσω του «Ηρακλή» τα δάνεια μεταβιβάστηκαν κατά μέσο όρο στο 38% της ονομαστικής τους αξίας. Ο δανειολήπτης όμως εξακολουθεί να χρωστάει ολόκληρο το ποσό, μαζί με όλους τους τόκους. Η διαφορά είναι το κέρδος του χαρτοφυλακίου.

• Τουλάχιστον το 60% των κατοικιών που πουλήθηκαν στις διαδικασίες που εξέτασε το ΔΝΤ το απέκτησαν εταιρείες ακινήτων.

Η διαδικασία αυτή εγκαινίασε και στη χώρα μας μια νέα φάση κλοπής των κόπων πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Πάνω από 700 χιλιάδες κατοικίες είναι δεσμευμένες από τράπεζες ή εταιρείες διαχείρισης, ενώ μόνο την τελευταία 5ετία περίπου 45 χιλιάδες κατοικίες πλειστηριάστηκαν.

Η βαριά βιομηχανία του τουρισμού

Στο έδαφος της αποβιομηχάνισης και του ξεπατώματος του πρωτογενή τομέα, ο προσανατολισμός της αστικής τάξης στον τουρισμό απαιτεί απρόσκοπτη αξιοποίηση του οικιστικού περιβάλλοντος. Η περίπτωση του πρώην αεροδρομίου στο Ελληνικό είναι πολύ χαρακτηριστική. Δημόσια περιουσία ξεπουλήθηκε σε εξευτελιστική τιμή, ενώ ταυτόχρονα εκδόθηκε ειδικό πολεοδομικό διάταγμα καθορισμού εξαιρετικά ευνοϊκών όρων δόμησης ώστε να επιτευχθεί για το κεφάλαιο η μέγιστη οικιστική αξιοποίηση. Αυτή η υπερεπένδυση αλλάζει άρδην τον χαρακτήρα της περιοχής, δημιουργείται μια κλειστή πολυτελής πολιτεία, συμπαρασύροντας σε ένα ανοδικό ράλι τιμών το σύνολο σχεδόν των νοτίων προαστίων.

Η ταχύτατη επέκταση των βραχυχρόνιων μισθώσεων αλλάζει τα χαρακτηριστικά του κέντρου των πόλεων και των γειτονιών. Σαν συμπλήρωμα των κλασικών τουριστικών εγκαταστάσεων, χιλιάδες κατοικίες έχουν ενταχθεί στις σχετικές πλατφόρμες. Στη συντριπτική τους πλειονότητα αποτελούν πεδίο επιχειρηματικής αξιοποίησης. Σε πολλές περιπτώσεις αφορούν ολόκληρα κτίρια ή ακόμη και γειτονιές, ενώ προσελκύουν και τις ανάλογες υποστηρικτικές υποδομές. Οι μόνιμοι κάτοικοι διώχνονται μακριά από το κέντρο των πόλεων κυρίως λόγω κόστους αλλά και λόγω έλλειψης διαθέσιμων κατοικιών.

Golden visa και Σπίτι 1,2,3

Η golden visa έδωσε ώθηση στις τιμές των ακινήτων. Πρόκειται για πρόγραμμα επενδύσεων προκειμένου κάτοικοι τρίτων χωρών να αποκτήσουν 5ετή άδεια διαμονής. Μία από τις προϋποθέσεις είναι η απόκτηση μόνιμης κατοικίας αξίας άνω των 250.000€ (πλέον άνω των 800.000€). Το πρόγραμμα αυτό αποτέλεσε χρυσή ευκαιρία για την ανάπτυξη του ντόπιου real estate. Λόγω της ιδιαιτερότητας ότι το κόστος της επένδυσης ήταν πιο χαμηλό απ' ό,τι σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, προσέλκυσε μεγάλο πλήθος αλλοδαπών επενδυτών πρόθυμων να αγοράσουν ακίνητα.

Το άλμα στις τιμές των ακινήτων ήταν γεωμετρικό και οριζόντιο. Πεδίο δόξας λαμπρό για το κατασκευαστικό κεφάλαιο, όπου βρήκε την golden ευκαιρία να αντλήσει υπερκέρδη. Το σύστημα στήριξε με κάθε τρόπο την επιχειρηματική δράση του κεφαλαίου (π.χ. Ελληνικό και υπερταμείο), ακόμη και με την αλλαγή του Οικοδομικού Κανονισμού (bonus δόμησης), προκειμένου να μεγιστοποιηθεί η δυνατότητα αξιοποίησης της αδόμητης γης. Ο οικοδομικός οργασμός των τελευταίων χρόνων δεν απευθύνεται σχεδόν καθόλου στις αυξημένες ανάγκες στέγασης του λαού. Οι ξένοι επενδυτές μπήκαν δυναμικά στην ελληνική αγορά ακινήτων, διαμορφώνοντας ένα νέο τοπίο στο οποίο καθορίζουν πλέον σε μεγάλο βαθμό τις τιμές.

Η κυβέρνηση πρόβαλε ως απάντηση για φτηνή λαϊκή κατοικία τα προγράμματα Σπίτι 1,2 (προσεχώς 3), τα οποία αφορούν το παλιό κτιριακό απόθεμα (σπίτια με άδεια κατασκευής έως το 2007) και κόστος έως 250.000€. Προγράμματα με χαμηλότοκα δάνεια και με πολύ συγκεκριμένα κριτήρια επιλογής. Στην πράξη τα προγράμματα αυτά οδήγησαν στην κατακόρυφη άνοδο των τιμών των παλιών διαμερισμάτων λόγω της απότομης ζήτησης, με συνέπεια να γίνουν και αυτά τα ακίνητα απλησίαστα για τους νέους εργαζόμενους και τον λαό. Τα ίδια τα στελέχη του συστήματος αναγνωρίζουν την αποτυχία των προγραμμάτων, αφού η απορρόφηση κινήθηκε στο 50%.

Για το κεφάλαιο η στέγη αποτελεί πεδίο εμπορευματικής εκμετάλλευσης Για τον λαό είναι δικαίωμα

Κόκκινα δάνεια, πλειστηριασμοί, ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας αποτελούν εργαλεία συσσώρευσης νέων πεδίων δράσης του κεφαλαίου στην κατεύθυνση άντλησης υπερκερδών. Οι πόλεις αλλάζουν όψη με ταχύτατο ρυθμό, στο όνομα της απρόσκοπτης δράσης ξένου και ντόπιου κεφάλαιου. Μαζικές αγορές Ιραηλινών, Αράβων και Κινέζων επενδυτών διαμορφώνουν ένα νέο τοπίο στην αγορά κατοικίας. Η συγκέντρωση μεγάλου πλήθους ακινήτων σε λίγα χέρια γίνεται ρυθμιστής της αγοράς, με μοναδικό κίνητρο το μέγιστο κέρδος.

Στον αντίποδα βρίσκονται οι λαϊκές ανάγκες. Το δικαίωμα στη στέγη, η αξιοπρεπής επιβίωση του λαού δεν μπορεί να χωρέσει στα κοστολογημένα προγράμματα του συνόλου του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης. Η μοιρολατρική αποδοχή της πολιτικής του συστήματος οδηγεί σε μεγαλύτερη καταβύθιση της δυνατότητας του λαού να επιβιώσει. Η απάντηση δεν μπορεί να αναζητηθεί στη ρύθμιση και τον εξορθολογισμό της πολιτικής του συστήματος, στην καλλιέργεια των αυταπατών για πλαφόν στην κερδοφορία του κεφαλαίου. Η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση της πάλης των εργαζομένων και του λαού για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, ενάντια στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και την εμπορευματική χρήση της, στην υπεράσπιση της λαϊκής κατοικίας μέσα από ένα δίχτυ αλληλεγγύης ενάντια στους πλειστηριασμούς.

Αυξήσεις στους συντελεστές δόμησης

Κι άλλο τσιμέντο στις πόλεις κι άλλα κέρδη στο κεφάλαιο

Και ενώ υποτίθεται ότι η κυβέρνηση ψάχνει τρόπους και κίνητρα για να ανοίξουν τα κλειστά σπίτια στην αγορά, ώστε να πέσουν οι τιμές αγοράς και τα νοίκια, το υπουργείο Περιβάλλοντος θέτει σε δημόσια διαβούλευση τις μελέτες για τις Ζώνες Υποδοχής Συντελεστή Δόμησης, που είναι προϋπόθεση για να λειτουργήσει η Μεταφορά Συντελεστή Δόμησης.

91 τέτοιες ζώνες σχεδιάζονται σε 26 Δημοτικές Ενότητες σε όλη τη χώρα, που περιλαμβάνουν πάνω από 1,8 εκ. τετραγωνικά μέτρα. Στις περιοχές αυτές θα μπορούν να μεταφέρονται δικαιώματα δόμησης που δεν μπορούν να αξιοποιηθούν εκεί που αρχικά βρίσκονται, π.χ. σε διατηρητέα κτίρια, ρυμοτομούμενα ακίνητα κ.λπ. Σε επόμενη φάση προβλέπονται επιπλέον 103 ζώνες σε επιπλέον 24 Δημοτικές Ενότητες, που θα ανεβάσουν την ικανότητα επιπλέον δόμησης στα 16,4 εκ. τετραγωνικά μέτρα περίπου.

Όλος αυτός ο όγκος νέων ακινήτων θα έρθει να επιβαρύνει ακόμα περισσότερο περιοχές που έχουν ήδη τσιμεντοποιηθεί ή που ενδεχομένως έχουν ακόμα κάποιους ελεύθερους χώρους. Σε αυτό επικεντρώνουν οι αντιδράσεις πολλών δημάρχων, ακόμα και προσκείμενων στη ΝΔ.

Επιπλέον, όμως, αυτή η νέα δόμηση θα γίνει πάνω στο υπόβαθρο που έχει δημιουργήσει το στεγαστικό πρόβλημα, όπως έχει εξελιχθεί τα τελευταία χρόνια. Όσα από αυτά τα τετραγωνικά χτιστούν δεν θα γίνουν φτηνή κατοικία για τον λαό, αλλά νέο πεδίο κερδοφορίας για το κεφάλαιο του real estate.

Αν του το επιτρέψει η εξέλιξη της συνολικότερης κρίσης, φυσικά...

Νομοσχέδιο για το ιδιωτικό χρέος και τους servicers

Το άρθρο 23 αποσύρθηκε, τα υπόλοιπα όμως ψηφίστηκαν!

Το νομοσχέδιο για το ιδιωτικό χρέος και τους servicers ψηφίστηκε τελικά, μετά την απόσυρση του άρθρου 23, που προκάλεσε αντιδράσεις από Δικηγορικούς Συλλόγους και την αντιπολίτευση. Επί της αρχής το υπερψήφισε μόνο η Νέα Δημοκρατία, όμως ορισμένα άρθρα ψηφίστηκαν και από άλλους.

Το αφήγημα της κυβέρνησης ήταν ότι επιχειρεί να προστατεύσει τους δανειολήπτες από τα funds, θεσπίζοντας αυστηρότερους ελέγχους και ορίζοντας κανόνες. Χαρακτηριστική ήταν η τοποθέτηση του υφυπουργού Οικονομικών Δ. Μαρκόπουλου: *«Βάζουμε κανόνες στους servicers. Θα τους βάλουμε τα δύο πόδια σε ένα παπούτσι και είναι ξεκάθαρη η πολιτική μας βούληση. Βρήκατε να κολλήσετε σε ένα άρθρο και να δημιουργήσετε εντυπώσεις. Δημιουργείτε μία παραπλανητική εικόνα. Για να μην υπάρχει καμία δικαιολογία από εσάς, αποσύρουμε το άρθρο 23 και σας πετάμε το γάντι. Θα ψηφίσετε τα υπόλοιπα άρθρα; θα τα ψηφίσετε; Έχετε το θάρρος; Σας προκαλούμε»*.

Το άρθρο 23 προέβλεπε ότι, κατά τη ρύθμιση των χρεών του, ένας δανειολήπτης θα υπέγραφε μια σύμβαση που θα είχε ισχύ εκτελεστού τίτλου. Αυτό σημαίνει ότι ο πιστωτής θα μπορούσε να διεκδικήσει χρεωστούμενα άμεσα και χωρίς δικαστική απόφαση, φτάνοντας ως και τις κατασχέσεις ή τους πλειστηριασμούς. Και μάλιστα αυτό αφορούσε και εγγυητές και συνοφειλέτες.

Η ρύθμιση ήταν κυριολεκτικά ακραία! Τόσο που αναρωτιέται κανείς αν η κυβέρνηση είχε τόση αλαζονεία ώστε να πιστεύει ότι θα την περάσει ή αν τη χρησιμοποίησε ως τον «λαγό» για να περάσει τα υπόλοιπα, επιχειρώντας να σύρει την αντιπολίτευση, όπως φαίνεται από τις δηλώσεις του Μαρκόπουλου.

Σε τελευταία ανάλυση, αυτό λίγη σημασία έχει. Ο βίος και η πολιτεία της κυβέρνησης της ΝΔ είναι γνωστός και δεν αμφιβάλλει κανείς για το ποια συμφέροντα υπηρετεί. Γι' αυτό και οι πανηγυρισμοί της αντιπολίτευσης για την απόσυρση του άρθρου 23, την οποία το ΠΑΣΟΚ χαρακτήρισε ως άτακτη υποχώρηση, ενώ ΣΥΡΙΖΑ και Νέα Αριστερά ως νίκη, συσκοτίζουν την πραγματικότητα που κρύβουν τα υπόλοιπα άρθρα του νομοσχεδίου, αυτά που ψηφίστηκαν, για τον καταχρεωμένο λαό. Γιατί ό,τι και να λέει ο Μαρκόπουλος, το νομοσχέδιο δεν *«βάζει τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι»* στους servicers, αλλά αντίθετα προσπαθεί να εξασφαλίσει τα κέρδη τους.

Με την ακρίβεια και τη λιτότητα, τα λαϊκά εισοδήματα δεν φτάνουν για να αποπληρώνονται με συνέπεια οι δόσεις χρεών και δανείων. Όση τρομοκρατία κι αν επιστρατεύσουν, δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα, γιατί «ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος»! Έτσι, όσα μέτρα χαρακτηρίζονται ως «ευκολίες πληρωμής», όπως οι 120 δόσεις ή το σταθερό επιτόκιο 3% στον εξωδικαστικό μηχανισμό, είναι στην πραγματικότητα «ευκολίες είσπραξης» για τους πιστωτές! Επιπλέον, δεν μπορούμε να μη συγκρίνουμε το προνομιακό, υποτίθεται, 3% με τα επιτόκια καταθέσεων που μετά βίας ξεπερνούν το 0%!

Με άλλα λόγια, το νομοσχέδιο, όπως και άλλα παρόμοια που προηγήθηκαν, επιχειρεί να δημιουργήσει ένα πλαίσιο στο οποίο η ληστεία του λαϊκού εισοδήματος θα συνεχίζεται πιο ομαλά και πιο σταθερά. Το πλαίσιο αυτό εξακολουθεί να είναι ασφυκτικό για τον λαό, να στηρίζεται στην τρομοκρατία ενός ολόκληρου νομικού οπλοστασίου από το οποίο δύσκολα ξεφεύγει ο οφειλέτης και το οποίο διεκδικεί -τρομάρα του!- και δάφνες φιλευσπλαχνίας, γιατί υποτίθεται ότι λαμβάνει υπόψη του τις πραγματικές οικονομικές δυνατότητές του!

Άλλωστε, αν ο οφειλέτης δεν μπορεί να ανταποκριθεί ούτε στις δήθεν ευνοϊκές ρυθμίσεις που του προσφέρονται, ο δρόμος προς την κατάσχεση ή τον πλειστηριασμό είναι ανοιχτός, ακόμα και χωρίς το άρθρο 23.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, μόνο γέλια προκαλούν ο αιτιάσεις της κυβέρνησης ότι θα ελέγξει τους servicers. Είναι άλλο αν θα επιχειρήσει να θέσει κάποιους κανόνες στη λειτουργία τους, όχι για να ωφεληθούν όσοι χρωστάνε, αλλά για να διατηρούνται κάποιες ισορροπίες ανάμεσα στους νόμιμους τοκογλύφους και να συνεχίζεται απρόσκοπτα η ληστεία του λαού. Οι ισορροπίες και το απρόσκοπτο, όμως, δεν μπορούν, στην πραγματικότητα, να εξασφαλιστούν, γιατί η ασυδοσία, ο τυχοδιωκτισμός και η τοκογλυφία συγκαταλέγονται στις «αρετές» αυτού του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Τα δάνεια, τα χρέη και όλοι οι μηχανισμοί που υποθηκεύουν το εισόδημα και το μέλλον των λαϊκών οικογενειών είναι άδικοι. Ο λαός δεν χρωστάει ούτε ψίχουλο σε κανέναν από όλους αυτούς που πλουτίζουν από τον ιδρώτα του και με κάθε τρόπο τον κατακλέβουν συνεχώς. Η οφειλή έχει αντίθετη κατεύθυνση! Όλα αυτά τα βάρη που φορτώνουν στις πλάτες του δεν μπορούν να ελαφρύνουν. Μπορούν μόνο να επιστραφούν σε αυτούς που τα δημιούργησαν!

Τούμπα, Θεσσαλονίκη

Η λαϊκή κινητοποίηση σταμάτησε την έξωση

Θετική εξέλιξη είχε για το ζευγάρι και την οικογένεια των ηλικιωμένων ανθρώπων ο αγώνας να μην περάσει η έξωση από το σπίτι τους. Με γραπτή δέσμευση ο αγοραστής συμφώνησε να μην προβεί στη διαδικασία έξωσης μέχρι τις αρχές Γενάρη που θα βγει απόφαση για το αίτημα αναστολής της έξωσης.

Επί πέντε μέρες, εκατοντάδες εργαζόμενοι, κάτοικοι της γειτονιάς και νεολαίοι έξω από το σπίτι έγιναν ασπίδα προστασίας απέναντι στα κοράκια. Τη Δευτέρα, 2 Νοέμβρη το πρωί, δικαστική επιμελήτρια επιχείρησε να υλοποιήσει την εντολή έξωσης, γιατί, όπως είπε, «η δικαιοσύνη μίλησε». Μπροστά στη αποφασιστική στάση των συγκεντρωμένων έφυγε άπρακτη. Το απόγευμα έγινε μαζική πορεία στους δρόμους της Κάτω Τούμπας. Καθημερινά μέχρι και την Παρασκευή 7 Νοέμβρη η κινητοποίηση εκατοντάδων ανθρώπων υπερασπίστηκε αποτελεσματικά το δικαίωμα στη λαϊκή κατοικία.

Στο σπίτι αυτό, Καππαδοκίας 64 στην Κάτω Τούμπα της Θεσσαλονίκης, διαμένει ο 77χρονος παππούς Λαοκράτης και η 75χρονη γιαγιά Γεωργία, πολιτικοί πρόσφυγες από την Τσεχοσλοβακία. Το σπίτι βγήκε σε πλειστηριασμό για ένα στεγαστικό δάνειο που είχε πάρει ο γιος τους και αυτοί ήταν εγγυητές. Πουλήθηκε σε τιμή πολύ κάτω από την εμπορική του αξία και ενώ το σπίτι για το οποίο πάρθηκε το δάνειο δεν έχει βγει σε πλειστηριασμό. Το σχέδιο αποσκοπούσε να αρπάξουν και τα δυο σπίτια. Για τέτοια προστασία της πρώτης κατοικίας περηφανεύονται η κυβέρνηση και οι παράγοντες του συστήματος. Ο αγοραστής προχώρησε στην έξωση και έδωσε εντολή να πετάξουν έξω τους δύο ηλικιωμένους, που έχουν μεγάλα προβλήματα υγείας, και να του παραδοθούν τα κλειδιά του διαμερίσματος σε 3 μέρες.

Είναι ακόμα μια περίπτωση αρπαγής της λαϊκής κατοικίας από τα κοράκια (τράπεζες και funds). Η κυβέρνηση της ΝΔ σήμερα, χθες του ΣΥΡΙΖΑ και διαχρονικά όλες οι κυβερνήσεις υπηρετούν πιστά αυτή την πολιτική: «όλα στο κεφάλαιο», όλα στους ιμπεριαλιστές δανειστές, στους τραπεζίτες και στους γύπες των «επενδυτικών σχημάτων» που πέφτουν πάνω στη λαϊκή-εργατική κατοικία. Η αρπαγή της λαϊκής κατοικίας είναι κομμάτι αυτής της πολιτικής. Με τον ίδιο τρόπο που αμφισβητείται το δικαίωμα του λαού στην υγεία, την περίθαλψη, τη σύνταξη, τις σπουδές, τη δουλειά, το ψωμί, την ειρήνη, αμφισβητείται και η υποχρέωση να εξασφαλίσει στα παιδιά και τους γερόντους του τη στέγη.

Η κινητοποίηση στην Τούμπα ανέδειξε ότι η λαϊκή αλληλεγγύη μπορεί να υπερασπιστεί το λαϊκό δικαίωμα στη στέγη. Για μια ακόμη φορά καταδεικνύεται ότι μόνο οι μαζικοί λαϊκοί οργανωμένοι αγώνες θα βάλουν φραγμό και θα ακυρώσουν τα σχέδια της κυβέρνησης. Πρέπει να γίνει συνείδηση και πράξη ότι για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε, ότι μόνο ο λαός με τους αγώνες του μπορεί να σώσει τον λαό και όχι η ανάθεση σε επίδοξους «σωτήρες».

Δυο χρόνια χωρίς τον σ. Άλκη

Πέρασαν 2 χρόνια από τη μέρα που έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος μας Άλκης Γραβάνης-Αποστολόπουλος. Λείπει πολύ ο σύντροφός μας. Στις παρέες μας και στα αστεία μας. Στις καλές και στις δύσκολες στιγμές. Στις συζητήσεις μας για το πώς θα ανατρέψουμε το άδικο. Στους στόχους που προσπαθούμε να υλοποιήσουμε και στις αντιπαραθέσεις που αποφασίζουμε να ανοίξουμε. Στις πορείες και στους αγώνες του λαού και της νεολαίας. Θυμόμαστε και τιμάμε τον νεολαίο κομμουνιστή, που πάλεψε με όλες του τις δυνάμεις για τη συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων, για το δίκιο των καταπιεσμένων, για την κομμουνιστική υπόθεση.

Ο Άλκης ήταν ένας σύντροφος που δεν μίλαγε πολύ, αλλά έκανε πολλά. Δεν φλυαρούσε, αλλά στεκόταν στην ουσία. Ήταν απλός, δεν ήθελε να ξεχωρίζει. Ήταν πρόθυμος να βοηθήσει, να αναλάβει πράγματα, να προσφέρει. Πεισματάρης με κοφτερό μυαλό και πολύ χιούμορ. Έβγαζε πολύ δύναμη, όταν υπεράσπιζε την αλήθεια και το δίκιο.

Αγωνιστής με πολιτική οξυδέρκεια και αποφασιστικότητα, χωρίς ταλαντεύσεις, με ζηλευτή σταθερότητα στην υπεράσπιση της λαϊκής υπόθεσης.

Αγαπητός και πιστός φίλος. Ένας νέος που στάθηκε με όλες του τις δυνάμεις στο πλευρό των εργατών, ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Πάλεψε μέχρι τέλους, αφήνοντας πολύτιμη παρακαταθήκη στους συντρόφους του και ιδιαίτερα στους νεότερους, για το περιεχόμενο της έννοιας του λαϊκού αγωνιστή, την ουσία της έντταξης στο κίνημα και σε μια κομμουνιστική οργάνωση.

Ήταν 16 Νοέμβρη του 2022, όταν μας ήρθε το άσχημο χαμπέρι. Νοιώσαμε τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια μας. Μουγκαμάρα. Και την άλλη μέρα είμασταν μαζί στο δρόμο. Για ν ακουστεί η φωνή μας παντού σ όλο τον κόσμο, «εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία».

Στις 14 Νοέμβρη το ξημέρωμα, δύο χρόνια μετά, μας άφησε. Στις 17 ήμασταν και πάλι μαζί στους δρόμους, όπως πάντα. Στη γειτονιά μας, στην πόλη που την ομόρφαινε με την παρουσία του, στην πόλη που τον αγκάλιασε και έδωσε ό, τι καλύτερο είχε για το δίκιο του λαού.

Αυτός ήταν ο σύντροφος Άλκης. Θα μας συντροφεύει πάντα με το χαμόγελο του από τις βουνοπλαγιές του Γράμμου.

Μπορεί μια καμπάνια να σταματήσει τις φασιστικές καμπάνες;

Πρόσφατα η ΟΛΜΕ ανακοίνωσε δίμηνη καμπάνια ενάντια στον φασισμό. Το κείμενο παρουσίασης της καμπάνιας ξεκινά με γενικές εκτιμήσεις σχετικά με τον φασισμό και τη φύση του, όπως το ότι έχει οικονομικές και κοινωνικές ρίζες στην αντιλαϊκή -καπιταλιστική θα επαυξάναμε εμείς- πολιτική. Ότι θα θεριέψει αν «πατήσει πάνω στην ανεμελιά μας» (μικρή διόρθωση στην ΟΛΜΕ, ο στίχος είναι του Φώντα Λάδη και όχι του Μπρεχτ). Ότι πρέπει να διδαχθούμε από το μακρινό και πρόσφατο παρελθόν, ότι σε περιόδους κρίσης και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ο φασισμός πάει χέρι-χέρι με τον εθνικισμό και άλλες διαπιστώσεις.

Και αφού διαπιστώνει πόσο σοβαρή είναι η απειλή του φασισμού, καταλήγει να ανακοινώνει τη διοργάνωση επισκέψεων σε ιστορικούς τόπους, όπως το σκοπευτήριο της Καισαριανής στην Αθήνα, εκδηλώσεις με τη Μάγδα Φύσσα, συναυλίες, ομιλίες, προβολές ταινιών και άλλες πρωτοβουλίες που κάθε ΕΛΜΕ θα μπορούσε να πάρει σε τοπικό επίπεδο.

Θα μπορούσε να πει κάποιος καλά όλα αυτά και πρέπει να αξιοποιηθούν όλες οι δράσεις για να αναδειχθεί τόσο στους μαθητές όσο και ευρύτερα ο ρόλος του φασισμού ως μακρύ χέρι του συστήματος.

Αλλά αποτελεί αυτό το πλαίσιο απάντηση στο «φαινόμενο» που βλέπουμε ότι ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, βοηθούμενο από την επίσημη πολιτική της φασιστικοποίησης; Σε μια περίοδο που φαίνεται ότι το καπιταλιστικό σύστημα βγάζει από τη ναφθαλίνη τη φασιστική εφεδρεία του, με πιο χαρακτηριστικό ίσως παράδειγμα την αποφυλάκιση Κασιδιάρη λίγες μέρες πριν την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα;

Και κάποια ερωτήματα:

Πρώτον: Αρκεί μια καμπάνια για να δημιουργηθούν αντιφασιστικές δράσεις;

Δεύτερον: Ποιος είναι ο στόχος των δράσεων που προαναγγέλλει η ΟΛΜΕ; Όταν μιλάμε για στοχοθεσία, δεν θεωρούμε ότι στόχος είναι να πούμε σε μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς ότι ο φασισμός είναι «κακός», να αναλύσουμε μόνο την ιστορική του διάσταση και τα χαρακτηριστικά του. Ο στόχος πρέπει να είναι μεγαλύτερος κι αυτό μας πάει στο επόμενο ζήτημα.

Τρίτον: Πώς χτυπιέται πραγματικά ο φασισμός; Ο φασισμός χτυπιέται πρώτα από όλα ξεσκεπάζοντας αυτούς που τον στηρίζουν, παλεύοντας ενάντια στις πολιτικές της φτώχειας, του εθνικισμού και του ρατσισμού που τον δημιουργούν. Ο φασισμός τσακίζεται από λαϊκούς αγώνες, και αποκαλύπτεται μέσα σε αυτούς. Γιατί τότε βγάζει τη δήθεν αντισυστημική του μάσκα και παίρνει τη θέση του δίπλα στην εργοδοσία, το κράτος, τον ιμπεριαλισμό, τις δυνάμεις καταστολής!

Οι δυνάμεις που οργανώνουν την καμπάνια αυτή στην ΟΛΜΕ αναπαράγουν μια αντίληψη «καθ' έδρας» αντιμετώπισης του φασισμού στους μαθητές. Θα μιλήσουν οι εκπαιδευτικοί στους μαθητές ενάντια στον φασισμό. Μάλιστα και σωστά να γίνει! Όμως τι συμβαίνει όταν λείπει η σύνδεση των συνθημάτων με τις πραγματικές ανάγκες της νεολαίας και των εργαζόμενων σήμερα; Αν λοιπόν τα φασιστικά φαινόμενα που έχουν παρατηρηθεί τελευταία σε διάφορες περιοχές της χώρας οφείλονται στις πολιτικές της φτώχειας, τους ταξικούς φραγμούς και την καταστολή στα σχολεία, στα αδιέξοδα της νεολαίας, την πολεμική προετοιμασία, αυτά απαντιούνται με ένα μάθημα ιστορίας ή με προβολές ταινιών και συναυλίες;

Γιατί απουσιάζει εκκωφαντικά από την καμπάνια της ΟΛΜΕ έστω μια διοργάνωση αντιφασιστικής συγκέντρωσης (πρόταση που έγινε από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών στο ΔΣ της ΟΛΜΕ) και διαδήλωσης από τα σωματεία της εκπαίδευσης σε κοινή πάλη με μαθητές;

Αλήθεια, μπορούν να γίνουν «μαθήματα και σεμινάρια αντιφασισμού», την ίδια στιγμή που δεν απαντιέται (με ευθύνη και της -πλειοψηφίας της- ΟΛΜΕ), το ζήτημα του ρόλου «ρουφιάνου» που καλούνται να παίξουν οι εκπαιδευτικοί ενάντια στις μαθητικές καταλήψεις; Όταν δεν σπάει στην πράξη η επίσημη πολιτική των διώξεων και της τρομοκρατίας που έχει γίνει καθημερινότητα στα σχολεία;

Ο φασισμός λουφάζει και αποκαλύπτεται όσο ο λαός διεκδικεί οργανωμένα και κερδίζει τα δικαιώματά του. Για να τσακιστούν οι ταξικοί φραγμοί χρειάζονται μαθητικές κινητοποιήσεις, για να αντιπαλευτεί η πολιτική της εξαθλίωσης χρειάζονται διαδηλώσεις και απεργίες, για να νικηθεί ο εθνικισμός και ο ιμπεριαλισμός χρειάζεται αντιπολεμικό κίνημα. Η νεολαία αναζητά την απάντηση στα αδιέξοδα που της βάζει το σύστημα στις εξεγέρσεις και τα ξεσπάσματα του σήμερα!

Οι ιστορικοί περίπατοι και άλλες δράσεις είναι καλοί, τα καλυτερα μαθήματα όμως δίνονται στον δρόμο. Αυτό θέλει να αποφύγει η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ και επιδιώκει με την καμπάνια αυτή να πει ότι απαντά στο φασισμό. Όμως αυτόν τον δρόμο πρέπει να τον ανοίξουμε και να τον βαδίσουμε.

Κυκλοφορεί η μπροσούρα των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Η έκδοση αυτή αποτελεί μια πρώτη αποτίμηση του αγώνα ενάντια στη δυνητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου και τις διώξεις του Δημήτρη Χαρτζουλάκη, μια πρώτη καταγραφή των συμπερασμάτων, αλλά και των παρακαταθηκών που αφήνει για το κίνημα.

Η μπροσούρα γράφτηκε πριν την δημοσιοποίηση της οριστικής απόφασης του Πειθαρχικού που έγινε στις 23/10. Αλλά, ούτως ή άλλως, το μεγαλύτερο κομμάτι της αφορά τον ομολογουμένως νικηφόρο αγώνα ενάντια στη δυνητική αργία της Χρύσας, που κατόρθωσε να επιβάλλει στην υπουργό να αποφασίσει την άρση της αργίας.

Και όπως γράφεται και στον πρόλογο *«η παρούσα έκδοση δεν "αρκείται" απλά στο να καταγράψει το "ιστορικό" ενός ομολογουμένως σημαντικού και νικηφόρου αγώνα στον χώρο της εκπαίδευσης [...] φιλοδοξεί να προχωρήσει όσο μπορεί και λίγο παρακάτω. Να απαντήσει στο γιατί αυτός ο αγώνας κατάφερε να νικήσει. Ποιοι οι λόγοι για τους οποίους η "υπόθεση της Χρύσας", όπως συνηθιζόταν να λέγεται κατάφερε να συγκινήσει χιλιάδες ανθρώπους έξω από την εκπαίδευση, να τους συσπειρώσει στο να βάλει ο καθένας το λιθαράκι στην οικοδόμηση της υπόθεσης αυτής. Τι χαρακτηριστικά απέκτησε που τον έκαναν νικηφόρο; Και κυρίως ποια τα συμπεράσματα από όλη αυτή την κίνηση που μπορούν και πρέπει να αξιοποιηθούν στη συνέχεια των αγώνων»*.

Γι' αυτούς τους λόγους αποτελεί ομολογουμένως μια σημαντική καταγραφή και παρακαταθήκη για κάθε αγωνιστή. Τόσο στην εκπαίδευση όσο και γενικά. Γιατί αφορά έναν αγώνα που τα έβαλε με μια κεντρική πολιτική απόφαση της κυβέρνησης, αλλά και με τους αρνητικούς συσχετισμούς στο σήμερα! Αξίζει λοιπόν να διαβαστεί!

Κεραίες στις γειτονιές μας
Όταν το σήμα στο κινητό πετάει έξω την προστασία της ζωής

Η Παραλία Ασπροπύργου είναι μια γειτονιά που κατοικήθηκε από εσωτερικούς μετανάστες που έφτασαν απ' όλη την Ελλάδα για το μεροκάματο στα τέλη της δεκαετίας του '50.Τότε που η ασυδοσία του κεφαλαίου οικοδόμησε όλη τη βιομηχανική της ανάπτυξη μόλις λίγα χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα, καταστρέφοντας κάθε ζωή του Θριασίου Πεδίου όπου άκμαζε η γεωργία και η κτηνοτροφία. Οι πρόσφατες περιβαλλοντικές μετρήσεις κατέγραψαν τη μεγαλύτερη ρύπανση όλης της χώρας. Τα σπίτια χτίστηκαν αυθαίρετα με συνοπτικές διαδικασίες για να στεγάσουν τις ανάγκες της φτωχολογιάς. Από τότε οι κάτοικοι για δεκαετίες έζησαν την απαξίωσή τους τόσο από την κεντρική όσο και από την τοπική διοίκηση.

Η σύγχρονη τηλεπικοινωνία απαιτεί πολλαπλάσιες εγκαταστάσεις κεραιών κινητής κι έτσι έπρεπε να μπορούν να τοποθετηθούν κεραίες ακόμα και πάνω από σχολεία! Το νομοθετικό πλαίσιο λοιπόν έπρεπε να μεταβληθεί, όπως και έγινε, χωρίς βέβαια να συνυπολογίζονται οι επιδράσεις στο περιβάλλον και τη ζωή. Παρά τις προειδοποιήσεις του Π.Ο.Υ., προχώρησαν σε νομοθέτηση αδειοδοτήσεων μικρής κλίμακας με συνοπτικές διαδικασίες μιας απλής δήλωσης και ανέβασαν τα επιτρεπτά όρια εκπομπής ακτινοβολίας. Είχε στρωθεί το έδαφος για ακόμα μεγαλύτερη αυθαιρεσία με σκοπό το κέρδος, τόσο της Nova όσο και της ΑΡΣΙΣ ΕΠΕ, εταιρείας με γερανούς που στον χώρο της σχεδίασαν να τοποθετηθεί η κεραία. Η εταιρεία που με άδεια καταστήματος δύο δεκαετίες επιβαρύνει την περιοχή με την κυκλοφορία βαρέων οχημάτων, φανοποιείου και επισκευές γερανών, μια χρήση γης που δεν επιτρέπεται, δεν αρκέστηκε στα κέρδη της και ήθελε να τα αυξήσει λίγο παραπάνω.

Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις οι κάτοικοι, που είδαν τον κίνδυνο της ζωής και της υγείας τους, δίπλα στον παιδικό σταθμό, λίγα μέτρα από τρία σχολεία και μέσα στα σπίτια τους, είπαν "φτάνει ώς εδώ!". Με άμεσο κάλεσμα σε ανοικτή συνέλευση, αποφάσισαν κινητοποιήσεις, παρεμβάσεις στο δημοτικό συμβούλιο, που εξαναγκάστηκε από την κίνησή τους να συνεδριάσει και να πάρει θέση υπέρ της ακύρωσης της τοποθέτησης, αναλαμβάνοντας και το νομικό κομμάτι. Με δύο μαζικές συγκεντρώσεις έξω από την εταιρεία και πορεία στους γύρω δρόμους, με ενημέρωση όλων των κατοίκων και συγκέντρωση 350 υπογραφών, έδωσαν δυναμικά το «παρών», στέλνοντας ελπιδοφόρο μήνυμα για τη νίκη του αγώνα τους.

Δεν παραγνωρίζονται οι δυσκολίες. Δεν παραγνωρίζεται ο ρόλος των συμμάχων που χρόνια τώρα έχει φτιάξει η εταιρεία, ούτε και των χορηγιών που εξαργυρώνει σήμερα. Οι προτάσεις για ανάθεση σε δικηγόρους και οι τεχνοκρατικές προσεγγίσεις περί ειδικών καθώς και οι επερωτήσεις στη Βουλή δεν απαντούν και προσπαθούν να βάλουν τον κόσμο στο περιθώριο. Ούτε τα προεκλογικά παιχνίδια και οι επιδιώξεις. Πόσοι στα λόγια στηρίζουν χωρίς όμως να προσπαθήσουν στο ελάχιστο να μαζικοποιηθεί ακόμα περισσότερο ο αγώνας και να συνεχιστούν οι συζητήσεις μέσα στις συνελεύσεις, και πιθανά προσπαθώντας να μπλοκάρουν ή να καθυστερήσουν τις συλλογικές διεργασίες, είναι ερωτήματα που ζητούν απαντήσεις.

Ο θετικός απολογισμός των κινήσεων, η άρνηση υπόκλισης στη νομιμότητα και στον νόμο του ισχυρού κι η συνέχιση του αγώνα με βάση τα συμπεράσματα που δίνει κινούνται στη σωστή κατεύθυνση και απαιτείται να συνεχιστεί στον ίδιο δρόμο μέχρι τη δικαίωση. Η παρέμβασή μας αυτό επιδιώκει.

ΚΑΜΙΑ ΚΕΡΑΙΑ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ.
ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΜΕΤΡΑΝΕ!

Νοσοκομείο Χανίων

Πώς οι κομπάρσοι θα γίνουν πρωταγωνιστές;

Σε πρώτο πλάνο ήρθε η υγεία στα Χανιά με βάση το μεγάλο συλλαλητήριο στις 30 Οκτώβρη που πραγματοποιήθηκε στην πόλη, αλλά και τον ερχομό του υπουργού Υγείας την ίδια μέρα. Η πραγματικότητα σαφώς δεν έχει σχέση με το κυβερνητικό αφήγημα του «γενικά πάμε καλά», για τα όποια «προβληματάκια» υπεύθυνοι είναι κάποιοι άλλοι!

Όλοι στην πόλη γνωρίζουν ότι η υποβάθμιση του νοσοκομείου Χανιών προχωράει με γοργά βήματα και, όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι νοσοκομειακοί, οδηγείται στην κατάρρευση. Παράλληλα με αυτή την εξέλιξη, οι όροι εργασίας του προσωπικού χειροτερεύουν διαρκώς.

Σταχυολογούμε από νούμερα που ήρθαν στο προσκήνιο: Οι ελλείψεις στο σύνολο του προσωπικού αγγίζουν το 50%, ενώ μόνο οι κενές θέσεις γιατρών το 30%. Η παθολογική υπολειτουργεί με 4 στους 12 γιατρούς για περιστατικά εφημερίας. Οι μισές κλίνες ΜΕΘ παραμένουν κλειστές λόγω έλλειψης προσωπικού ενώ και για τον ίδιο λόγο υπάρχουν 1.200(!) χειρουργεία στην αναμονή. Αν συνυπολογιστεί ότι περιθάλπονται ασθενείς που δεν μπορεί να εξυπηρετήσει το ήδη διαλυμένο νοσοκομείο Ρεθύμνου και ότι την τουριστική περίοδο ο πληθυσμός των δύο νομών πολλαπλασιάζεται, γίνεται αντιληπτή η αφόρητη κατάσταση που αντιμετωπίζει όποιος λαϊκός άνθρωπος έχει ανάγκη περίθαλψης.

Οι εργαζόμενοι πληρώνουν και αυτοί ακριβά το μάρμαρο. Καλούνται διαρκώς να ξεχάσουν τα εργασιακά τους δικαιώματα και να τεντωθούν σαν λάστιχο για να κλείσουν τρύπες. Η πλειοψηφία δουλεύει κακοπληρωμένη, σε καθεστώς εργασιακής εξόντωσης, έχοντας ξεχάσει άδειες και ρεπό. Οι 28 καθαρίστριες υποχρεούνται στη βάρδιά τους να εργαστούν για τις 51 που προβλέπει το οργανόγραμμα. Το πρόγραμμα των εφημεριών σε βασικές κλινικές δεν βγαίνει, ενώ για να μπαλωθεί η δραματική υποστελέχωση στο νησί γενικεύεται η άθλια πολιτική των εντέλλεσθε στους γιατρούς.

Οι θέσεις που ανοίγουν λειτουργούν σαν επικοινωνιακός αντιπερισπασμός καθώς είναι σταγόνα στον ωκεανό σε σχέση με τις ανάγκες, αλλά κυρίως γιατί προβλέπουν μισθούς τόσο χαμηλούς που δεν φτάνουν να καλύψουν το υπέρογκο κόστος ζωής.

Είναι τα αποτελέσματα μιας πολιτικής που δεν αφορά μόνο ένα νοσοκομείο, αλλά αποτελούν κεντρική κατεύθυνση του συστήματος εδώ και χρόνια. Στόχος είναι ο ενταφιασμός της δωρεάν περίθαλψης, που ήδη δεν θεωρείται αυτονόητο δικαίωμα αλλά υπηρεσία που την απολαμβάνει όποιος και στον βαθμό που μπορεί να την πληρώσει. Μοχλός για την προώθηση αυτής της πολιτικής η εφαρμογή του μοντέλου κόμβος-ακτίνα στις δομές περίθαλψης. Στην Κρήτη αυτό μεταφράζεται σε ένα μοναδικό πλήρες νοσοκομείο στο Ηράκλειο και όλα τα υπόλοιπα να λειτουργούν συνεπικουρικά! Χέρι-χέρι με τα παραπάνω πάει και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών, ενός κλάδου με πάνω από 100.000 εργαζόμενους.

Είναι η πολιτική που κοστολογεί με ταξικό κυνισμό και δαπανάει για την περίθαλψη με το σταγονόμετρο, αλλά αδειάζει τα ταμεία όταν πρόκειται για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Η περιοδεία του υπουργού Υγείας στον νομό είχε στόχο να κρύψει την ουσία της αντιλαϊκής πολιτικής που φανατικά προωθεί. Ξαναστήθηκε το πολυπαιγμένο κακό θέατρο με το κόψιμο κορδέλας, τον συνωστισμό παραγοντίσκων για φωτογραφία και λιγοστούς εργαζόμενους να υπομένουν τον ρόλο του ντεκόρ, με τα ΜΜΕ να ακολουθούν τον υπουργό κατά πόδας.

Το σόου στο αμφιθέατρο του νοσοκομείο με πρωταγωνιστή τον ίδιο τον υπουργό, σε δεύτερο ρόλο τους βουλευτές, παπάδες και δημάρχους, μπορούσε να ανεχτεί τους εργαζόμενους μόνο σαν κομπάρσους. Το «άγονο» που ανακοινώθηκε δεν καταγράφεται ούτε σαν ψίχουλο, το μπαλάκι για κίνητρα πετάχτηκε στους δήμους ώστε να το πετάξουν αυτοί με τη σειρά τους στους δημότες μέσω των δημοτικών τελών και, τέλος, ο υπουργός απαίτησε να μη γίνει το απογευματινό συλλαλητήριο. Το συμπέρασμα που πρέπει να βγει είναι ότι οι εργαζόμενοι έχουν άλλους τρόπους να διεκδικούν και όχι να στηρίζουν με την παρουσία τους ένα άθλιο στημένο σόου που γίνεται εις βάρος τους.

Περισσότεροι από δύο χιλιάδες χανιώτικου λαού διαδήλωσαν δίπλα στους υγειονομικούς το ίδιο απόγευμα. Η σημαντική μαζικότητα είναι και μια απόδειξη ότι υπάρχουν σημαντικές διαθέσεις από ένα κομμάτι να δώσει μάχη ενάντια στη διάλυση του νοσοκομείου και για το δικαίωμα στην περίθαλψη. Αυτή η διάθεση δεν πρέπει να εξαντλείται σε ετήσια συλλαλητήρια, αλλά να αξιοποιείται για να μπουν οι βάσεις για τον κοινό αγώνα λαού-υγειονομικών για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής στον χώρο της υγείας.

Φυσικά αυτή η συζήτηση δεν αφορά μια σειρά επώνυμους παράγοντες και αξιωματούχους που υποκριτικά εμφανίστηκαν στο συλλαλητήριο μία μέρα, ενώ όλο τον χρόνο βάζουν πλάτη στην εφαρμογή και την εξειδίκευση της αντιλαϊκής πολιτικής στους τομείς ευθύνης τους. Ούτε η διοίκηση του σωματείου των εργαζομένων του νοσοκομείου, που προσέτρεξε καμαρωτή «να συνομιλήσει» με τον Γεωργιάδη, δεν ενδιαφέρεται να δώσει συνέχεια στην κινητοποίηση.

Το ζήτημα της υγείας δεν είναι θέμα λογιστικής διαχείρισης πόρων, ούτε προτάσεων μοντέλων λειτουργίας όπως αυτά που προβάλλει με επιμονή ο ρεφορμισμός θάβοντας το δωρεάν. Ο κόσμος της εργασίας πρέπει να απορρίψει την αντιδραστική συζήτηση για την κοστολόγηση της ζωής του και της υγείας του, και να θεμελιώσει την απαίτησή του να έχει νοσοκομείο στο δικαίωμα σε ίση-πλήρη-δωρεάν περίθαλψη. Αυτή είναι και αφετηρία για να γονιμοποιηθούν οι διαθέσεις για αντίσταση που εκφράστηκαν, για να γίνει ο λαός από κομπάρσος πρωταγωνιστής!

Μπαγκλαντές

Οι εργάτες στη βιομηχανία της ένδυσης ξεγυμνώνουν τους βασιλιάδες της εκμετάλλευσης

Χιλιάδες εργάτες και εργάτριες στα εργοστάσια κλωστοϋφαντουργίας του Μπαγκλαντές διακόπτουν την παραγωγή, απεργούν, κατεβαίνουν στους δρόμους του αγώνα και διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς τους. Είναι κοντά στα τέσσερα εκατομμύρια οι εργάτες που πάνω στα δική τους ακραία εκμετάλλευση και εξοντωτική δουλειά χτίζεται η «ανάπτυξη» του δεύτερου μεγαλύτερου εξαγωγέα ενδυμάτων στον κόσμο και το 10% του ΑΕΠ της χώρας. Αυτοί παράγουν τα ρούχα που φέρνουν δισεκατομμύρια κερδών στους κολοσσούς της μαζικής ένδυσης, όπως η Inditex, τα H&M, τα Walmart, ενώ οι ίδιοι δουλεύουν με μισθούς που δεν αρκούν ούτε για τα απαραίτητα.

Παρά την εξ αρχής δολοφονική βία της κρατικής καταστολής, με απολογισμό μέχρι στιγμής δεκάδες συλληφθέντες, τραυματισμένους και έναν νεκρό στις 3/11, οι εργάτες δεν υποχώρησαν. Με απεργίες, διαδηλώσεις, αποκλεισμούς δρόμων και αναστολή λειτουργίας εκατοντάδων εργοστασίων συνέχισαν να κλιμακώνουν τις κινητοποιήσεις. Επέμειναν στα δίκαια αιτήματά τους για αυξήσεις μισθών από τα 12.500 στα 30.000 τάκα και διεκδικώντας μέτρα ενάντια στην ακρίβεια, το υψηλό κόστος ζωής και τα υψηλά ενοίκια. Υπό την πίεση αυτή η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει την πρώτη υποχώρηση και να συγκροτήσει επιτροπή επανεξέτασης των μισθών. Στις 4/11 η επιτροπή συμφώνησε σε αυξήσεις, χωρίς όμως να καθορίζει το ύψος τους. Ο εκπρόσωπος των εργαζομένων στην επιτροπή έπαιξε τον ρόλο που του ανέθεσε η κυβέρνηση. Προσπάθησε να εκτονώσει τις κινητοποιήσεις καλώντας τους εργάτες να επιστρέψουν στη δουλειά.

Οι απεργοί δεν έκαναν πίσω. Στις 9/11, οι διαδηλώσεις συνεχιστήκαν ενώ ανέστειλαν τη λειτουργία τους 670 εργοστάσια. Η παρατεταμένη διακοπή της παραγωγής δημιουργεί πιέσεις και συνεπάγεται τον κίνδυνο καθυστερήσεων, απώλειας παραγγελιών, διάρρηξης των σχέσεων με τις πολυεθνικές εταιρίες. Πλάι στο χάσιμο κερδών, γίνεται καθαρό ότι αυτοί που παράγουν τον πλούτο δεν είναι αυτοί που τον καρπώνονται. Γι' αυτό, για το κεφάλαιο, πιο απειλητική κι από τις ίδιες τις αυξήσεις, είναι η εργατική τάξη που συνειδητοποιεί τον ρόλο της στην παραγωγή και τη δύναμη που αποκτά συγκροτώντας τους αγώνες της σε ταξική βάση.

Η κυβέρνηση ανέλαβε άμεσα δράση, βάζοντας την αστυνομία και τον στρατό να περιφρουρούν εργοστάσια και να «υπόσχονται» ωμή βία, ενώ απείλησε με τιμωρητικά μέτρα τους διαδηλωτές «που προσπαθούν να αποσταθεροποιήσουν τη χώρα». Αποκάλυψε πως το κράτος δεν είναι ταξικά ουδέτερο αλλά ξέρει ποιανού συμφέροντα υπηρετεί. Αποκάλυψε πως τρέμει στην ιδέα ότι αυτοί που λογαριάζει για σκλάβους, σταματούν να χωράνε στις αλυσίδες τους και αρχίζουν να βαδίζουν τον δρόμο της ταξικής πάλης για να διεκδικήσουν τον κόσμο τους.

Μπροσούρα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας για την Τεχνητή Νοημοσύνη

Σε έκδοση μπροσούρας με τίτλο «5 κείμενα για την Τεχνητή Νοημοσύνη» προχώρησε το σχήμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας στη Θεσσαλονίκη. Η μπροσούρα έρχεται σε συνέχεια της μαζικής και ενδιαφέρουσας εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στη Σφεντόνα. Η πολύ σημαντική συζήτηση που έχει ανοίξει με πλούσιο προβληματισμό για τον χαρακτήρα της Τεχνητής Νοημοσύνης και το πώς πρέπει να σταθεί απέναντι στη νέα αυτή τεχνολογία το εργατικό κίνημα, συνεχίζεται. Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες και σίγουρα το εργατικό κίνημα χρειάζεται να συζητήσει βαθιά από τη σκοπιά των ταξικών του συμφερόντων πάνω στο ζήτημα και να αρχίσει να χαρτογραφεί στόχους πάλης.

Στην μπροσούρα συμπεριλαμβάνονται οι 3 εισηγήσεις της εκδήλωσης, με την εξής θεματολογία: (α) Τεχνικά στοιχεία και πολιτικά σχόλια για την Τεχνητή Νοημοσύνη, (β) μια ταξική προσέγγιση για την Τεχνητή Νοημοσύνη και (γ) Τεχνητή Νοημοσύνη και Εργασιακά: Πάμε μπροστά ή πάμε πίσω; Επίσης συμπεριλαμβάνονται και 2 επιπλέον κείμενα, ένα για το ζήτημα της οικονομικής φούσκας της ΤΝ και ένα για το ζήτημα της ζωντανής εργασίας και του ρόλου της στην παραγωγή. Η μπροσούρα θα είναι σύντομα διαθέσιμη και για τις άλλες πόλεις μέσω του blog της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας αλλά και της Ταξικής Πορείας.

«Pizza Fan» & «Χωριάτικο»

Τα πάρτι φοροδιαφυγής που στήνει η εργοδοσία πληρώνουν οι εργαζόμενοι

Πρώτη είδηση αποτελούν το τελευταίο διάστημα τα δύο σκάνδαλα που ξέσπασαν σε σχέση με τις επιχειρήσεις «Pizza Fan» και «Χωριάτικο», ενώ αναμένονται κι άλλα. Υπέρογκα ποσά από μπίζνες που στήθηκαν και που, όπως προκύπτει ειδικά στην υπόθεση «Χωριάτικο», μπλέκουν υψηλόβαθμα στελέχη της ΑΑΔΕ και της αστυνομίας, που βρήκαν την ευκαιρία να πάρουν τα «δωράκια» τους.

Μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση, χιλιάδες εργαζόμενοι βρέθηκαν στον αέρα. Η «Pizza Fan» απασχολεί πάνω από 2.000 εργαζόμενους, που, μέχρι να παρθεί η απόφαση επαναλειτουργίας των καταστημάτων, βρέθηκαν ξαφνικά στον δρόμο, με την αβεβαιότητα αν θα έχουν δουλειά την επόμενη μέρα.

Στον δε όμιλο Γιαννακόπουλου, όπου αφορμή του σκανδάλου αποτέλεσε η δραστηριότητα των αρτοποιίων «Χωριάτικο», ανήκουν περίπου 520 επιχειρήσεις ανά την Ελλάδα και ο αριθμός των εργαζομένων είναι πολλαπλάσιος. Καταστήματα εστίασης, beach bar, τουριστικές εγκαταστάσεις, νυχτερινά κέντρα σε Αθήνα, Ρόδο και Μύκονο απασχολούσαν περί τους 4.000 εργαζόμενους, που βρίσκονται πλέον σε καθεστώς αβεβαιότητας.

Σύμφωνα μάλιστα με καταγγελίες, ιδιαίτερο πρόβλημα αντιμετωπίζουν όσοι εργάζονταν σε επιχειρήσεις που έχουν κλείσει λόγω εποχικότητας. Οι εργαζόμενοι προσπαθούν να βγάλουν άκρη και να πάρουν στα χέρια τους τα έγγραφα απόλυσής τους, καθώς τα καταστήματα θα έκλειναν ούτως ή άλλως για τον χειμώνα, ώστε να μπορέσουν να

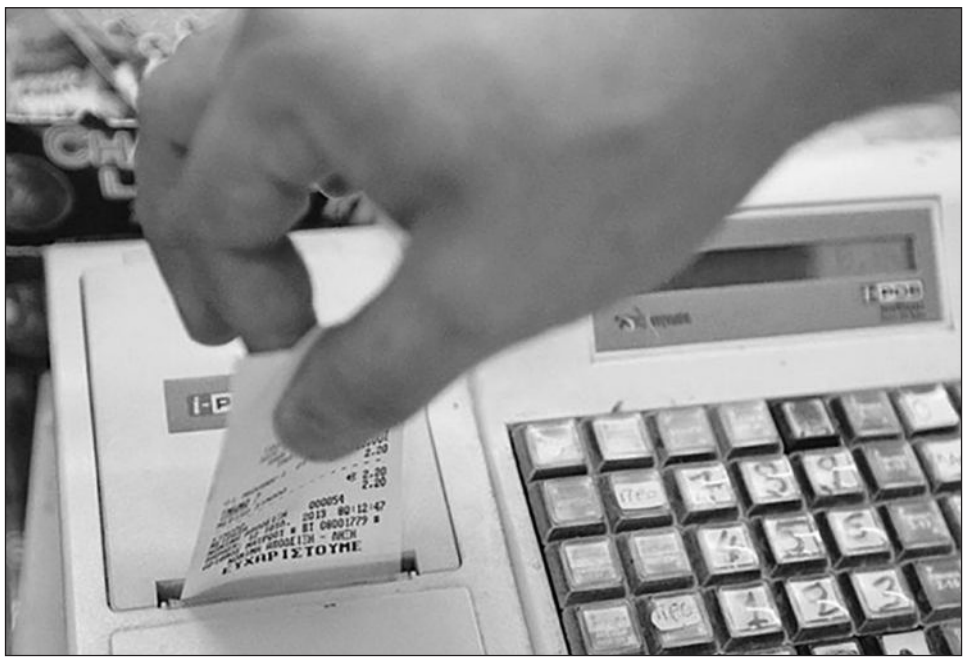

εγγραφούν στη ΔΥΠΑ και να λάβουν το εποχικό επίδομα. Ωστόσο μέχρι σήμερα δεν τα έχουν καταφέρει.

Την ίδια στιγμή, μέσα σε όλη τη σαπίλα και τη δυσωδία που βγήκε στην επιφάνεια με τις μπίζνες και τα κυκλώματα της εργοδοσίας, ήρθαν στο φως και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες δούλευαν οι εργαζόμενοι. Αποκαλύφθηκε έτσι, με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο, το αποτύπωμα που αφήνει στις εργασιακές σχέσεις το αντεργατικό οπλοστάσιο που έχει διαμορφωθεί όλα αυτά τα χρόνια, δίνοντας στην εργοδοσία τη δυνατότητα να ξεσαλώνει σε βάρος των εργαζομένων, καταπατώντας ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματά τους.

Χαρακτηριστικές είναι οι καταγγελίες εργαζομένων, σύμφωνα με τις οποίες η εταιρεία «Χωριάτικο» τους υποχρέωνε να υπογράφουν καταχρηστικές συμβάσεις εργασίας, με τις οποίες δήλωναν ότι παραιτούνται από το δικαίωμά τους να διεκδικήσουν δώρα και επιδόματα! Με άλλα λόγια, η εργοδοσία απαιτούσε από τους εργαζόμενους να παραιτηθούν ακόμα και από τα βασικά και αυτονόητα, εκμεταλλευόμενη την ανάγκη τους για δουλειά, την πίεση της ανεργίας και τον καθημερινό αγώνα για επιβίωση. Ενδεικτικό του κλίματος φόβου και εργοδοτικής τρομοκρατίας είναι το γεγονός ότι, ακόμα και μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου, εργαζόμενοι διστάζουν να μιλήσουν δημόσια, φοβούμενοι αντίποινα μιας και οι μαφιόζικες πρακτικές της εργοδοσίας είναι γνωστές.

Παράλληλα και στις δύο επιχειρήσεις ήταν διαδεδομένη η πρακτική της υποδηλωμένης εργασίας. Η εργοδοσία δήλωνε στο σύστημα ΕΡΓΑΝΗ λιγότερες ώρες από εκείνες που πραγματικά δούλευαν οι εργαζόμενοι, αποκρύπτοντας έτσι μέρος της πραγματικής τους απασχόλησης και πλήττοντας άμεσα τα μισθολογικά και ασφαλιστικά τους δικαιώματα. Μάλιστα, το ζήτημα αυτό παραμένει ανοιχτό και αποτελεί στοιχείο διεκδίκησης με την επαναλειτουργία των καταστημάτων της «Pizza Fan», καθώς από τη μια δεν αναιρούνται οι οφειλές που έχουν συσσωρευτεί από τις δεδουλευμένες ώρες μαύρης εργασίας, αλλά από την άλλη είναι προς κατάκτηση και για το μέλλον οι εργαζόμενοι να ασφαλιστούν και να δηλωθούν σύμφωνα με την πραγματικό χρόνο απασχόλησής τους.

Μέσα από όλη αυτή την κατάσταση αναδείχθηκε για ακόμη μία φορά ότι τα σπασμένα καλούνται να πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Η κυβέρνηση από την πλευρά της, παρά την πίεση που ασκούσε το ίδιο το ενδεχόμενο 2.000 εργαζόμενοι να πεταχτούν στον δρόμο, απέφευγε οποιαδήποτε δέσμευση. Οι εργαζόμενοι όμως δεν μπορούν να αφήνουν την τύχη τους στα χέρια της εργοδοσίας, ούτε να περιμένουν τις δικαστικές και κρατικές αποφάσεις να κρίνουν ποιο θα είναι το μέλλον τους. Μέσα από τη συλλογική τους οργάνωση και διεκδίκηση μπορούν να ασκήσουν πίεση, να δημιουργήσουν εξελίξεις και να φέρουν στο προσκήνιο τα δικά τους δικαιώματα.

Εκλογές στο σωματείο των ΕΛΠΕ

Τι σωματείο χρειάζονται οι 2.000 εργαζόμενοι στα διυλιστήρια;

Εκλογές στο Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζομένων στα Ελληνικά Πετρέλαια (ΠΣΕΕΠ) πραγματοποιούνται στις 23 & 24 Νοέμβρη, μερικούς μήνες νωρίτερα απ' την ολοκλήρωση της τριετίας απ' τις προηγούμενες, το 2024. Την επιτάχυνση προκάλεσε η διάσπαση του προεδρείου, σε μια αλληλουχία συγκολλήσεων και διασπάσεων συνηθισμένη στο συγκεκριμένο σωματείο, τουλάχιστον απ' το 2008 κι ύστερα. Είχε προηγηθεί η διάσπαση της κυρίαρχης παράταξης (με αναφορά βασικά στη ΝΔ) στα τρία, με τα δύο μικρότερα κομμάτια της να συγκροτούν μετεκλογικά προεδρείο με την παράταξη που έχει αναφορά βασικά στο ΠΑΣΟΚ (και πολύ δευτερευόντως ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.). Έναν χρόνο αργότερα και πριν την υπογραφή τριετούς επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης, τα διασπασμένα κομμάτια ξαναενώθηκαν σε «ενιαία» παράταξη με τίτλο «Νέα Πορεία» (ίδιος με τη διάσπαση της ΔΑΚΕ σε αρκετά εργατικά κέντρα, που στηρίζει την παράταξη «ΕΝΟΤΗΤΑ» στη ΓΣΕΕ) και μοιράστηκαν εκ νέου το προεδρείο. Η πρόσφατη μετακίνηση στελεχών μεταξύ των υποτίθεται ενοποιημένων κομματιών ανέδειξε ότι στην πραγματικότητα εξακολουθούσαν να λειτουργούν δύο κομμάτια εντός της «Νέας Πορείας», οδηγώντας ξανά σε διάσπαση και εκλογές.

Όλες αυτές οι παρασκηνιακές συνεννοήσεις και ρήξεις, που συνδέονται και με τις εξελίξεις στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό ειδικά εντός και πέριξ της ΝΔ, αναδεικνύουν τα χαρακτηριστικά των δυνάμεων που κυριαρχούν επί δεκαετίες σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα βιομηχανικά επιχειρησιακά σωματεία της χώρας, με πάνω από 2.000 μέλη στα τρία διυλιστήρια σε Ασπρόπυργο, Ελευσίνα και Θεσσαλονίκη (και λίγες δεκάδες στα κεντρικά γραφεία στο Μαρούσι). Συνδικαλιστικές διεργασίες μακριά απ' τα πολλαπλά καθημερινά προβλήματα στα εκατοντάδες τμήματα και πόστα των εγκαταστάσεων, που αντιμετωπίζουν τους εργάτες σαν μοχλό των ενδοπαραταξιακών αντιπαραθέσεων μία φορά στα τρία χρόνια, αξιοποιώντας έναν συνδυασμό εκβιασμών και υποσχέσεων πάντα με τις πλάτες της διοίκησης και των βουλευτικών γραφείων κάθε απόχρωσης.

Μέσα σ' ένα τέτοιο σκηνικό, αλλά σε τελείως διαφορετική λογική, παρεμβαίνει σταθερά η «Πρωτοβουλία Αγώνα στα ΕΛΠΕ», το σχήμα στον χώρο που στηρίζει απ' την αρχή του το 2016 η Ταξική Πορεία, με στόχο την ενίσχυση της συγκρότησης και της ενότητας των εργαζομένων με βάση τα κοινά τους συμφέροντα. Κόντρα στη λογική και την πρακτική της ανάθεσης, της «εργασιακής ειρήνης», της συνδιοίκησης και της συνδιαλλαγής με την εργοδοσία, η οποία συστηματικά οδηγεί τους εργαζόμενους σε χειρότερη θέση. Μια λογική που οι κυρίαρχες δυνάμεις υπερασπίζονται ανοιχτά προκειμένου να συμπιέζουν κάθε αγωνιστική διάθεση των εργατών, που, καθώς οι κατευθύνσεις της εργοδοσίας δεν βρίσκουν κανένα εμπόδιο και παράγουν αποτελέσματα καθημερινά και σε βάθος χρόνου, εμφανίζεται όλο και πιο τακτικά. Ειδικά σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι διοικήσεις του σωματείου διαχρονικά πρωτοστατούν στον κατευνασμό και την απορρόφηση των «κραδασμών», όπως φαίνεται ολοκάθαρα σε κάθε τριετία που υπογράφεται επιχειρησιακή ΣΣΕ, αλλά και σε πολύ κρίσιμες καμπές, όπως ήταν η έκρηξη του 2015 στον Ασπρόπυργο που οδήγησε 4 εργάτες στον θάνατο (οι τρεις των ΕΛΠΕ, ο ένας εργολαβικός) ή η ιδιωτικοποίηση το 2003, όταν ο Λάτσης έγινε βασικός μέτοχος.

Την ενίσχυση των δυνάμεων των ίδιων των εργαζομένων και του σωματείου τους ως εργαλείο πάλης ανεξάρτητο -σ' όλα τα επίπεδα- από κράτος κι εργοδοσία επιδιώκει η «Πρωτοβουλία Αγώνα στα ΕΛΠΕ» με τη συμμετοχή της στις φετινές εκλογές. Ακριβώς στην ίδια κατεύθυνση είχε επιλέξει να μη συμμετάσχει στις προηγούμενες, όταν το ΔΣ αποφάσισε ομόφωνα την εισαγωγή και ηλεκτρονικής κάλπης. Δυο χρόνια μετά, η αντιπαράθεση των κυρίαρχων παρατάξεων για το αν θα χρησιμοποιηθεί πάλι η κρατική πλατφόρμα ή μια ιδιωτική που επιλέχτηκε τελικά, ανέδειξε ήδη το ζήτημα της διαβλητότητας. Συνολικά όμως το ζήτημα του τι όροι χρειάζεται να συγκροτήσουν οι εργαζόμενοι και σε ποια βάση ώστε να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις, μαζικές προσλήψεις και ουσιαστική ασφάλεια, ήταν αυτό που μονοπώλησε το ενδιαφέρον της συζήτησης που προκάλεσε στα συνεργεία συντήρησης του διυλιστηρίου Ασπροπύργου η Πρωτοβουλία, με συμμετοχή δεκάδων συναδέλφων. Αυτή είναι η ουσιαστική συζήτηση που πρέπει να κυριαρχήσει πριν και μετά τις εκλογές του σωματείου, πέρα απ' τις πολιτικές σκοπιμότητες που επιβάλλονται για να μένουν οι εργάτες μόνιμα στο περιθώριο.

Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Αθήνας

Γενική Συνέλευση μακριά από τις απαιτήσεις των καιρών

Την Κυριακή 8/11 διεξήχθη η συνέλευση του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών Αθήνας μετά από 6 ολόκληρους μήνες. Ενώ βρισκόμαστε σε έναν νέο κύκλο σκληρής ταξικής επίθεσης, όπου οι πολεμικές συγκρούσεις φέρνουν το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου ακόμα πιο κοντά, η κρίση, η λιτότητα και οι αυξήσεις αγγίζουν κάθε μέρα νέα ρεκόρ και η εργασιακή βαρβαρότητα αποτελεί την σκληρή καθημερινότητα του κλάδου των κατασκευών, η συνέλευσή του ΣΜΤ έμεινε μακριά από τις πραγματικές απαιτήσεις της περιόδου.

Επιπλέον, ενώ μπροστά μας βρίσκονται σημαντικά γεγονότα όπως η επέτειος του Πολυτεχνείου και η σύνδεσή της με τις εξεγέρσεις του σήμερα, αλλά και η απεργία στις 25/11 και η ανάγκη να μην αποτελέσει ένα στιγμιότυπο, αλλά σημείο συνέχισης, για άλλη μια φορά στα βασικά ερωτήματα της περιόδου οι δυνάμεις στέλνουν «την μπάλα στην εξέδρα». Με ευθύνη του ΔΣ κυριάρχησε η αντιπαράθεση «εντυπώσεων», της «αριθμητικής υπεροχής» και της «ταξικής καθαρότητας».

Τα καθοριστικά ερωτήματα συνεχίζουν να μένουν αναπάντητα. Μπορεί ο σχεδιασμός των συνδικαλιστικών ηγεσιών (παλιών και νέων) μιας απεργίας το 6μηνο να δημιουργήσει πραγματικούς όρους αντίστασης και διεκδίκησης και ποιον ρόλο μπορεί να παίξει το σωματείο για την ανατροπή της κατάστασης; Μπορεί ο αγώνας του κλάδου για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και δουλειά με δικαιώματα να βγει από το φαντασιακό επίπεδο και να κάνει πραγματικά βήματα κόντρα στην εργοδοσία;

Από πλευράς Ταξικής Πορείας, στη συνέλευση αναδείχθηκαν τα δεδομένα της περιόδου, οι απαιτήσεις που προκύπτουν από την ένταση της επίθεσης και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, καθώς και τα νέα δεδομένα που δημιουργεί η πάλη των λαών και οι εκρήξεις της νεολαίας στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Όσον αφορά τον κλάδο συγκεκριμένα, τέθηκε η ανάγκη ο αγώνας για ΣΣΕ που βρίσκεται σε παρατεταμένο τέλμα εδώ και αρκετό καιρό να συνδεθεί με τις άμεσες διεκδικήσεις απέναντι στην αντεργατική επίθεση και την εργοδοσία. Με την ενίσχυση, δηλαδή, της διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής ως το βασικό στοιχείο ενοποίησης των εργαζόμενων συνολικά απέναντι στη σκληρή ταξική επίθεση. Με την υπεράσπιση του 8ωρου/5ήμερου ως το βασικό αίτημα αντιπαράθεσης στην εργασιακή βαρβαρότητα που κυριαρχεί στον κλάδο και συνολικά. Με την εναντίωση στις ελαστικές σχέσεις εργασίας που προωθεί το «μπλοκάκι», αλλά και την εργοδοτική τρομοκρατία που όσο αναπτύσσεται η πάλη θα εντείνεται. Είναι τα στοιχεία που πρέπει και μπορούν να αποτελέσουν τις βασικές αιχμές ανάδειξης του σωματείου σε μια προσπάθεια σύνδεσής του με τις ανάγκες της πλατιάς βάσης του κλάδου.

ΣΕΤΗΠ

Λιγότερες κορώνες και περισσότερη ουσία, συνάδελφοι...

Στις 9/11 πραγματοποιήθηκε η γενική συνέλευση του ΣΕΤΗΠ (Σωματείο Εργαζομένων στις Τηλεπικοινωνίες και την Πληροφορική), έπειτα από πολλούς μήνες και ενώ, από την προηγούμενη συνέλευση, έχουν γίνει εκατοντάδες απολύσεις στον κλάδο. Ανάμεσα στις επαναστατικές κορώνες και τα χτυπήματα στην πλάτη, ακούστηκαν παρεμβάσεις από εργαζόμενους σε χώρους που αντιμετωπίζουν απολύσεις, μεταξύ αυτών και στη Novibet, όπου το ΣΕΤΗΠ προκήρυξε απεργία για τις 11/11 μετά την ανακοίνωση δεκάδων απολύσεων. Οι παρεμβάσεις αυτές ανέδειξαν ξανά την ανάγκη συγκρότησης του κλάδου.

Ως Ταξική Πορεία θέσαμε το ζήτημα της συνέχισης του αγώνα και των κινητοποιήσεων. Προτείναμε νέα γενική συνέλευση μετά την απεργία της 25/11, για να γίνει απολογισμός της δράσης μας και να οργανωθούν τα επόμενα βήματα. Αλλά... το ΠΑΜΕ ήδη μας λέει: Καλό Φλεβάρη!

Την ίδια στιγμή, η επέτειος του Πολυτεχνείου και ο τριήμερος εορτασμός της μόλις που ψελλίστηκαν από τις υπόλοιπες δυνάμεις, παρότι το ΠΑΜΕ είχε πολλές ευκαιρίες στις δεκάδες τοποθετήσεις του. Κι όμως, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να βρεθούμε στον δρόμο, φοιτητές, μαθητές και εργαζόμενοι, ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, εμπνεόμενοι από τον ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις στην Ευρώπη.

Επιπλέον, είναι εντυπωσιακή η ζέση που επιδεικνύεται από τις υπόλοιπες δυνάμεις (Ταξική Ενότητα, Radical IT, Tech Workers), όχι για το πώς θα παλέψουμε για Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, αλλά για το τι θα περιλαμβάνει αυτή και με ποια εργοδοτική ένωση θα τη διαπραγματευτούμε. Προσπερνώντας ότι το βασικό ζήτημα είναι να διαμορφώσουμε τους όρους ώστε να μπορεί ο ίδιος ο κλάδος να διεκδικήσει ΣΣΕ.

Σήμερα, αυτή η λογική δεν κάνει τίποτε άλλο από το να δημιουργεί σύγχυση και να καλλιεργεί την αυταπάτη ότι κάποιοι λίγοι θα διαπραγματευτούν κάποια ευνοϊκή σύμβαση χωρίς την ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων. Οι πρόσφατες ΣΣΕ που υπογράφηκαν ερήμην τους ήταν, όμως, χειρότερες από τις προηγούμενες!

Απορίας άξιο είναι επίσης πώς όσοι υποστήριζαν ότι μπορούμε να αξιοποιήσουμε την Τεχνητή Νοημοσύνη για τις δικές μας ανάγκες και ότι τώρα είναι η ιστορική ευκαιρία να διεκδικήσουμε το 7ωρο και το 35ωρο, πέσαν από τα σύννεφα που το σύστημα την αξιοποιεί ως εργαλείο για την εντατικοποίηση και την ελαστικοποίηση των όρων εργασίας. Τι να κάνουμε, συνάδελφοι, για να περάσει το AI στα δικά μας χέρια απαιτούνται αρκετά βήματα μέχρι την αλλαγή εξουσίας και σίγουρα αυτό δεν γίνεται μέσα από τις εκλογές.

Εξίσου απορίας άξιο είναι πώς, ενώ θεωρούν ότι το 7ωρο και το 35ωρο μπορούν να κατακτηθούν σήμερα (μάλλον η υπεράσπιση του 8ωρου που το σύστημα στοχοποιεί σήμερα είναι άσκοπη γι' αυτούς), δεν μπορούν να θέσουν ούτε καν ως αίτημα την ανατροπή των αντεργατικών νόμων, παραμένοντας στο χιλιοειπωμένο και παραλυτικό για το κίνημα σύνθημα «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά».

Ως Ταξική Πορεία θα συνεχίσουμε να παρεμβαίνουμε μέσα και έξω από το συνδικάτο, με στόχο να γίνει ένας ζωντανός χώρος παρέμβασης για το σύνολο του κλάδου. Να γίνει ένα πραγματικό όπλο στα χέρια των εργαζομένων και όχι ένα παραμάγαζο της μίας ή της άλλης συνδικαλιστικής ηγεσίας, με προκαθορισμένο κομματικό προγραμματισμό.

Εκλογές στο ΣΕΦΙΕ με... εφαρμοσμένη στην πράξη ηλεκτρονική κάλπη

Το πενθήμερο 4-8 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Εργαζομένων Φροντιστηρίων-Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων Θεσσαλονίκης-Βόρειας Ελλάδας. Φέτος για πρώτη φορά όχι μόνο εφαρμόστηκε η περιφερόμενη κάλπη, αλλά οι εκλογές διενεργήθηκαν και ηλεκτρονικά!

Οι ηλεκτρονικές εκλογές πραγματοποιήθηκαν χωρίς οποιαδήποτε συζήτηση στο σωματείο. Στην εκλογοαπολογιστική γενική συνέλευση, η ειλημμένη απόφαση αποσιωπήθηκε από την Αγωνιστική Συνδικαλιστική Κίνηση (ΠΑΜΕ) και ενημερωθήκαμε γι' αυτό μόνο έπειτα από δική μας παραίνεση. Περιττό να αναφερθεί ότι ούτε μετά από αυτό δεν φρόντισε η ΑΣΚ να ενημερώσει τα μέλη του σωματείου.

Πέρα από την αντιδημοκρατική και αντικαταστατική αυτή ενέργεια, πέρα από το γεγονός ότι φανερώνει πόσο νοιάζονται για τη γνώμη των συναδέλφων οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, πέρα από το ότι με κάθε τρόπο προσπαθεί να δείξει πως το σωματείο είναι δικό τους «μαγαζί», πρόκειται για βήμα προς τη συνολική εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη και του χτυπήματος του δημοκρατικού δικαιώματος στο συνδικαλισμό. Η ΑΣΚ επικαλέστηκε πως αν δεν εφάρμοζε την ηλεκτρονική κάλπη, η ομοσπονδία (ΟΙΕΛΕ) δεν θα αναγνώριζε τους εκλεγμένους του ΣΕΦΙΕ. Έτσι, υποκύπτει μπροστά στον αστικό συνδικαλισμό που ελέγχει την ομοσπονδία, αποζητώντας την αναγνώριση στη βάση της εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη, αποδεικνύοντας ξανά ότι οι διακηρύξεις του ΠΑΜΕ ότι θα καταργούσε τον νόμο Χατζηδάκη στην... πράξη δεν ήταν παρά προκάλυμμα για την αποδοχή του.

Το βασικό πρόβλημα συνίσταται στο ότι ανοίγει ο δρόμος για την περαιτέρω περίσφιξη του σωματείου και του συνδικαλισμού εν γένει. Το κράτος θα βάλει πραγματικά χέρι στο ΣΕΦΙΕ, θα μπορεί να ελέγχει ποιοι είναι στο ΔΣ, τα οικονομικά του σωματείου καθώς και θα υποβαθμίζει τη συνδικαλιστική λειτουργία σε ένα «κλικ». Η λογική της ανάθεσης, που χρόνια οι δυνάμεις του ρεφορμιστικού και του αστικού συνδικαλισμού καλλιεργούσαν στα σωματεία, εδώ αποκτάει καθολικά χαρακτηριστικά. Ο συνάδελφος απομακρύνεται ακόμα περισσότερο από το σωματείο, αφού αυτό που η ΑΣΚ έκανε πράξη ήταν να του πει πως δεν χρειάζεται να ενεργοποιηθεί, αλλά αρκεί να περιμένει να φτάσει έξω από το σπίτι του η κάλπη για να ψηφίσει μία φορά στα δύο χρόνια με διαδικασίες ελεγχόμενες από το κράτος και διαβλητές (αφού η πρώτη μέρα των εκλογών, μάλιστα, πραγματοποιήθηκε στα γραφεία του Δημοκρατικού Συλλόγου Γυναικών Καλαμαριάς).

Σε αυτά όλα οι Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών έδειξαν την εναντίωσή τους απέχοντας από αυτή τη διαδικασία-φάρσα. Κατήγγειλαν τις αρχαιρεσίες αυτές ως πρώτο βήμα ελέγχου του ΣΕΦΙΕ από το κράτος και τους μηχανισμούς του και ενημέρωσαν τους συναδέλφους τοιχοκολλώντας το κείμενό τους έξω από τους χώρους δουλειάς και παρεμβαίνοντας το Σαββατοκύριακο των εκλογών στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, μοιράζοντας το κείμενο της καταγγελίας-αποχής. Ο αγώνας ενάντια στον κρατικό έλεγχο των σωματείων πρέπει να συνεχιστεί και το επόμενο διάστημα. Η αποχή από τις εκλογές δεν ήταν το τέλος, αλλά ένας μόνο σταθμός στην ανάγκη η προσπάθεια να συνεχιστεί για ζωντανές διαδικασίες ανεξάρτητες από το σύστημα και τους μηχανισμούς του.

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ – ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ!

Για μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής!
Για ζωή με αξιοπρέπεια και δουλειά με δικαιώματα!
Γιατί η διέξοδος βρίσκεται μόνο στους αγώνες μας!

Στη συνεδρίαση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, στις 9 Οκτωβρίου, αποφασίστηκε η προκήρυξη 24ωρης απεργίας για τις 25 Νοεμβρίου, με «αιχμή τις διεκδικήσεις για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, την άμεση επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, τα μέτρα αντιμετώπισης της ακρίβειας και της στεγαστικής κρίσης και τις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού». Παρά την, για άλλη μια φορά, προκλητική σιωπή της ΓΣΕΕ, ακολούθησαν απεργιακές αποφάσεις Εργατικών Κέντρων σε όλη η χώρα με αποτέλεσμα, αυτή τη στιγμή, να μιλάμε πρακτικά για πανελλαδική 24ωρη απεργία σχεδόν όλων των εργαζομένων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Μισθοί πείνας και ζωή χωρίς προοπτική

Στις 25 Νοεμβρίου απεργούμε γιατί η πραγματικότητα για τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων είναι αμείλικτη. Η επίθεση συνεχίζεται, η ακρίβεια και η φτώχεια κορυφώνονται, οι πολεμικοί ανταγωνισμοί κλιμακώνονται και η φασιστικοποίηση εντείνεται σε όλα τα επίπεδα.

Οι μισθοί έχουν χάσει σημαντικό μέρος της αγοραστικής τους δύναμης και παραμένουν καθηλωμένοι, την ώρα που το κόστος ζωής αυξάνεται διαρκώς. Το ενοίκιο, η ενέργεια, τα τρόφιμα, οι μετακινήσεις και οι βασικές ανάγκες απορροφούν όλο και μεγαλύτερο μέρος του λαϊκού εισοδήματος. Για χιλιάδες εργαζόμενους, ιδιαίτερα τους νεότερους και όσους αμείβονται με χαμηλούς μισθούς, η κάλυψη ακόμη και των στοιχειωδών αναγκών γίνεται καθημερινός αγώνας. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που αναγκάζονται να περιορίζουν βασικές ανάγκες, να αναζητούν δεύτερη δουλειά ή να στηρίζονται στην οικογένειά τους για να τα βγάλουν πέρα.

Και η επίθεση δεν αφορά μόνο τους μισθούς. Η μισθολογική υποβάθμιση δεν είναι ένα μεμονωμένο πρόβλημα. Αποτελεί πλευρά της συνολικότερης επίθεσης στα δικαιώματα και στους όρους δουλειάς. Οι συνθήκες εργασίας συνεχώς χειροτερεύουν, συλλογικές συμβάσεις δεν υπάρχουν και οι εργαζόμενοι, τις περισσότερες φορές μόνοι τους, έρχονται καθημερινά αντιμέτωποι με την τρομοκρατία της εργοδοσίας, την υπερεκμετάλλευση, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, την εντατικοποίηση, αλλά και τον κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους ή να τραυματιστούν σοβαρά σε ένα ακόμα εργατικό ατύχημα-εργοδοτικό έγκλημα.

Για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, ο 13ος και 14ος μισθός αποτελεί παρελθόν, η αξιολόγηση χρησιμοποιείται ως μηχανισμός πειθάρχησης και τρομοκράτησης, η άρση της μονιμότητας βρίσκεται προ των πυλών, το νέο πειθαρχικό εφαρμόζεται με χιλιάδες διώξεις, η εντατικοποίηση γίνεται καθημερινότητα, οι ελλείψεις προσωπικού φορτώνονται στις πλάτες των εργαζομένων, ενώ οι ελαστικές σχέσεις εργασίας διευρύνονται. Την ίδια στιγμή οι υποδομές εγκαταλείπονται, με τους σοβάδες στα σχολεία και τα νοσοκομεία να πέφτουν, και οι εργαζόμενοι καλούνται να ανταποκριθούν σε ολοένα περισσότερες απαιτήσεις, με λιγότερα μέσα και χειρότερους όρους δουλειάς.

Κι ενώ οι εργαζόμενοι μετράμε καθημερινά τις απώλειες, η κυβέρνηση επιχειρεί να παρουσιάσει ως μεγάλες παροχές τις πενιχρές αυξήσεις, τα επιδόματα-φιλοδωρήματα και το αντίδωρο των 500 ευρώ με... υποσχετική για τους δημοσίους υπαλλήλους. Οι δήθεν αυξήσεις του κατώτατου μισθού και τα κοστολογημένα προγράμματα για τα οποία διαγκωνίζονται κυβέρνηση και αντιπολίτευση αποτελούν πραγματικές μειώσεις. Ούτε αναπληρώνουν τις απώλειες των προηγούμενων χρόνων, ούτε καλύπτουν τις σημερινές ανάγκες.

Όμως η άρνηση πραγματικών αυξήσεων που να καλύπτουν το κόστος της ζωής, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας αναπόφευκτης οικονομικής αναγκαιότητας. Είναι πολιτική επιλογή. Μια επιλογή που βάζει τις ανάγκες των εργαζομένων σε δεύτερη μοίρα, με πρώτη τα εξοπλιστικά, την εξυπηρέτηση του χρέους, τα κέρδη ρεκόρ του μεγάλου κεφαλαίου και την καταστολή,

Γιατί τη στιγμή που για τους εργαζόμενους δεν υπάρχουν λεφτά, εκατομμύρια από την κλεμμένη υπεραξία τους εξοπλίζουν τις δυνάμεις καταστολής απέναντι στον εχθρό λαό, κατευθύνονται σε πολεμικούς εξοπλισμούς, γίνονται θυσία στο πεδίο των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και προετοιμάζουν τους όρους για ένα γενικευμένο μακέλεμα των λαών.

Διέξοδος στους αγώνες και τη συλλογική δράση

Η πραγματικότητα δεν μπορεί να αλλάξει με κυβερνητικές εξαγγελίες, με εκλογικές αυταπάτες, ούτε με την προσμονή μιας καλύτερης διαχείρισης της ίδιας πολιτικής. Η λύση των προβλημάτων μας δεν βρίσκεται στα δικαστήρια, στις οδηγίες της ΕΕ, στην ανατροπή των συσχετισμών στη Βουλή, δεν βρίσκεται καν στο «να πέσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη». Χρειάζεται να αμφισβητήσουμε στην ουσία της την πολιτική που θεωρεί τους μισθούς και τα δικαιώματά μας κόστος και τις ανάγκες μας πολυτέλεια. Και αυτή έχει όνομα. Λέγεται καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και αυτό πρέπει να αντιπαλέψουμε. Αυτό που κάνουν εδώ και μήνες τα εκατομμύρια διαδηλωτών σε όλον τον πλανήτη. Από τη Γαλλία, και τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της νεολαίας, έως την Ινδία και τη Χιλή, όπου οι λαοί, με μπροστάρη τη νεολαία, αναζητούν, στη συλλογική οργάνωση και δράση, διέξοδο σε ένα σύστημα που το μόνο που τους τάζει είναι υπερεκμετάλλευση, πόλεμο, φτώχεια, εξαθλίωση και καταστολή.

Οι εχθροί και οι ψεύτικοι φίλοι

Σε αυτή μας την προσπάθεια όμως έχουμε πολλούς εχθρούς και ακόμα περισσότερους ψεύτικους φίλους. Γιατί είναι εχθρός το σύστημα, που, μπροστά στον κίνδυνο να ξεσηκωθεί ο λαός επιστρατεύει την καταστολή και την τρομοκρατία. Είναι εχθροί του λαού που αντιστέκεται τα κάθε λογής ακροδεξιά σκουπίδια που το τελευταίο διάστημα, με αφορμή την απελευθέρωση Κασιδιάρη, επανεμφανίζονται με θράσος απειλώντας εργαζόμενους, φοιτητές, μαθητές με μαχαίρια και λοστάρια. Είναι εχθρός η αντιπολίτευση και τα κόμματά της που επενδύουν στη δυστυχία μας ελπίζοντας σε λίγες ψήφους και μερικά έδρανα στη Βουλή.

Είναι όμως και ψεύτικοι φίλοι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που είτε στέκονται ανοιχτά εχθρικά στους αγώνες μας, βλέπε ΓΣΕΕ, είτε τους υπονομεύουν και προσπαθούν να τους εκτονώσουν ανώδυνα, βλέπε ΠΑΜΕ-ΔΑΣ. Γιατί είναι ξεπούλημα το ότι η ΓΣΕΕ προσπέρασε προκλητικά την απεργία της 25 Νοεμβρίου και... κλιμακώνει με συλλαλητήριο στις 9 Δεκεμβρίου! Γιατί είναι υπονόμευση ότι η απεργία έχει εξαγγελθεί εδώ και 1,5 μήνα και η ΑΔΕΔΥ την «προετοιμάζει» με πανελλήνια σύσκεψη στα... Γιάννενα!

Στον δρόμο για την 25η Νοεμβρίου

Η απεργία της 25ης Νοεμβρίου έχει ένα βασικό επίδικο για τον κόσμο της δουλειάς: όχι μόνο την επιβίωση, αλλά τη διεκδίκηση μιας ζωής με αξιοπρέπεια, με μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής και δουλειά με δικαιώματα. Δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι η κυβέρνηση θα αλλάξει πολιτική επειδή θα αναγνωρίσει από μόνη της το δίκιο των αιτημάτων μας. Ούτε αρκεί μια απεργία που θα εξαντληθεί σε μια ημέρα διαμαρτυρίας. Χρειάζεται να βγούμε στο προσκήνιο, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας, να συζητήσουμε στους χώρους δουλειάς, να δυναμώσουμε τα σωματεία μας και να πάρουμε την υπόθεση της διεκδίκησης στα χέρια μας, χωρίς να περιμένουμε από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να το κάνουν για μας. Να μην αφήσουμε τη δυσαρέσκεια να μετατρέπεται σε απογοήτευση και παραίτηση. Να γίνει συλλογική δύναμη, αγωνιστική διεκδίκηση και οργανωμένη αντίσταση. Κόντρα στην ανύπαρκτη και εχθρική ΓΣΕΕ, κόντρα στη λογική της «κόκκινης» ΑΔΕΔΥ που λειτουργεί εκτονωτικά και υπονομεύει κάθε προσπάθεια αντίστασης και διεκδίκησης.

Να διεκδικήσουμε πραγματικές αυξήσεις στο κόστος της ζωής, 13ο και 14ο μισθό για όλους τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, μαζικές μόνιμες προσλήψεις στο δημόσιο, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων χωρίς όρους και προϋποθέσεις, συλλογικές συμβάσεις εργασίας, μόνιμη και σταθερή δουλειά με ασφάλεια για όλους. Να αντισταθούμε στην αξιολόγηση, την τρομοκρατία και την επίθεση στα εργασιακά μας δικαιώματα και να φωνάξουμε ότι οι ζωές μας δεν είναι για ξόδεμα και δεν θα πληρώσουμε τον πόλεμό τους.

Στις 25 Νοέμβρη δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε και τίποτα να κερδίσουμε μένοντας θεατές. Ίσα ίσα έχουμε κάθε λόγο να πρωτοστατήσουμε στην οργάνωση της απεργίας, να απεργήσουμε, να διαδηλώσουμε και να διεκδικήσουμε όσα μας στερούν. Γιατί οι μισθοί, τα δικαιώματα και η αξιοπρέπειά μας δεν είναι κόστος. Είναι ανάγκη και δικαίωμα. Και αυτό το δικαίωμα μπορούμε να το υπερασπιστούμε μόνο με τους συλλογικούς μας αγώνες κόντρα στους εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους μας!

Συγκέντρωση της Ταξικής Πορείας στη Θεσσαλονίκη

Σάββατο 21 Νοέμβρη

Κλιμακώνοντας την κίνησή της στην πόλη της Θεσσαλονίκης για το ζήτημα των μισθών και του κόστους ζωής, η Ταξική Πορεία καλεί το Σάββατο 21 Νοέμβρη, στις 11πμ, σε συγκέντρωση στην πλατεία Επταλόφου στους Αμπελόκηπους. Η συγκέντρωση αυτή αποτελεί μια αναγκαία ενέργεια για να πάει σε περιοχές που μένουν εργατικά-λαϊκά στρώματα το ζήτημα που «καίει», δηλαδή αυτό της πάλης για μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Η συγκέντρωση θα πάρει και χαρακτήρα προπαγάνδισης της απεργίας στις 25 Νοέμβρη, μια ημερομηνία που οι αστικορεφορμιστικές ηγεσίες τη λογίζουν ως το τέλος και όχι την αρχή της πάλης. Είναι μια αναγκαία κίνηση για να «εμφανιστεί» στις δυτικές συνοικίες το ζήτημα της απεργίας, ειδικά σε μια περίοδο που η ακροδεξιά προσπαθεί να σηκώσει κεφάλι με τις πλάτες της κυβέρνησης. Η συγκέντρωση πραγματοποιείται και με ταυτόχρονο κάλεσμα κοινής δράσης, όμως ξεπερνώντας την αδράνεια ή τις άλλες προτεραιότητες που χαρακτηρίζουν την εξωκοινοβουλευτική αριστερά στην πόλη. Το επόμενο διάστημα, πριν και μετά την απεργία, οι δράσεις αυτές θα έχουν και συνέχεια, όπως και οι απόπειρες συντονισμού με άλλες δυνάμεις.

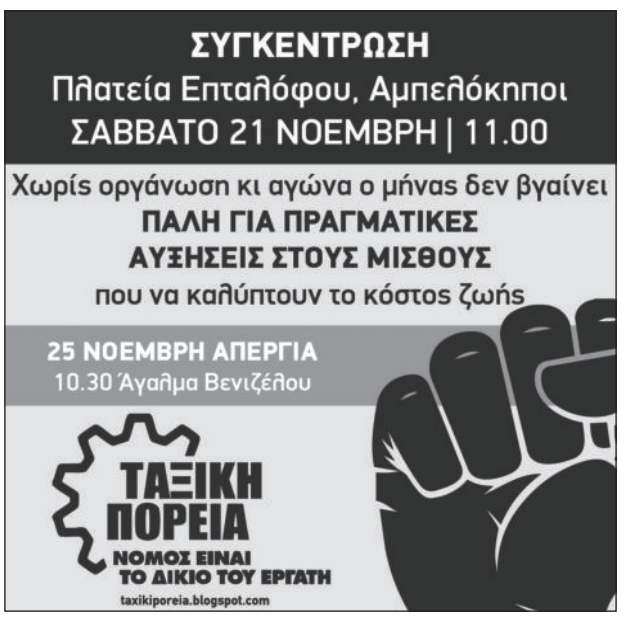

Πολυτεχνείο 1973

Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν στα μουσεία!

Η εξέγερση του Νοέμβρη το 1973 και η αιματηρή καταστολή της από την αμερικανοστήριχτη χούντα των συνταγματαρχών αποτέλεσε καταλύτη για τις πολιτικές εξελίξεις και σηματοδότησε την απαρχή του τέλους για την εφτάχρονη φασιστική δικτατορία. Τον Ιούλη του 1974 και κάτω από το βάρος της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο η χούντα Ιωαννίδη καταρρέει, ο Κ. Καραμανλής επιστρέφει από το Παρίσι και μετά από διαβουλεύσεις των αστικών επιτελείων με ΗΠΑ και Ευρωπαίους, ορκίζεται κυβέρνηση *«εθνικής ενότητας»*.

Αυτό που ονομάστηκε μεταπολίτευση σφραγίστηκε από τον συμβιβασμό μεταξύ της ντόπιας αστικής τάξης και των ΗΠΑ-Ευρωπαίων (Γαλλίας-Δυτικής Γερμανίας) για τον χαρακτήρα της διακυβέρνησης αλλά κυρίως για τον ρόλο των επικυρίαρχων ιμπεριαλιστών «προστατών». Αναιρείται η μοναδικότητα της επικυριαρχίας των Αμερικάνων στη χώρα και ανοίγει η περίοδος της διπλής εξάρτησης από ΗΠΑ στο γεωστρατηγικό επίπεδο , από Ευρώπη στο οικονομικό και από τους δύο στο πολιτικό. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο συγκροτήθηκε το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα, στα πρότυπα των «δυτικών δημοκρατιών» μπαίνοντας έτσι σε μία νέα φάση που ονομάζεται ως «Τρίτη Ελληνική Δημοκρατία».

Ο λαϊκός παράγοντας βρίσκεται σε αναβρασμό και αγωνιστική έξαρση. Τόσο η εξέγερση του Νοέμβρη όσο και το Κυπριακό έχουν δημιουργήσει, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ένα μαζικό αντιφασιστικό αντιιμπεριαλιστικό αγωνιστικό πνεύμα ενώ ταυτόχρονα ενισχύθηκαν οι διαθέσεις μέσα στους εργαζόμενους για ταξικές διεκδικήσεις στους χώρους δουλειάς. Οι μεγάλες αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις, οι πολυήμερες απεργιακές κινητοποιήσεις, η οργάνωση εργαζόμενων και νεολαίας σε σωματεία, συλλόγους, οργανώσεις και κόμματα αποτέλεσαν χαρακτηριστικά των πρώτων χρόνων της μεταπολίτευσης.

Από την άλλη μεριά το αστικό πολιτικό σύστημα για να αντιμετωπίσει τις αγωνιστικές διαθέσεις λαού και νεολαίας και να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα κεφαλαίου και ιμπεριαλιστών προσπαθεί να τις εκτονώσει-ενσωματώσει με κινήσεις όπως η έξοδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, η νομιμοποίηση του ΚΚΕ, το δημοψήφισμα για την κατάργηση της Βασιλείας. Ταυτόχρονα διαμορφώνει τους όρους για την επιβολή μιας άγριας αντιλαϊκής πολιτικής που θα δυναμώσει την αστική κυριαρχία και θα αποτρέψει τους κινδύνους από λαό και νεολαία για το ντόπιο σύστημα της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Η ψήφιση του συντάγματος το 1975, ο αντεργατικός νόμος 330 το 1976 και ο *«αντιτρομοκρατικός»* νόμος 774 το 1978 θωρακίζουν το νομικό οπλοστάσιο του συστήματος, ενώ στην ημερήσια διάταξη μπαίνει η άμεση καταστολή των εργατικών-λαϊκών κινητοποιήσεων με την συγκρότηση του σώματος των ΜΑΤ το 1976. Για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το αστικό πολιτικό σύστημα επιφύλαξε μία «ιδιαίτερη» συμπεριφορά. Από τις πρώτες εκλογές της μεταπολίτευσης, που ορίσθηκαν 17 Νοέμβρη του 1974, μέχρι τις απαγορεύσεις των πορειών στην αμερικάνικη πρεσβεία και το αιματοκύλισμα της διαδήλωσης το Νοέμβρη του 1980 με τους δύο νεκρούς Κουμή και Κανελλοπούλου. Και από τα στέφανα της ΟΝΝΕΔ και της ΝΔ μέχρι την καθιέρωση «σχολικής γιορτής» από το ΠΑΣΟΚ, όλα στην κατεύθυνση να χτυπηθεί η εξέγερση και να αφυδατωθεί το περιεχόμενό της.

Ο ρόλος και η διαδρομή των κυρίαρχων ρευμάτων της Αριστεράς στη μεταπολίτευση είναι σφραγισμένη ανεξίτηλα από τη ρεβιζιονιστική στροφή των δεκαετιών του 1950-1960 και αποτυπώθηκε με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στην εχθρική τους στάση και τον πυροσβεστικό τους ρόλο στην εξέγερση του Νοέμβρη. Από την υπογραφή του νόμου 59/74 από την ηγεσία του ΚΚΕ ότι *«αντιτίθενται προς πάσαν ενέργειαν αποσκοπούσαν εις την βιαίαν κατάληψιν της εξουσίας ή την ανατροπήν του Ελευθέρου Δημοκρατικού Πολιτεύματος»* έως την υιοθέτηση του όρου *«αριστεροχουντισμός»* για όλες τις κινητοποιήσεις που έβγαιναν εκτός των πλαισίων τους. Και από ουρά στην «Αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ μέχρι τη συγκυβέρνηση Τζαννετάκη με τη ΝΔ, όλες οι πλευρές του ρεφορμισμού-ρεβιζιονισμού «έβαλαν πλάτη» στη στήριξη του αστικού πολιτικού συστήματος, τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης με την υποταγή στην αστική νομιμότητα, την ενίσχυση της ταξικής συνεργασίας και την αποδοχή του πλαισίου της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Με την στάση τους αυτή, οι δυνάμεις του ρεβιζιονισμού-ρεφορμισμού έστρωσαν τον δρόμο στην όλο και πιο αντιδραστική μετατόπιση των πολιτικών εξελίξεων από τη δεκαετία του 1990 μέχρι τα σήμερα με κύριο χαρακτηριστικό της δράσης τους την αποσυγκρότηση πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Κορύφωση αυτής της πορείας η ανάδειση του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικό διαχειριστή και η μετατροπή του σε οργανικό κομμάτι της επίθεσης απέναντι στον εργαζόμενο λαό. Ενώ από την άλλη το «ταξικό» ΚΚΕ κάνει ό,τι μπορεί, επιστρατεύοντας απίθανα θεωρητικά κατασκευάσματα, για να απαλλάξει την ντόπια αστική τάξη από το βάρος και την κατηγορία για την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, έχει κάνει «επιστήμη» την κοινοβουλευτική πρακτική των «σχεδίων νόμου» και παρά τις «πρωτιές» του δεν έχει να επιδείξει ούτε έναν αγώνα ανάσκεσης της επίθεσης του συστήματος.

Σήμερα 53 χρόνια μετά η εξέγερση του Νοέμβρη, κόντρα σε ανοικτούς εχθρούς και ψεύτικους φίλους, συνεχίζει να συνεγείρει εργαζόμενους και νεολαία όχι μόνο για το αίμα που χύθηκε αλλά και για τη συνέχιση της πάλης με τους στόχους που έμειναν ανολοκλήρωτοι.

Σε μία περίοδο όπως η σημερινή, που η φτώχεια, ο πόλεμος και η φασιστικοποίηση αποτελούν τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά του εκμεταλλευτικού συστήματος, η φυγή προς τα πίσω κάποιων δυνάμεων με αναφορά στην αριστερά για στόχευση προς μία *«νέα μεταπολίτευση»* αποτελεί ακόμα μία αυτοπάτη που αναζητάει εντός των δεδομένων πλαισίων και με τα ίδια φθαρμένα υλικά να δώσει νέο περιεχόμενο στην αστική δημοκρατία.

Σήμερα οι αστικές δημοκρατίες σε παγκόσμιο επίπεδο αποκαλύπτονται σαν στυγνές δικτατορίες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού πάνω στην εργατική τάξη, τους λαούς και τη νεολαία, σπρώχνοντας την ανθρωπότητα σε μία ιστορικών διαστάσεων βαρβαρότητα. Οι κινητοποιήσεις της νεολαίας στην Ευρώπη καθώς και σε άλλα σημεία του πλανήτη και η αντίδραση των αστικών εξουσιών επιβεβαιώνουν αυτή την πραγματικότητα.

Η πάλη των εργαζόμενων και της νεολαίας μπορούν να έχουν προοπτική και να πετύχουν νίκες τόσο σε τακτικό όσο και σε στρατηγικό επίπεδο στο βαθμό που κινούνται στην κατεύθυνση της συνολικής ανατροπής της σημερινής βαρβαρότητας και του πολιτικού εποικοδομήματος που την υπηρετεί. Η ιστορία του εργατικού-λαϊκού κινήματος, η εξέγερση του Νοέμβρη το 1973 και κάθε μικρή και μεγάλη στιγμή αφύπνισης του λαϊκού παράγοντα έχουν πιστοποιήσει αυτή την αλήθεια. Και είναι σημαντικό καθήκον όσων δυνάμεων και αγωνιστών στηρίζουν και αγωνίζονται στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, παρά τους δυσμενείς πολιτικούς συσχετισμούς, να συμβάλλουν ώστε να γίνει κυρίαρχη στο εργατικό-λαϊκό κίνημα κόντρα στην υποταγή και την ηττοπάθεια.

Πολυτεχνείο ’73, η πορεία προς την Εξέγερση

Κι όμως, δεν ήταν όλοι υπέρ της εξέγερσης

Υπάρχουν στιγμές στην κοινωνική ιστορία που αφήνουν ανεξίτηλο το αποτύπωμά τους στην πορεία του κινήματος. Μια τέτοια «στιγμή» είναι το «Πολυτεχνείο του ’73». Το γεγονός ότι 53 χρόνια τώρα εμπνέει το λαό, και κυρίως τη νεολαία, για τις «σημερινές εξεγέρσεις» αποδεικνύει ότι το πολιτικό περιεχόμενο και τα χαρακτηριστικά του είναι αυτά που αναδύονται καθημερινά σαν ανάγκη για να χαραχτεί ένα μέλλον αντάξιο των λαϊκών και νεολαιίστικων προσδοκιών.

«Έξω το ΝΑΤΟ», «Έξω οι ΗΠΑ», «Θάνατος στο φασισμό», «Ψωμί-παιδεία-ελευθερία», «Εθνική Ανεξαρτησία-Λαϊκή Κυριαρχία», αναμέτρηση και σύγκρουση με το καθεστώς της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και του φασισμού, άρνηση της συνδιαλλαγής και της υποταγής στον αστισμό και τον κοινοβουλευτισμό, εμπιστοσύνη στις μάζες, την αυτόνομη οργάνωση και την πάλη τους. Να, το πολιτικό περιεχόμενο και τα χαρακτηριστικά του Πολυτεχνείου, μιας πραγματικά λαϊκής εξέγερσης που χαράχτηκε βαθειά σαν τέτοια στην συνείδηση του λαού.

Αυτά τα εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, υποτίθεται ότι τιμά σύμπασα η αριστερά κάθε χρόνο (οι καθαρά συστημικές δυνάμεις έτσι κι αλλιώς δε «χωρούν» στο Πολυτεχνείο). Κι όμως, το Πολυτεχνείο δεν ήταν αποτέλεσμα μιας κοινής πολιτικής γραμμής «όλων», αλλά αντίθετα η κατάληξη μιας σφοδρής πάλης αντίθετων γραμμών, της ρεφορμιστικής και της επαναστατικής, και η επικράτηση της δεύτερης. Πολιτικοί εκφραστές αυτών των δύο γραμμών ήταν από τη μια το ΚΚΕ (με την ΚΝΕ/Αντι-ΕΦΕΕ στον φοιτητικό χώρο) και το ΚΚΕεσ. (με τον Ρήγα Φεραίο) και από την άλλη η αντιρεβιζιονιστική-επαναστατική αριστερά, όπου σημαντικό ρόλο έπαιζαν οι αντιφασιστικές αντιιμπεριαλιστικές φοιτητικές επιτροπές της ΟΜΛΕ.

Από τη μια μεριά ήταν η γραμμή του *«πανεθνικού αντιδικτατορικού μετώπου πάλης όλων των κοινωνικών στρωμάτων και μιας σειράς αστικών πολιτικών δυνάμεων»* (9ο Συνέδριο του ΚΚΕ, Δεκέμβρης 1973), η γραμμή *«της ενότητας όλων των αντιδικτατορικών δυνάμεων, του κέντρου και της δεξιάς και των αντίπαλων της δικτατορίας όλων των αποχρώσεων»* (Μπάμπης Δρακόπουλος, Γραμματέας του ΚΚΕεσ, 1972) και από την άλλη η γραμμή *«της σύγκρουσης όχι μόνο με το φασισμό αλλά συνολικά με στο καθεστώς της αμερικανοκρατίας και της υποτέλειας»* (Διακήρυξη μαρξιστών λενινιστών φοιτητών, Οκτώβρης 1973).

Αυτές οι γραμμές αντιπαρατέθηκαν και μετρήθηκαν μέσα στις φοιτητικές μάζες και τους αγώνες που ξεσπούσαν και μαζικοποιούνταν από το 1972 και μετά. Στη μάχη για τις ελεγχόμενες από τη χούντα φοιτητικές εκλογές του Οκτώβρη του 1972, και την αντιπαράθεση της ενεργητικής αποχής για μια ανεξάρτητη συγκρότηση του αντιφασιστικού φοιτητικού κινήματος, με την a priori συμμετοχή και «νομιμοποίηση» των φοιτητικών οργάνων. Στην πάλη ενάντια στη στράτευση αγωνιστών φοιτητών και στον χουντικό καταστατικό χάρτη για την παιδεία, και την αποκάλυψη της ρεφορμιστικής γραμμής για συνδιαμόρφωση ενός «δημοκρατικού καταστατικού χάρτη» και συμμετοχή τα πειθαρχικά. Στις καταλήψεις της Νομικής, ανάμεσα στη γραμμή των «φοιτητικών αιτημάτων» και τη συνεννόηση με τον Πρύτανη για «ειρηνική» αποχώρηση, και τη γραμμή της αντιφασιστικής, αντιιμπεριαλιστικής πάλης («δεν περνάει ο φασισμός», «έξω οι Αμερικάνοι»), της σύνδεσης με το λαό και της σύγκρουσης με την αστυνομία.

Σε όλη αυτή την πορεία, καθώς πρωτοπόροι ανέντακτοι φοιτητές ερχόταν σε επαφή με τις παράνομες αντιδικτατορικές οργανώσεις και μια όλο και μεγαλύτερη μάζα φοιτητών τραβιόταν στον αγώνα, η επαναστατική γραμμή κέρδιζε έδαφος, ενώ αποκαλυπτόταν και υποχωρούσε η ρεφορμιστική. Για να φτάσουμε έτσι στην κορύφωση του αγώνα, τη μεγάλη εξέγερση του Νοέμβρη.

Στις 14 Νοέμβρη, η πορεία φοιτητών Νομικής και άλλων σχολών προς το Πολυτεχνείο, όπου γινόταν συνελεύσεις (οι γνωστοί 350 προβοκάτορες της «Πανσπουδαστικής Νο 8»), με επικεφαλής αγωνιστές της αντιρεφορμιστικής αριστεράς (ΕΚΚΕ, ΟΜΛΕ, ΟΣΕ κλπ), μαζί με την πρωτοβουλία πρωτοπόρων φοιτητών της ΑΣΚΤ και της Αρχιτεκτονικής (με κύριο πυρήνα μέλη της ΟΜΛΕ, όπως αναφέρει ο καθηγητής Ε. Ματθιόπουλος στο βιβλίο του *«Κανείς πριν μπει στη μάχη δεν ξέρει ποιος είναι»*, αποτέλεσαν τη σπίθα της κατάληψης, που έπεσε πάνω στο εύφλεκτο και έτοιμο έδαφος των αγωνιστικών διαθέσεων εκατοντάδων φοιτητών που βρισκόταν εκείνη την ημέρα στο Πολυτεχνείο. Και οι αρχικές εκατοντάδες έγιναν χιλιάδες κι αυτές ενώθηκαν με τις μάζες των οικοδόμων, των εργαζομένων, των μαθητών, γενικά του λαού που κατέκλισε το κέντρο της Αθήνας για να παλέψει το φασισμό και την αμερικανοκρατία. Που έδωσε μάχες με τις δυνάμεις καταστολής, «πρόσφερε» νεκρούς και τραυματίες στο βωμό του αγώνα και μετέτρεψε την κατάληψη σε πραγματική λαϊκή εξέγερση.

Αυτήν την εξέλιξη την αντιπάλεψαν οι δυνάμεις του ρεφορμισμού, κι ας προσπαθούν να την καπηλευτούν σήμερα. Τόσο στην αρχή για να μη συμβεί, όσο και στη συνέχεια, είτε για να περιοριστεί στα φοιτητικά πλαίσια και να εκτονωθεί, είτε για να αποτραπεί η ενταχθεί στο πλαίσιο των κοινοβουλευτικών τους αυταπατών, της αντιδικτατορικής ενότητας με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις.

Το ΚΚΕ, στην απόφαση της ΚΕ τον Ιούλιο του 1976, ομολογεί ότι *«η κατάληψη αποτέλεσε αιφνιδιασμό»*, και ότι η ΚΟΑ και το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ την είδαν *«σαν μια επικίνδυνη περιπλοκή στην ανάπτυξη της αντιχουντικής πάλης»*, και επέδιωξαν, αφού δεν μπόρεσαν να την εμποδίσουν, *«να πάρουν μέτρα για την άμεση απαγκίστρωση των φοιτητών από το Πολυτεχνείο»*. Μαζί δε με την άλλη ρεφορμιστική πτέρυγα, τον Ρήγα Φεραίο του ΚΚΕεσ. και παρά την απόλυτη άρνηση της εκλεγμένης Συντονιστικής Επιτροπής, καλούν από το ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου τους αστούς πολιτικούς σε «εθνική αντιδικτατορική ενότητα», και προσπαθούν να έρθουν σε επαφή μαζί τους, για να βρουν στήριξη και διέξοδο στην αδιέξοδη ρεφορμιστική τους γραμμή.

Δεν ήταν λοιπόν όλη η αριστερά υπέρ της εξέγερσης. Η ρεφορμιστική αριστερά, συνεπής με τη φυσιογνωμία της, δεν την ήθελε, δεν την επεδίωξε, την αντιπάλεψε. Η επαναστατική αριστερά και οι μαρξιστές λενινιστές την προετοίμασαν και την ευνόησαν με την παρέμβαση τους, όχι σαν μέρος μιας κλαδικής προγραμματισμένης δράσης, δεν είχαν τέτοιες υποκειμενικές δυνατότητες, αλλά σαν αποτέλεσμα της πολιτικής τους κατεύθυνσης. Ο πολιτικός χρόνος έτρεξε πολύ γρήγορα την περίοδο 72-73 (πολύ πιο γρήγορα από την ωρίμανση του οργανωμένου υποκειμένου). Συμπίεσε τις εξελίξεις, καθάρισε το πολιτικό τοπίο και ανέδειξε κυρίαρχη εκείνη τη γραμμή που συνέδεε την ιστορία των κοινωνικών αγώνων με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του «σήμερα» και άνοιγε τον δρόμο για τις δυνατότητες και τις προοπτικές του «αύριο».

Κοινή δήλωση οργανώσεων και συλλογικοτήτων μπροστά στην 53η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου συγκινεί εδώ και 53 χρόνια τον λαό και τη νεολαία και αποτελεί έναν σημαντικό αγωνιστικό σταθμό. Ο φετινός «εορτασμός» αποκτά ιδιαίτερη σημασία, καθώς ο εξεγερτικός άνεμος που πνέει στη Γαλλία, την Ισπανία, το Βέλγιο, την Αλβανία και την Ιταλία γίνεται αισθητός και στην Ελλάδα.

Ο «Νοέμβρης» παραμένει αγκάθι για τις δυνάμεις του συστήματος. Γι’ αυτό, η προσπάθεια απαξίωσης και υπονόμευσης της εξέγερσης είναι διαρκής. Η προσπάθεια αυτή αποκτά ιδιαίτερη σημασία στο πλαίσιο της αναβαθμισμένης σχέσης της ελληνικής κυβέρνησης με τις ΗΠΑ.

Σε αυτό το πλαίσιο, η κυβέρνηση και η πρυτανεία επιδιώκουν τον χωρικό και χρονικό περιορισμό του εορτασμού, εντείνοντας τις απαγορεύσεις και τις διώξεις και καλλιεργώντας ένα κλίμα φόβου και σιωπής.

Αυτά τα σχέδια επιχειρεί να υλοποιήσει ο πρύτανης του ΕΜΠ, λειτουργώντας ως το μακρύ χέρι του συστήματος και της κυβέρνησης, όπου με μια απαράδεκτη και αυταρχική Πράξη Πρύτανη(!) επιχειρεί να βάλει στον γύψο τις εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου.

Τα σχέδια της κυβέρνησης, της Πρυτανείας και της Πρεσβείας των ΗΠΑ δεν πρέπει να περάσουν!

Επιδιώκουμε το τριήμερο του Πολυτεχνείου και η αντιιμπεριαλιστική πορεία στις 17 του Νοέμβρη να αποτελέσουν σταθμό ενός νέου κύκλου μαζικών, μαχητικών και νικηφόρων αγώνων. Σε αυτή την κατεύθυνση, θα συντονίσουμε τις προσπάθειές μας για την ανάπτυξη και την ενίσχυση των κινητοποιήσεων στο κίνημα, στους φοιτητικούς συλλόγους και στα σωματεία. Την ώρα που ο μεγάλος ξεσηκωμός στην Ευρώπη στέλνει μηνύματα αισιοδοξίας και ελπίδας, οι αγώνες μπορούν να σπάσουν το κλίμα της προεκλογικής αναμονής και να βγουν ξανά ο λαός και η νεολαία στην αντεπίθεση!

Διεκδικούμε ένα μαζικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντιπολεμικό, αγωνιστικό και συντροφικό Πολυτεχνείο, ανοιχτό στον λαό και τη νεολαία, χώρο συνάντησης όλων των ρευμάτων αμφισβήτησης και αγώνα. Ένα Πολυτεχνείο ανατρεπτικό, χωρίς αστυνομία και κρατική καταστολή, χωρίς αυταρχικές παρεμβάσεις από την Πρυτανεία, την κυβέρνηση και το κράτος. Σε αυτό μπορούν να συμβάλουν οι φοιτητικοί σύλλογοι, τα εργατικά σωματεία, ο ΣΦΕΑ και ο συντονισμός τους.

Η προκλητική απόφαση του πρύτανη πρέπει να επιστραφεί ως απαράδεκτη από τους φοιτητικούς συλλόγους και ευρύτερα τα εργατικά σωματεία και τους συλλογικούς φορείς.

Απέναντι σε αυτά τα σχέδια, θα αμφισβητήσουμε στην πράξη τους περιορισμούς που τίθενται και θα παλέψουμε για ένα πραγματικά ανοιχτό και μαζικό τριήμερο, απέναντι σε κλειστά κτίρια, υπηρεσίες «φύλαξης» και χρονικούς περιορισμούς.

Καλούμε τον λαό και τη νεολαία να μαζικοποιήσουν τον τριήμερο εορτασμό του Πολυτεχνείου και να ακυρώσουν στην πράξη τις απαγορεύσεις. Η υπεράσπιση του Πολυτεχνείου είναι δική τους υπόθεση και όχι κάθε λογής επίδοξου ιδιοκτήτη του.

Παράλληλα, οι πρακτικές τυφλής βίας, οι ενδοκινηματικές συγκρούσεις και οι ιδιοκτησιακές λογικές δεν έχουν καμία σχέση με το χειραφετητικό πνεύμα του Πολυτεχνείου. Τέτοιες πρακτικές, όπως έγινε με την επίθεση της 15ης Νοέμβρη πέρσι, αξιοποιούνται για τον περιορισμό του τριημέρου.

Ακόμη, η επίθεση στις 4 Νοέμβρη 2026, κατά τη διάρκεια γενικής συνέλευσης συλλόγου στη ΣΘΕ, αποτελεί επίθεση απέναντι στους φοιτητικούς συλλόγους και στη δυνατότητα οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος, αλλά και χτύπημα συνολικότερα στην έννοια του λαϊκού Ασύλου και όσα αυτό σηματοδοτεί για τους αγώνες λαού και νεολαίας.

Ειδικά στην παρούσα συνθήκη, με τους περιορισμούς που θέλει να επιβάλλει η Πρυτανεία, κάθε ενέργεια που θα θέσει σε κίνδυνο τη διεξαγωγή του τριημέρου προσφέρει άλλοθι στην κυβέρνηση, στον πρύτανη και στους μηχανισμούς καταστολής, ώστε να επιτεθούν στον τριήμερο εορτασμό, στο κίνημα και τους αγώνες, και πρέπει να απομονωθεί πολιτικά.

Ως πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες, είμαστε απέναντι σε κάθε τέτοια κίνηση, την οποία θα καταγγείλουμε, επιχειρώντας να διασφαλίσουμε το χαρακτήρα που ιστορικά έχει ο εορτασμός του Πολυτεχνείου, ως νήμα των εξεγερσιακών αγώνων. Οι μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος οφείλουν να συμβάλουν στην υπεράσπιση του Πολυτεχνείου απέναντι στις επιδιώξεις της κυβέρνησης και της Πρυτανείας.

Είναι η ώρα μαχητικών, ανυποχώρητων αγώνων απέναντι στην κυβέρνηση, στην πολεμική στρατηγική των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, στην πολιτική της βαρβαρότητας, της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης. Σε αυτό το πλαίσιο, οφείλουμε συντονισμένα να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, ώστε να παραμείνει η φλόγα της εξέγερσης του Νοέμβρη ζωντανή!

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Ανυπακοή

Δρόμοι για την Ελευθερία

ΕΚΚΕ

Κίνηση Ενωτικής Μαχόμενης Αριστεράς

ΚΚΕ(μ-λ)

Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Λαϊκή Δράση-Ομάδα Κομμουνιστών-Αγωνιστών

Μέτωπο Λαϊκού Αγώνα «Ηλέκτρα Αποστόλου»

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

ΟΚΔΕ Σπάρτακος

Πολιτική Οργάνωση Κόκκινο Νήμα

Πρωτοβουλία για μία νέα ενωτική και ανατρεπτική αριστερά (Αναμέτρηση, ΑΠΟ, ΔΕΑ, Ξεκίνημα, Μετάβαση)

Συμμαχία ΜέΡΑ25-Ενωτική Αριστερά

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Πολυτεχνείο 1973, ΑΣΚΤ

Τέχνη και Εξέγερση

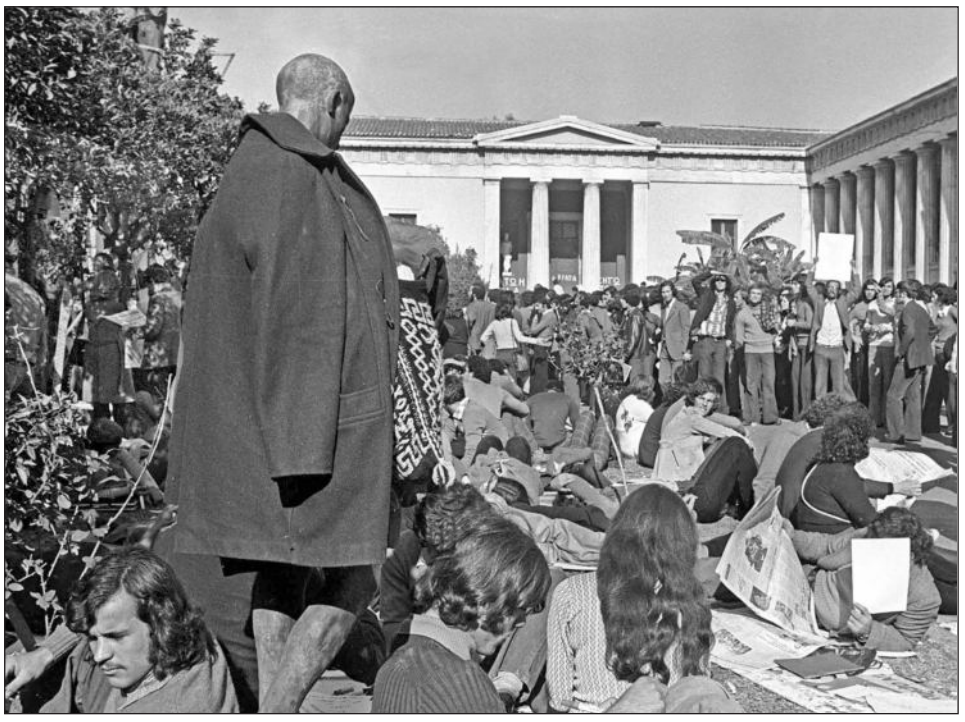

Για την ιστορία, η φοιτητική ομάδα της ΟΜΛΕ στην ΑΣΚΤ σύμφωνα με μαρτυρίες που αναφέρονται στο βιβλίο, ήταν οι Πέτρος Κουφοβασίλης που κρατούσε την σύνδεση με την παράνομη οργάνωση, Μανώλης Σιβριδάκης, Στέλιος Καπετανάκης, Μήτσος Παπαδόπουλος, Τάκης Γιωτάκης και Ζωή Χατζή.

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Η ιστορία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου συνεχίζει να γράφεται! Όχι για να αναθεωρηθεί, όπως θα ήθελαν όσοι την πολέμησαν, τη συκοφάντησαν και αργότερα την καπηλεύτηκαν, αλλά για να συμπληρωθεί και να εδραιωθεί ως μία από τις κορυφαίες στιγμές του φοιτητικού και λαϊκού, αντιδικτατορικού, αντιιμπεριαλιστικού και αντιφασιστικού κινήματος του 20ου αιώνα. Μια τέτοια σημαντική συμβολή, μια νέα ψηφίδα στην ιστορία εκείνων των συγκλονιστικών ημερών, αποτελεί η μελέτη του καθηγητή Ιστορίας της Τέχνης στο Πανεπιστήμιο Κρήτης Ευγένιου Δ. Ματθιόπουλου, *«Κανείς πριν μπει στη μάχη δεν ξέρει ποιος είναι - Η Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στα δύσκολα χρόνια 1967-1975: τότε που άλλαξαν όλα»*, που εκδόθηκε τον Απρίλιο από τις εκδόσεις Ποταμός. Ο Ματθιόπουλος πριν από τις μεταπτυχιακές σπουδές στη Γαλλία σπούδασε ζωγραφική στην ΑΣΚΤ από το 1977 ως το 1983. Το βιβλίο χωρίζεται σε 32 κεφάλαια και μέσα από αυτά, όπως επισημαίνει ο συγγραφέας στα προλεγόμενα, προσπαθεί να συνθέσει/μετατρέψει για πρώτη φορά τις διάσπαρτες και ζωντανές ακόμα μνήμες των δρώντων εκείνα τα χρόνια σε μια γεγονοτική μικροϊστορικής εμβέλειας αφήγηση. Η δική μας παρουσίαση στέκεται στα κεφάλαια που αναφέρονται στο αντιδικτατορικό φοιτητικό κίνημα στην ΑΣΚΤ. Ιδιαίτερα στην περίοδο της αφύπνισης του και στη συνέχεια στην κορύφωσή του με την απόφαση για την κατάληψη και την αιματηρή καταστολή της.

Η μελέτη του Ματθιόπουλου είναι η πρώτη, απ΄ όσο γνωρίζουμε, η οποία επιχειρεί να παρουσιάσει τις τρεις ημέρες του Νοέμβρη εστιάζοντας σε μια ξεχωριστή πανεπιστημιακή σχολή. Η επιλογή δεν είναι μια εκλεκτική ιδιοτροπία ή μια αυθαίρετη μεγέθυνση του μερικού μέσα σε ένα μεγάλο ιστορικό γεγονός. Αντίθετα, αποδεικνύει πως το επιμέρους όχι μόνο εντάσσεται αρμονικά αλλά και δικαιωματικά στη γενική εικόνα της φοιτητικής ανάτασης. Για πρώτη φορά αναδεικνύεται με διασταυρωμένα τεκμήρια και μαρτυρίες αυτό που ήταν γνωστό σε λίγους και αποσιωπημένο από τη μέχρι σήμερα βιβλιογραφία. Τη σημαντική συμβολή των φοιτητών της ΑΣΚΤ στην απόφαση για την ιστορική κατάληψη. Παρά τον μικρό αριθμό των Καλοτεχνιτών (στις εκλογές που είχαν γίνει τον Μάρτιο του 1973, από τους 187 εγγεγραμμένους στον φοιτητικό σύλλογο είχαν ψηφίσει 158, ενώ συνολικά στο ακαδημαϊκό έτος 1973-74 η σχολή είχε 212 φοιτητές) σε σχέση με τους υπόλοιπους Πολυτεχνίτες και τους φοιτητές των άλλων σχολών που συνέρρευσαν και κλείστηκαν εν τέλει την Τετάρτη 14 Νοεμβρίου στο Πολυτεχνείο, αυτοί-και όχι μόνο για λόγους χωροθεσίας της σχολής-έπαιξαν κρίσιμο ρόλο στην απόφαση για την κατάληψη. Έναν ρόλο που θα διεκδικήσουν στη συνέχεια και στις πρωτοβουλίες και τις αντιπαραθέσεις σχετικά με τον πολιτικό προσανατολισμό της κατάληψης, πρωταγωνιστώντας-εκτός των άλλων-στη συγγραφή των συνθημάτων σε εμβληματικά πανό που αναρτήθηκαν στον χώρο και στα κάγκελα του Πολυτεχνείου.

Ο συγγραφέας επιχειρεί σε δύο κεφάλαια («Οι φοιτητές της ΑΣΚΤ τα χρόνια 1967-1975» και «Το χαίνον έρεβος της βιοτής») να αναζητήσει ερμηνείες και εξηγήσεις για τις ραγδαίες διεργασίες μεταλλαγής, για την ιδεολογική μετεξέλιξη και την αγωνιστική συστράτευση των φοιτητών της Σχολής στα χρόνια 1972-1975. Πέρα από τις γενικές αιτίες που αφορούν όλο το φοιτητικό κίνημα, για την ΑΣΚΤ επισημαίνει, μεταξύ άλλων, τη φύση των καλλιτεχνικών σπουδών, την πολύωρη και καθημερινή συμμετοχή στα εργαστήρια που λειτουργούσε ομογενοποιητικά, την ισχυρή ταυτοτική αίσθηση του ανήκειν σε μια ιδιαίτερη κοινότητα, ακόμη και για εκείνους (λιγότερους αναλογικά από τον μέσο όρο στον γενικό φοιτητικό πληθυσμό) που, ερχόμενοι από την επαρχία, δεν είχαν άμεση ανάγκη να συμμετάσχουν στους εθνικοτοπικούς φοιτητικούς συλλόγους, και την κοινή επιλογή για ένα «μη επάγγελμα» που λειτουργούσε ως συνεκτικός ψυχικός -ηθικός δεσμός. Μέσα σε αυτό το κλίμα της σχολής, που βρίσκονταν στο *«ζέον τρίγωνο των ΕΚΠΑ, ΕΜΠ και ΑΣΟΕΕ »*, όπως γράφει, και παρά την συντηρητική/παθητική στάση των καθηγητών, δόθηκε η δυνατότητα στις παράνομες αντιδικτατορικές φοιτητικές οργανώσεις να διεισδύσουν στην φοιτητική κοινότητα της ΑΣΚΤ και να την συνεγείρουν.

Στην ΑΣΚΤ από το 1972 παράλληλα με την Αντι-ΕΦΕΕ είχε ισχυρή παρουσία και μια ομάδα φοιτητών οργανωμένων και προσκείμενων στην ΟΜΛΕ. Από το φθινόπωρο του 1972 ξεκινά η προσπάθεια ανασύστασης του συλλόγου φοιτητών (ΣΣΑΣΚΤ) εν μέσω αντιπαραθέσεων σχετικά με τις διαδικασίες επίσημης αναγνώρισής του και το περιεχόμενο των αιτημάτων του. Στις 17/2/1973 το Πρωτοδικείο θα ορίσει προσωρινό ΔΣ και στις 12/4 θα γίνουν εκλογές. Πρόεδρος θα εκλεγεί ο Γιώργος Σηφιανός, ο οποίος θα παίξει αργότερα πρωταγωνιστικό ρόλο στις διεργασίες για την κατάληψη. Σε αυτό το διάστημα εξελίσσεται μία αλματώδης αφύπνιση του φοιτητικού κινήματος με πρώτη κορυφαία στιγμή την κατάληψη της Νομικής. Σε αυτές τις κινητοποιήσεις συμμετέχουν αρκετοί φοιτητές της ΑΣΚΤ. Παρά την προσωρινή γενική κάμψη μετά την καταστολή στη Νομική και την τρομοκρατία που ακολούθησε, ο σύλλογος της ΑΣΚΤ θα αποφασίσει στις 19 Απριλίου την πραγματοποίηση τριήμερης αποχής. Οι όροι για την εξέγερση του Νοέμβρη συνέχισαν να επισωρεύονται. Ο Ματθιόπουλος αξιοποιώντας και συνθέτοντας γραπτές και προφορικές μαρτυρίες, άλλες από καιρό δημοσιευμένες και άλλες που εμφανίζονται για πρώτη φορά, επιχειρεί μια λεπτομερή ανασύσταση των γεγονότων και των κρίσιμων πρωτοβουλιών που προηγήθηκαν της απόφασης για την κατάληψη της ΑΣΚΤ και βέβαια του όλου Πολυτεχνείου την Τετάρτη 14 Νοεμβρίου. Στη γνωστή και για χρόνια συκοφαντημένη είσοδο 300-400 φοιτητών από τη Νομική, ΦΜΣ και άλλες σχολές στο προαύλιο, προσθέτει για πρώτη φορά με αναμφισβήτητη σαφήνεια την καθοριστική παρέμβαση της ομάδας φοιτητών της ΑΣΚΤ, μελών της ΟΜΛΕ, οι οποίοι έριξαν πρώτοι την πρόταση για κατάληψη σε συζητήσεις με συμφοιτητές τους. (σύντομη συνέλευση του συλλόγου θα γίνει μόνο την Παρασκευή για εκλογή εκπροσώπων στην Σ.Ε.) Οι ίδιοι θα πάρουν ενεργητικά μέρος στην άτυπη συνάντηση που έγινε στον χώρο μπροστά στα σκαλάκια της Αρχιτεκτονικής και της ΑΣΚΤ και στην οποία διαδραματίστηκε η γνωστή έντονη αντιπαράθεση ανάμεσα σε όσους ήταν υπέρ της κατάληψης και σε όσους διαφωνούσαν. Δηλαδή ανάμεσα στην πρόταση των «υπεραριστερών » οργανώσεων όπως ονομάζει ο συγγραφέας την ΑΑΣΠΕ, την ΟΜΛΕ, την ΟΣΕ, τον Μαχητή κ.ά και τις οργανωμένες δυνάμεις της Α/ΕΦΕΕ και του Ρήγα Φεραίου. Εκείνη την ώρα οι συνελεύσεις των υπόλοιπων σχολών του ΕΜΠ ή δεν είχαν τελειώσει ή είχαν ολοκληρωθεί χωρίς απόφαση για κατάληψη ενώ μόνο οι Αρχιτέκτονες είχαν ψηφίσει αποχή. Λεπτό με το λεπτό, ώρα με την ώρα η πρόταση για την κατάληψη θα αρχίσει να κερδίζει έδαφος και όταν γύρω στις 6.30 το απόγευμα άρχισαν να κλείνουν οι πόρτες μπροστά στον φόβο της αστυνομικής εισβολής ο κύβος είχε ριχθεί! Ο συγγραφέας αφιερώνει ολόκληρο κεφάλαιο στην *«σπασμένη αλυσίδα της ΑΝΤΙ-ΕΦΕΕ και της ΚΝΕ»* επιχειρώντας να περιγράψει τον αιφνιδιασμό και την αμηχανία, την αρχική αντίθεση, την πρόταση για απαγκίστρωση που έπεσε στο κενό, τις ταλαντεύσεις, τις εσωτερικές διεργασίες, τα προσωπικά διλλήματα των στελεχών και των μελών εντός του Πολυτεχνείου και εν τέλει την απόφαση για παραμονή και συμμετοχή κάτω από το βάρος της εξελισσόμενης εξέγερσης. Ο σκοπός του είναι η παρουσίαση των δρώντων εντός μιας μάχης που μεταμορφώνει και όχι μια ευρύτερη ανάλυση πολιτικών θέσεων και «εντολών» των απέξω που έτσι κι αλλιώς ξεπεράστηκαν από την ζωή.

Οι φοιτητές της ΑΣΚΤ είχαν το δικό τους σκληρό μερτικό στην αιματηρή κατάπνιξη της εξέγερσης και στο κυνηγητό που ακολούθησε στους επόμενους μήνες. Παρά το γεγονός πως δεν υπήρξε κάποιος σοβαρά τραυματισμένος εκείνη την νύχτα, τον Φεβρουάριο του 1974 θα βρεθεί νεκρός σε μια οικοδομή στα Εξάρχεια ο 23χρονος Γιάννης Καΐλης από το Δίστομο, ο οποίος πρωταγωνίστησε στην κατάληψη. Η αστυνομία ισχυρίστηκε πως αυτοκτόνησε, αλλά στην πραγματικότητα δολοφονήθηκε, πιθανόν στη διάρκεια βασανιστηρίων. Στις μαζικές συλλήψεις μελών της ΚΝΕ τον Φλεβάρη του ‘74, θα πιαστούν, θα βασανιστούν και θα φυλακιστούν φοιτητές της ΑΣΚΤ που συμμετείχαν στην κατάληψη.

Η μελέτη του Ματθιόπουλου έτυχε θετικής υποδοχής και γράφτηκαν αρκετές παρουσιάσεις, οι οποίες επικεντρώνουν σε διαφορετικά σημεία της. Οι περισσότερες, βέβαια, για ευνόητους λόγους αποφεύγουν να αναδείξουν τον ρόλο της ομάδας των φοιτητών - μελών της ΟΜΛΕ στα γεγονότα, αντίθετα με τον συγγραφέα που κάνει μια δίκαιη απόδοση ρόλων. Βέβαια για την εξέγερση του Νοέμβρη έπαιξαν καθοριστικό ρόλο πολύ περισσότεροι δρώντες. Συλλογικότητες, αγωνιστές, οργανωμένοι και ανοργάνωτοι σε μια κίνηση που πήγαζε μέσα από μεγάλα και βαθιά κοινωνικά ρεύματα και ρήγματα. Οργανώσεις και ομάδες μπήκαν στη μάχη χωρίς να έχουν κάποιο έτοιμο σχέδιο. Ορισμένες έπαιξαν κρίσιμο ρόλο για το ξέσπασμά της. Άλλες προσπάθησαν, μάταια, να την εμποδίσουν με τα μέλη τους να μην πειθαρχούν και να μπαίνουν αυτονόητα και θαρρετά στη μάχη. Κανείς δεν ήξερε μέχρι πού θα έφτανε αυτό που ξεκινούσε, και πώς θα έβγαινε ως σύνολο και ως άτομο. Η αυθόρμητη κίνηση των μαζών ξεπερνώντας κάθε προσδοκία έβαλε τελικά την σφραγίδα της!

Η πάλη των λαών γράφει την ιστορία
Εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία!

Η φετινή εξέγερση του Πολυτεχνείου έρχεται σε μια περίοδο που οι λαοί παγκόσμια βγαίνουν στο προσκήνιο. Από την Ευρώπη μέχρι την Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική, λαός και νεολαία πλημμυρίζουν τους δρόμους αναζητώντας προοπτική, αναζητώντας ένα μέλλον μακριά από φτώχεια και πολέμους. Όσα χιλιόμετρα κι αν χωρίζουν την Ελλάδα από τη Γαλλία, το Μπαγκλαντές, τη Χιλή, την Ινδία ή την Παλαιστίνη, τα προβλήματα είναι κοινά και ο εχθρός ένας: το σύστημα αυτό που βρίσκεται σε βαθιά κρίση και σε ακόμα πιο βαθιά σήψη, να σύστημα γερασμένο που το μόνο που μπορεί να προσφέρει στους λαούς είναι πόνο και εξαθλίωση. Δεν είναι άλλο από το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα που «παράγει» πείνα, βία, μαύρη προοπτική, αλλά και τους ίδιους του τους νεκροθάφτες.

Από τη Γαλλία της «Gen Z που θα νικήσει» μέχρι τις «κατσαρίδες» της Ινδίας και τους εργάτες της «φθηνής μόδας» του Μπαγκλαντές... Από την Γερμανία των «ανυπότακτων μαθητών», την Ισπανία των πλειστηριασμών και την Αλβανία των ξεριζωμένων νέων, ο αγώνας είναι κοινός. Οι λαοί αγωνίζονται ενάντια σε ένα σύστημα που δεν τους χωρά. Που δεν χωράει τα δικαιώματα, τις ελευθερίες και τα όνειρά τους. Για αυτό και ο αγώνας τους δεν τρομοκρατείται από την καταστολή, τους σακατεμένους μαθητές και εργάτες. Αντιθέτως, βγαίνουν ακόμα πιο μαζικά στον δρόμο αμφισβητώντας ένα ολόκληρο πλαίσιο στο οποίο αυτό το σύστημα τους ζητάει να υποταχθούν.

Από τις εξεγέρσεις του χθες στους αγώνες του σήμερα

Αυτό είναι που κάνει και την εξέγερση του Πολυτεχνείου πιο επίκαιρη από ποτέ. Η αντίσταση και η πάλη των λαών ενάντια σε αυτούς που τους «κάθονται στον σβέρκο». Η πάλη τους για το δίκιο, τη ζωή και το μέλλον τους. Αυτό φώτισε την εξέγερση του ελληνικού λαού το ’73, αυτό οπλίζει τον ηρωικό αγώνα των Παλαιστινίων που εμπνέει και συγκινεί τους λαούς παγκόσμια, αυτό κρατάει τον γαλλικό λαό στον δρόμο. Όσα οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι ακόμα εδώ και θα πυροδοτήσουν τους αγώνες του σήμερα.

Ψωμί- Παιδεία- Ελευθερία... Εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία!

Το τέμπο των εξελίξεων βαράει η επίθεση που έχει εξαπολύσει σήμερα το σύστημα ενάντια στα δικαιώματα και τις ελευθερίες της νεολαίας και του λαού. Η Ελλάδα του σήμερα είναι η Ελλάδα των μισθών πείνας, της καταλήστευσης του λαϊκού εισοδήματος, της ακρίβειας και της όλο και εντεινόμενης φτώχειας. Η εργατική τάξη στενάζει, ενώ όλα τα μικρομεσαία στρώματα συμπιέζονται προς τα κάτω. Την ίδια στιγμή το σύστημα δια μέσω κυβέρνησης Μητσοτάκη έχει σαρώσει κατακτήσεις αιώνων. Ο εργασιακός μεσαίωνας και η πλήρης αδιαφορία για τη ζωή του εργαζόμενου λαού έχουν οδηγήσει σε δεκάδες νεκρούς και σακατεμένους στους χώρους εργασίας.

Την ίδια ώρα με μία σειρά νόμους έχει χτυπήσει το δικαίωμα των νέων στην εκπαίδευση. Το δικαίωμα στις δημόσιες και δωρεάν σπουδές για όλους χτυπιέται από παντού. Από την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων και τις διαγραφές, το χτύπημα του δωρεάν πλέγματος (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-σύγγραμμα) όλα χτίζουν μια εκπαίδευση ταξικών φραγμών, ώστε να μπαίνουν λίγοι και να βγαίνουν ακόμα λιγότεροι. Και οι λίγοι πρέπει να είναι πειθαρχημένοι. Για αυτό οι κάμερες, τα πειθαρχικά, οι διώξεις και η τρομοκρατία. Οι σύλλογοι και η συνδικαλιστική δράση που ανδρώθηκαν μέσα στις φλόγες του Νοέμβρη χτυπιούνται διαρκώς, ενώ το άσυλο είναι μια ξεχασμένη λέξη.

Σε όλα αυτά αναγκαίο συμπλήρωμα είναι η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής και η άνοδος του φασισμού και της ακροδεξιάς ρητορικής. Η ποινικοποίηση των αγώνων, οι διώξεις αγωνιστών και η τρομοκρατία έρχονται για να κάνουν τον λαό να σκύψει το κεφάλι. Κυνηγάνε αγωνιστές και αποφυλακίζουν τους φασίστες -τα τσιράκια του συστήματος- για να κάνουν την βρώμικη δουλειά. Η πολιτική της άγριας επίθεσης, των διώξεων, της καταστολής, των πνιγμένων στη Μεσόγειο είναι αυτή που δίνει (και πολύ συνειδητά) αέρα στα πανιά των κάθε είδους φασιστοειδών να επιτίθενται και να βγαίνουν πάλι από τις τρύπες τους.

Αν κάτι θυμίζει το Πολυτεχνείο είναι το ποιος είναι ο δρόμος των λαών, ποιοι είναι μαζί τους και ποιοι απέναντι. Η εξέγερση του Νοέμβρη ήταν αντιφασιστική και αντιιμπεριαλιστική. Η νεολαία και ο λαός πάλεψαν για να πέσει η δικτατορία, να ξεκουμπιστούν από τη χώρα οι υπηρέτες των ξένων αφεντικών, για να έχουν όλοι δικαιώματα. Ανέδειξε τα αντιφασιστικά αισθήματα αυτού του λαού, πάλεψε για κάτι νέο.

Η εξέγερση του Νοέμβρη δεν ήταν απλά πάλη για δημοκρατία, αλλά πάλη για ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ!

Το Πολυτεχνείο ήταν ο αγώνας ενάντια στην αμερικανοκίνητη Χούντα, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (και ας τον ξεπλένει το ΚΚΕ) και τους ντόπιους λακέδες του. Αγώνας αντιιμπεριαλιστικός που έφτασε να θέτει προοπτικά αιτήματα για ανεξαρτησία του λαού μας από τους ντόπιους και ξένους εκμεταλλευτές, για λαοκρατία.

Σήμερα η αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι πιο αναγκαία από ποτέ. Ο κόσμος στενάζει από τη σύγκρουση των ιμπεριαλιστών στα πολεμικά μέτωπα που παραμένουν ενεργά σε κάθε σημείο του πλανήτη. ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα και από κοντά οι ιμπεριαλιστές της Δύσης, θέλουν να ξανά μοιράσουν τον κόσμο και αυτό δεν γίνεται διαφορετικά παρά μόνο με έναν γενικευμένο πόλεμο. Στη χώρα, τα δεσμά της εξάρτησης από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές μας φέρνουν αντιμέτωπους με πολλαπλούς κινδύνους. Η ξεπουλημένη αστική τάξη δίνει γη και ύδωρ στα ξένα αφεντικά της, έχει γεμίσει με βάσεις τη χώρα, εμπλέκεται άμεσα στους άδικους πολέμους. Ο ελληνικός λαός και η νεολαία καλούνται -με το αίμα τους, αν χρειαστεί- να γυρίσουν «μέσα σε φέρετρα με σημαίες», να ματώσουν για ξένα συμφέροντα.

53 χρόνια μετά, το σύστημα δεν έχει καταφέρει να ξεριζώσει το αγκάθι του Νοέμβρη από τις λαϊκές συνειδήσεις. Για αυτό προσπάθησε να τον μετατρέψει σε μια γιορτής της δημοκρατίας. Αλλά ο Νοέμβρης δεν είναι αυτό. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν ούτε αχρωμάτιστη, ούτε πανεθνική, ούτε γιορτή της δημοκρατίας. Κόντρα σε όλους όσους επιχειρούν να ξανά γράψουν την ιστορία, αστούς και ρεφορμιστές, το Πολυτεχνείο ήταν είναι και θα είναι κόκκινο, αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό. Και είναι τόσο δυνατό που ακόμα το τρέμουν.

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά το σύστημα φοβάται να μην δεθεί η επέτειος της 17 Νοέμβρη με τις εξεγέρσεις των νέων και των λαών παγκόσμια. Lockout, αυξημένη φύλαξη και κλειστά κτίρια στο ΕΜΠ ήταν η απόφαση της Πρυτανείας εν όψει Πολυτεχνείου. Προσπάθεια τρομοκρατίας και καταστολής, γιατί η φλόγα του Νοέμβρη δεν έσβησε ποτέ. Για αυτό η φετινή 17 Νοέμβρη πρέπει να μας βρει μαζικά στους δρόμους! Να γίνουμε όσα φοβούνται!

Τσεκούρια και μολότοφ στο Μαθηματικό Αθήνας

Ποιοι τρίβουν τα χέρια τους;

Στη συνέλευση του Μαθηματικού Αθήνας, στις 4 Νοέμβρη, έγινε επίθεση από ομάδα 50 ατόμων με κράνη, τσεκούρια και μολότοφ. Χτυπήθηκαν μέλη των ΕΑΑΚ-ΑΡΑΣ (3 από τους οποίους πήγαν στο νοσοκομείο) και ανένταχτοι φοιτητές. Αποτέλεσμα της επίθεσης αυτής ήταν προφανώς ο κόσμος να αποχωρήσει μαζικά από τους χώρους της ΦΜΣ και η ακύρωση της συνέλευσης του Μαθηματικού και του Φυσικού που ήταν προγραμματισμένη για λίγο αργότερα...

Η επίθεση αυτή εντάσσεται στον κύκλο των βίαιων συμπλοκών που εντάθηκε με την περσινή επίθεση της ΑΡΑΣ στις 15/11 σε αναρχικές συλλογικότητες κατά την έναρξη του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου και ό, τι ακολούθησε σε μια σειρά πόλεις πανελλαδικά...

Ο «κύκλος βίαιων αντιπαραθέσεων» που λαμβάνει χώρα εδώ και καιρό στα πανεπιστήμια **καμία σχέση δεν έχει με το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του.** Οι δολοφονικές επιθέσεις, οι χουλιγκανίστικες πρακτικές απορρέουν από την εκφυλιστική και αντιδραστική αντίληψη των δυνάμεων που τις αναπαράγουν και είναι ανταγωνιστικές με την αριστερά και τους αγώνες!

Όλα αυτά συνέβησαν μία μέρα πριν την πανεκπαιδευτική διαδήλωση και δυο βδομάδες πριν την έναρξη του φετινού τριήμερου εορτασμού της εξέγερσης του Νοέμβρη. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο πρύτανης Χατζηγεωργίου και η πρυτανεία του ΕΚΠΑ άδραξαν την ευκαιρία για να ξανανοίξουν με πιο αναβαθμισμένους όρους την επίθεση στα φοιτητικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ελευθερίες. **Με τον αέρα της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής άνοιξε μία ακόμα φορά η ατζέντα της «προστασίας των πανεπιστημίων», η εγκατάσταση καμερών και συστημάτων ελεγχόμενης εισόδου αλλά και της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Τέτοιες δηλώσεις έκανε η υπουργός Ζαχαράκη**, επισημαίνοντας ότι ο προϋπολογισμός για την εγκατάσταση των «σύγχρονων συστημάτων ασφαλείας» που δρομολογείται για το 2027 θα ανέρχεται στα 25 εκατομμύρια... Δεν έχασε βέβαια ευκαιρία να υπενθυμίσει τα έργα και τις ημέρες της ΝΔ από το 2019 που ψήφισε με νόμο την κατάργηση του λαϊκού ασύλου στα πανεπιστήμια...

Η πρυτανεία του ΕΜΠ μάλιστα εξέδωσε λίγο αργότερα ανακοίνωση με τους αναθεωρημένους όρους που θα διεξαχθεί ο φετινός τριήμερος εορτασμός. Συγκεκριμένα θέτει:

- Αυξημένη φύλαξη γύρω από τον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου όλη τη βδομάδα.
- Lockout της σχολής της Αρχιτεκτονικής από τις 13 μέχρι τις 17 Νοέμβρη.
- Κλειστά κτίρια σε όλη τη διάρκεια του τριημέρου.
- Επιβεβλημένο ωράριο 8:30-18:30 με την απαραίτητη διευκρίνηση ότι αυτό μπορεί να αλλάξει αν κριθεί απαραίτητο.

Είναι ολοφάνερο το πού στοχεύουν όλα αυτά τα μέτρα!

Οι ανακοινώσεις του υπουργείου παιδείας, η ανακοίνωση της πρυτανείας του ΕΜΠ και η αλλαγή των όρων διεξαγωγής του τριήμερου εορτασμού δεν έρχονται από το πουθενά. Αξιοποιούν τις διάφορες αφορμές για να προχωρήσουν **την επίθεση στην εκπαίδευση. Στόχος τους να βάλουν χέρι στους φοιτητικούς συλλόγους, να χτυπήσουν το φοιτητικό κίνημα να απαγορεύσουν την αντίσταση και τους αγώνες στους χώρους των πανεπιστημίων.** Θέλουν να χτυπήσουν τα όργανα των φοιτητών και τις διαδικασίες τους, γιατί ακριβώς όλα αυτά τα χρόνια καταφέρνουν και τους δημιουργούν πρόβλημα. Ακόμα και στις συνθήκες της αποσυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος πρυτανείες-κυβέρνηση-υπουργείο φοβούνται τη νεολαία και τους αγώνες της. Για αυτό και προσπαθούν να βάλουν χέρι στον τριήμερο εορτασμό!

Η νεολαία στον πλανήτη σείεται!

Ο φετινός τριήμερος εορτασμός, η φετινή διαδήλωση, θα συνδεθεί αναπόφευκτα με τα ξεσπάσματα της νεολαίας σε μια σειρά χώρες του πλανήτη. **Η νεολαία ασφυκτιά από την πολιτική της επίθεσης που τσακίζει τα δικαιώματά της, από τη σαπίλα του συστήματος.** Οι αγώνες της νεολαίας συνδέονται με την εξέγερση του Νοέμβρη, την πάλη της δικιάς μας νεολαίας ενάντια στην αμερικανοστήριχτη χούντα, τον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Συνδέονται με την ανεκπλήρωτη πάλη για «ψωμί-παιδεία-ελευθερία», αλλά και για «λευτεριά και λαοκρατία» που έθεσαν ο λαός μας και η νεολαία 53 χρόνια πριν.

Οι αγώνες μπορούν να εμπνεύσουν τον φοιτητόκοσμο και συνολικά τη νεολαία. Γιατί καταλαβαίνουν ότι ο κόσμος που διαμορφώνουν δεν τους χωράει. **Γιατί δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από κανέναν επίδοξο σωτήρα.** Γιατί μπορούν 53 χρόνια μετά να συνεχίσουν να εμπνέονται από τα διδάγματα του Νοέμβρη.

Είναι στοίχημα λαός και νεολαία να υπερασπιστούμε μαζικά τον τριήμερο εορτασμό και τον ιστορικό χώρο του Κάτω Πολυτεχνείου. Η μαζικοποίηση του τριημέρου, οι δεκάδες χιλιάδες που θα διαδηλώσουν σε όλη την Ελλάδα ενάντια στην εξάρτηση, τη φτώχεια και τον πόλεμο μπορούν να περιφρουρήσουν το Πολυτεχνείο από τα σχέδια πρυτανείας-υπουργείου-κυβέρνησης, να το διαφυλάξουν από όποια προβοκατόρικη δράση.

Γιατί το Πολυτεχνείο και τα διδάγματα του Νοέμβρη έφεραν κόσμο στο κίνημα, αλλά μπορούν να φέρουν ακόμα περισσότερο. Γιατί τα αιτήματα της εξέγερσης παραμένουν πάντα επίκαιρα και ανεκπλήρωτα. Και στις μάχες της επόμενης ημέρας «η φλόγα του Νοέμβρη» που ήρθε να συνεχίσει την εποποιία του λαού μας ενάντια σε ντόπιους και ξένους δυνάστες θα συνεχίσει να λάμπει και να μας δείχνει τον δρόμο.

Φασιστική επίθεση σε μαθήτρια στην Πάτρα

Τα τέρατα του φασισμού ξεμύτησαν χτυπώντας αγωνιστές

Νύχτα, όπως πάντα, έδρασαν τα φασιστοειδή στην Πάτρα. Αυτή τη φορά τα έβαλαν με μια μικρή κοπέλα, μια μαθήτρια. Το βράδυ της Τρίτης 3 Νοέμβρη ομάδα φασιστών περικύκλωσε έξω από το σπίτι της τη μαθήτρια, μέλος της ΚΝΕ και της Συντονιστικής Επιτροπής Μαθητών Πάτρας. Η επίθεση ήταν προμελετημένη, αφού η ίδια είχε καταγγείλει παρενοχλήσεις στο παρελθόν. Συγγενείς, φίλοι και συναγωνιστές της έτρεξαν αμέσως να την προστατέψουν και στη συνέχεια μαζεύτηκαν άλλα δεκαπέντε άτομα της φασιστικής συμμορίας, με αποτέλεσμα η λεκτική αντιπαράθεση να μετατραπεί σε συμπλοκή. Έξι άτομα βρέθηκαν στο νοσοκομείο (2 μέλη της ΚΝΕ και 4 της φασιστοσυμμορίας), ενώ εντοπίστηκαν στην κατοχή των φασιστών ναρκωτικά, ένα όπλο Tokarev με 5 φυσίγγια (!), μια σιδηρογροθιά και ένα fullface. Η επίθεση έγινε στη λαϊκή γειτονιά των Ζαρουχλείκων, δύο ημέρες πριν από την εκπαιδευτική κινητοποίηση μαθητών και φοιτητών στην Πάτρα. Ο τόπος, ο χρόνος και ο στόχος δεν είναι καθόλου τυχαίοι, μιας και οι φασιστικές ενέργειες έχουν ως εχθρό τη φτωχή νεολαία που βρίσκεται σε αναβρασμό.

Η τοπική Αστυνομία, με μια κατάπτυστη ανακοίνωση, αναφέρθηκε σε συμπλοκή μεταξύ νέων για προσωπικές διαφορές, αποφεύγοντας να προσδιορίσει τα κίνητρα των επιτιθέμενων για να κουκουλώσει τη φασιστική τους ταυτότητα. Σαν να μην έφτανε αυτό, μαζί με τους 4 φασίστες συνελήφθησαν και 2 μέλη της ΚΝΕ με την κατηγορία της «συμπλοκής», επειδή έτρεξαν να υπερασπιστούν τη μαθήτρια από τη δολοφονική επίθεση της ακροδεξιάς συμμορίας.

Η προκλητική αποφυλάκιση Κασιδιάρη, το χτύπημα της αντιφασιστικής διαδήλωσης στη Θεσσαλονίκη, η επίθεση με μαχαίρι σε αντιφασίστα στην Ελευσίνα και μια σειρά γεγονότων αποδεικνύουν πως το φασιστικό φαινόμενο υπάρχει και τροφοδοτείται από τις πολιτικές εκείνες που το φέρνουν ξανά και ξανά στο προσκήνιο για να τις υπηρετήσει ενάντια στον εχθρό λαό. Ο φερετζές της αστικής δημοκρατίας πέφτει για να αποκαλυφθεί το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό της βίας και της τρομοκρατίας με επίσημους και ανεπίσημους μηχανισμούς, με τον λαό και τη νεολαία να βρίσκονται απέναντί τους.

Στην Πάτρα, σε μια πόλη που οι μνήμες της δολοφονίας του αγωνιστή Νίκου Τεμπονέρα είναι ακόμα νωπές, σε μια γειτονιά της που χτυπά η καρδιά του λαού και της εργατικής τάξης, οι φασίστες και οι συμμορίες τους αποθρασυμένοι έχουν βγει παγανιά με στόχο τη νεολαία. Τα φασιστικά συνθήματα σε πλατείες και σχολεία είναι φαινόμενο που κατά καιρούς κάνει την εμφάνισή του για να δηλώσει την παρουσία των φασιστοειδών στην περιοχή. Με την τελευταία τους επίθεση στη μαθήτρια προσπαθούν να ξεμυτίσουν από τα λαγούμια που βρίσκονταν κρυμμένοι αυτά τα χρόνια, να πατήσουν πόδι και να μαγαρίσουν τις λαϊκές γειτονιές μας. Τα σχέδιά τους δεν είναι όμως απρογραμμάτιστα. Περιμένουν το πράσινο φως, το «κλείσιμο του ματιού» από τα μεγάλα αφεντικά τους, το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης της χώρας.

Ο Κυρανάκης, ο Γεωργιάδης, ο Πλεύρης, τα «καλόπαιδα» της Ομάδας Αλήθειας και μια σειρά κυβερνητικών παραγόντων, αυτοί που «δεν σέβονται τους αγώνες της Αριστεράς», κρατούν τα κλειδιά του εκκολαπτηρίου των αυγών του φασιστικού φιδιού. Όλη η υπαλληλία του εκμεταλλευτικού συστήματος, της φασιστικοποίησης και της καταστολής ανοίγει το δρόμο για να παρελαύνει ανενόχλητα το φασισταριό και να χρησιμοποιηθεί κατά το δοκούν στον δρόμο της επίθεσης σε δικαιώματα και ελευθερίες. Είναι το κεφάλαιο και η κυβέρνηση που χύνουν πρώτοι το εθνικιστικό δηλητήριο ενάντια στους γειτονικούς λαούς, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, για να το αναμασήσουν με τη σειρά τους και να γίνουν επίκαιρες (ακόμα και mainstream) οι περιθωριοποιημένες ομάδες και οι αρχηγοί τους.

Ο λαός δεν ξεχνά και θα πιάσει το νήμα των αγώνων ξανά. Των αγώνων που με την απουσία τους τροφοδοτείται το φαινόμενο του φασισμού. Σε αυτούς και μόνο, ο λαός και η νεολαία μπορούν να δημιουργήσουν το περιβάλλον όπου το φίδι του φασισμού θα ασφυκτιά και τέλος θα πεθαίνει.

21/10, 30/10 και 5/11: Τρεις συγκεντρώσεις και ένα μεγάλο συμπέρασμα

Αθήνα 21/10

Τον τελευταίο μήνα οι μαθητές και οι φοιτητές βρέθηκαν με τρία ραντεβού στον δρόμο. Ενδεικτική της παρούσας κατάστασης ήταν από τη μία η διακύμανση της συμμετοχής του κόσμου και από την άλλη η στάση των διάφορων δυνάμεων του ρεφορμισμού μπροστά σε μία νεολαία που βράζει.

Η αρχή έγινε στις 21/10. Πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις και πορείες σε όλη τη χώρα. Μαθητές και φοιτητές διαδήλωσαν, πλάι σε εκπαιδευτικούς και υγειονομικούς. Στην Αθήνα η νεολαία βγήκε στον δρόμο κατά χιλιάδες. Έδωσε μία πρώτη απάντηση στους σχεδιασμούς του συστήματος για την εκπαίδευση και έδειξε διαθέσεις να ανοίξει ένας κύκλος αγώνων.

Ο κόσμος που κατέβηκε εκείνη την Τετάρτη έβλεπε μπροστά του τη Γαλλία, την Αλβανία, την Ισπανία... Με τέτοιες σκηνές να εκτυλίσσονται και να τις βλέπουν κάθε μέρα στις οθόνες τους, οι φοιτητές και οι μαθητές εμπνεύστηκαν. Άρπαξαν πραγματικά την ευκαιρία να αναλάβουν δράση. **Ο φόβος του συστήματος ότι «θα γίνουμε Γαλλία» ήταν εμφανής**, με την παρουσία της αστυνομίας κατά τη διάρκεια της πορείας και τα επεισόδια μετά να εξοργίζουν ακόμα παραπάνω.

Και μετά σιωπή... Όλος ο ρεφορμισμός γεμίζει τα social με κορώνες για «αγώνες» και «συνέχιση»... και τηγανίτα τίποτα. Η οργή αυτή δεν είχε διέξοδο να εκφραστεί πουθενά. **Κανένα νέο ραντεβού στον δρόμο, καμία πρόθεση για συλλογική διαδικασία.**

Το ΚΚΕ αδράχνει την ευκαιρία και ψάχνει τρόπους να προσαρμόσει την κατάσταση σε κάτι που μπορεί να ελέγξει. Τι καλύτερο από το να κοτσάρει, στην ήδη καλεσμένη απεργιακή **συγκέντρωση στις 30/10** -ωδή στο ΠΑΜΕ, ένα μαθητικό-φοιτητικό συλλαλητήριο, καλεσμένο από το πουθενά, και συντονισμό «φοιτητικών συλλόγων». Ή αλλιώς συνάντηση προέδρων των σχολών με αυτοδύναμη ΠΚΣ. Η συμμετοχή φοιτητών στη διαδήλωση ήταν ελάχιστη. Παρ' όλα αυτά, η παρουσία μερικών εκατοντάδων μαθητών του Πειραιά έδειξε ότι οι μαθητές με το παραμικρό σήμερα μπορούν να κλείσουν το σχολείο και να βγουν στο δρόμο!

Χαρακτηριστική πάντως είναι αυτή η κατάσταση στην Αθήνα, όπου ακολουθείται η γνωστή συνταγή: μαζική συγκέντρωση στο κέντρο, επόμενο κάλεσμα στον Πειραιά, πλήρως καπελωμένο από την ΚΝΕ, σαφής κατεύθυνση απομαζικοποίησης και επιλογή λογικής ανάθεσης.

Τέλος, με πρωτοβουλία της Attack, καλείται **συλλαλητήριο για τις 5/11**. Η ΚΝΕ επιλέγει να συμμετάσχει, αλλά με δικούς της όρους. Προτείνουν καλέσματα νωρίτερα. Σε κάποιες πόλεις γίνονται δύο πορείες η μία μετά την άλλη. Σε άλλες είναι σαφής **η αδυναμία των δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου να απαγκιστρωθούν από τη λογική ότι χωρίς το ΚΚΕ δεν μπορεί να υπάρξει κίνηση**, με αποτέλεσμα οι πορείες να ξεκινούν κατευθείαν μετά το κάλεσμα... της δεύτερης συγκέντρωσης.

Στα καλέσματα της 5/11 η συμμετοχή ήταν πιο μειωμένη. Οι λόγοι είναι σαφείς. Πώς να στηριχθεί από κόσμο μία πανεκπαιδευτική συγκέντρωση όταν δύο εβδομάδες οι σύλλογοι δεν είχαν δει διαδικασίες; Πώς να στηριχθεί από κόσμο όταν οι ελάχιστες γενικές συνελεύσεις της εβδομάδας είχαν θέμα το Πολυτεχνείο και η συγκέντρωση της 5/11 τέθηκε απλά ως ένα ακόμα ζήτημα; Και στην τελική, πώς χαρακτηρίζεται μία πορεία «πανεκπαιδευτική» όταν οι «σύλλογοι» αναζητούν αποφάσεις της τελευταίας στιγμής;

Και που καταλήγουν όλα αυτά;

Είναι προφανές ότι οι φοιτητές και οι μαθητές δεν μένουν ανεπηρέαστοι από τις εικόνες των ξεσπασμάτων και των εξεγέρσεων σε όλο τον κόσμο. Το ρήγμα στις συνειδήσεις βαθαίνει βλέποντας έναν ανυποχώρητο αγώνα που δεν λυγίζει μπροστά στην αστυνομία . Οι νέοι βλέπουν τους αγώνες με άλλο μάτι. Βλέπουν να προσπερνιέται το βάρος των ηττών και να εκφράζεται ουσιαστικά η αίσθηση της αμφισβήτησης που νιώθουν και οι ίδιοι. **Θέλουν να γίνει «της Γαλλίας».**

Αυτά προσπαθεί ο ρεφορμισμός να περιορίσει. Δεν θέλει να εμπλέξει τον κόσμο περεταίρω, αποφεύγει να οργανώσει πραγματικά τον αγώνα και συνειδητά δεν βάζει κατεύθυνση συνέχισης στην πράξη.

Όμως οι μαθητές και οι φοιτητές έχουν τα εφόδια να αφήσουν τις λογικές της ηττοπάθειας και της υποταγής στην άκρη. **Η οργή θα εκφραστεί, στα αμφιθέατρα, στα σχολεία και στους δρόμους!**

Ένα βήμα πιο κοντά στο Εθνικό Απολυτήριο

Στις 26 Νοεμβρίου ανακοινώνει το υπουργείο Παιδείας πως θα παρουσιαστεί το προσχέδιο για το Νέο Λύκειο στη Βουλή. Εδώ και καιρό η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει το Εθνικό Απολυτήριο και με κάθε τρόπο και σε κάθε τόνο δηλώνει πως θα εφαρμοστεί κανονικά. Γι' αυτό και ορίζουν ένα συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα με στόχο από τη νέα χρονιά να το ψηφίσουν.

Η αγωνία τους να περάσουν αυτό τον νέο ταξικό κόφτη στα σχολεία είναι τόσο μεγάλη που σε ορισμένες περιπτώσεις δεν κρατάνε ούτε τα προσχήματα. Ενώ είχαν πει πως θα υπήρχε πλατφόρμα «διαλόγου» για να τοποθετούνται οι ίδιοι οι μαθητές επί του θέματος, δεν έχει γίνει τίποτα. Φυσικά ο ηλεκτρονικός διάλογος δεν θα επηρέαζε τίποτα. **Όπως έγινε και με το νομοσχέδιο Ζαχαράκη για τις διαγραφές, πάνω από 2.000 σχόλια κατατέθηκαν στην πλατφόρμα διαλόγου, με το νομοσχέδιο να παραμένει ολόιδιο**. Εξάλλου η επιλογή του διαλόγου είναι πάντα το τυράκι που πετάει το σύστημα στον κόσμο για να δείξει ότι «ακούει», ενώ η πολιτική κατεύθυνση προφανώς είναι προαποφασισμένη.

Όπως έχει ανακοινωθεί, το Εθνικό Απολυτήριο θα ισχύει για τους μαθητές που είναι σήμερα στην α' γυμνασίου. Καθόλου τυχαία δεν είναι η επιλογή της κυβέρνησης, ειδικά αυτή την περίοδο. Η νεολαία και πόσο μάλλον η μαθητική είναι οργισμένη και αυτό δεν μπορεί να κρυφτεί. Φάνηκε στις 21 του Οκτώβρη στην πανεκπαιδευτική διαδήλωση, που οι μαθητές είχαν την πιο έντονη παρουσία με τα περισσότερα σχολεία να τελούν υπό κατάληψη. Η κυβέρνηση, φοβισμένη, από το προηγούμενο βράδυ εβγάλε μπάτσους στις γειτονιές και περιφερειάρχες να μετράνε καταλήψεις.

Οι μαθητές στη Γαλλία αποτέλεσαν το έναυσμα γι' αυτό τον παλλαϊκό ξεσηκωμό, που στην αρχή ξεκίνησε ως εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις, αλλά στη συνέχεια πλαισιώθηκε από φοιτητές και εργαζόμενους με καταλήψεις σε πανεπιστήμια και γενικές απεργίες, με εκατομμύρια οργισμένου λαού να κατεβαίνει στον δρόμο και να μην τον σταματάν οι απειλές και η καταστολή. Το σημαντικότερο απ' όλα όμως είναι πως οι μαθητές στη Γαλλία βάζουν και ζητήματα προοπτικής, πως αυτός ο κόσμος στον οποίο ζούμε είναι σάπιος από τη βάση του και δεν τους χωρά. Γι' αυτό η νεολαία αγανακτεί και βγαίνει οργισμένη στον δρόμο. Το ίδιο ισχύει και για τους μαθητές στην Ελλάδα. Κι αυτό ακριβώς είναι που φοβίζει την κυβέρνηση και το σύστημα που αυτή εκπροσωπεί και δεν θέλει με τίποτα η νεολαία να βγει στον δρόμο, γιατί μετα δεν θα ξέρει πώς να τη μαζέψει.

Δεν είναι τυχαία η επιλογή τους ο νέος νόμος να πιάνει τους μαθητές που σήμερα είναι στην α' γυμνασίου, γιατί πρόκειται για μια ηλικία η οποία μόλις έχει έρθει από το δημοτικό και προφανώς δεν έχει εικόνα του τι σημαίνουν 5μελη, 15μελη και ποιος είναι ο ρόλος τους και βασικά δεν έχει είκονα από συλλογικές διαδικασίες συνελεύσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, το ζήτημα του εθνικού απολυτηρίου πρέπει να ανοιχτεί μέσα στα σχολεία και να συνδεθεί με τα υπόλοιπα ζητήματα, ΕΒΕ, τράπεζα θεμάτων, γιατί όλα κινούνται στην ίδια κατεύθυνση. Στη διαμόρφωση ενός σχολείου για λίγους και εκλεκτούς με ταξικούς φραγμούς. Γι' αυτό υπάρχει η ανάγκη να συνδεθούν τα ζητήματα και να απαντηθούν από κοινού, γιατί μόνο έτσι μπορεί να μπει φραγμός στην επίθεση του συστήματος.

Στο κόκκινο μπλοκ αρνούμαστε τον κόσμο τους

...Οργιζόμαστε, συζητάμε, δρούμε, οργανωνόμαστε, αγωνιζόμαστε Και ξανά...

Πήγε πολύ μακριά αυτό το παραμύθι και πρέπει να κάνουμε ό, τι μπορούμε για να το σταματήσουμε.

Για χρόνια, μας δένουν καθημερινά, όλο και πιο σφιχτά, με τις πιο μαύρες αλυσίδες που κουβαλάει η φύση του συστήματος που λέγεται καπιταλισμός. Από το πρωί μέχρι το βράδυ. Σε κάθε πλευρά της ζωής μας. Εκεί που πηγαίνουμε σχολείο, εκεί που σπουδάζουμε ή προσπαθούμε να σπουδάσουμε. Εκεί που δουλεύουμε ή προσπαθούμε να δουλέψουμε. Εκεί που διασκεδάζουμε ή προσπαθούμε να διασκεδάσουμε. Εκεί που θέλουμε να κάνουμε σχέδια για τη ζωή μας ή προσπαθούμε να κάνουμε σχέδια για τη ζωή μας.

Οι αλυσίδες τους μας πνίγουν...

• Μας πνίγουν όταν μας λένε να είμαστε έτοιμοι για φέρετρα για τους δικούς τους πολέμους. Όταν πουλάνε πατριωτισμό αυτοί που έχουν κάνει τη χώρα μια απέραντη νατοϊκή βάση και θέρετρο αναψυχής για τους εγκληματίες του ισραηλινού στρατού. Όταν ονομάζουν μίσος την αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή αντίσταση. Όταν θέλουν να μας πείσουν ότι η φτωχολογιά στην Ελλάδα πρέπει να μισεί τη φτωχολογιά στην Τουρκία ή τα θύματα των πολέμων τους, τους πρόσφυγες και μετανάστες...

• Οι αλυσίδες τους μας πνίγουν όταν στο σχολείο μας ταράζουν στις εξετάσεις και μας φέρνουν αστυνομία και εισαγγελέα όταν πάμε να κάνουμε κατάληψη. Όταν ετοιμάζουν τέσσερις πανελλαδικές εξετάσεις. Όταν οι γονείς πληρώνουν ό, τι μπορούν. Μπας και μπούμε σε ένα πανεπιστήμιο. Όπου πρέπει να πληρώνουμε ξανά. Και να δουλεύουμε. Και να μην μπορούμε να σπουδάσουμε σε άλλη πόλη. Και να φοβόμαστε πότε θα μας διαγράψουν. Και να μας φορτώνουν με πειθαρχικά όταν αγωνιζόμαστε...

• Οι αλυσίδες τους μας πνίγουν και όταν δεν καταφέρουμε να περάσουμε σε μια σχολή. Και πάμε σε ένα ΕΠΑΣ ή σε ένα ΣΑΕΚ για μια «μαθητεία». Για να βγούμε στη μισοδουλειά-μισοζωή, μπας και κανένας μας κρατήσει στη δουλειά για κάνα εξάμηνο παραπάνω.

• Οι αλυσίδες τους είναι βαριές και στο μεροκάματο. Στην εστίαση, στα delivery, στα τηλεφωνικά κέντρα, στην οικοδομή, στις εταιρίες. Με συμβάσεις της πλάκας όπου τα αφεντικά κάνουν ό, τι θέλουν. Με τα μεροκάματα πείνας, με τις συνθήκες τρόμου που φέρνουν εργοδοτικά εγκλήματα, με απολύσεις και τρομοκρατία...

• Οι αλυσίδες τους γίνονται συχνά πραγματικές. Όταν μας σταματούν για να μας ψάξουν σαν κοινούς εγκληματίες στον δρόμο, όταν μας την πέφτουν ΜΑΤατζήδες και ΔΙΑΣ στις διαδηλώσεις. Όταν συλλαμβάνουν στον σωρό. Όταν μας τραμπουκίζουν στην πλατεία που πίνουμε μια μπίρα...

Είμαστε λίγο απ' όλα. Λίγο εργαζόμενοι, μόνο που αλλάζουμε δουλειές. Λίγο φοιτητές μόνο που δεν ξέρουμε αν θα πάρουμε πτυχίο. Λίγο άνεργοι, αλλά συνήθως χωρίς και αυτό το πενιχρό επίδομα. Και πολύ προσωρινοί παντού...

Τα ψέματα και η παρακμή τους μας αηδιάζουν

Μας είχαν γεμίσει τα κεφάλια με ψέματα. Για τον καπιταλισμό που φέρνει ευημερία. Για τους ιμπεριαλιστές που αναδείχνουν ισχύ και πλούτο. Για την Ευρωπαϊκή Ένωση που φέρνει δημοκρατία. Για το ΝΑΤΟ που φέρνει ασφάλεια. Για τα αφεντικά, με τα οποία έχουμε κοινά συμφέροντα.

Τώρα που η φτώχεια από τις χώρες του τρίτου κόσμου κατακλύζει την «πλούσια» Ευρώπη, τώρα που ξεσπάνε παντού πόλεμοι, προετοιμάζοντας τον ολέθριο Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο ανάμεσα σε αντιδραστικές έτσι κι αλλιώς δυνάμεις, τώρα που στη «δημοκρατική» Ευρωπαϊκή Ένωση σπάνε τα σαγόνια των διαδηλωτών και απαγορεύουν τις διαδηλώσεις, τώρα που οι εργοδότες κλέβουν τα δώρα όταν τα σηκώνεις από τα ΑΤΜ, τώρα ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΣΚΆΝΕ ΜΕ ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΟ ΚΡΟΤΟ.

Και αηδιάζουμε όποτε ακούμε δηλώσεις των «άξιων» αυτής της κοινωνίας. Δεν μπορούν πια να κρύψουν το μίσος τους για το μόχθο και τους ανθρώπους του, αλλά ούτε και τη βαθιά παρακμή τους. Ο κόσμος τους είναι σκοτάδι... Σαν ένας νέος παράξενος μεσαίωνας με προηγμένα τεχνολογικά μέσα καταπίεσης...

Και λέμε ότι δεν μπορούμε να ανεχόμαστε άλλο να παρακολουθούμε τα πράγματα να συνεχίζουν να πηγαίνουν χάλια για εμάς και να μην κάνουμε τίποτα.

Έχουμε καταλάβει μερικά πράγματα...

• Ότι δεν περιμένουμε τίποτα από όποιο κόμμα εξουσίας θα γίνει επόμενη κυβέρνηση. Οι αυταπάτες έχουν πληρωθεί βαριά.

• Ότι το σύστημα ελέγχει τους μηχανισμούς καταπίεσης, αλλά και προπαγάνδας. Την Αστυνομία, τη «Δικαιοσύνη», τα ΜΜΕ.

• Ότι ο φασισμός δεν είναι απλά κάποιες συμμορίες, αλλά το αποτέλεσμα και το εργαλείο του ίδιου του συστήματος και της πολιτικής του.

• Ότι τα σωματεία -στη συντριπτική τους πλειοψηφία- που έπρεπε να είναι κύτταρα οργάνωσης αγώνων, έχουν λερωθεί από τον συμβιβασμό, την υποταγή και τις δημόσιες σχέσεις με τον αντίπαλο.

• Ότι πρέπει να δράμε συλλογικά, να προβληματιζόμαστε συλλογικά, να βλέπουμε τι κάναμε καλά και τι όχι συλλογικά.

• Ότι πρέπει να οργανωθούμε. Να βοηθάμε τους αγώνες που θα ξεσπάνε, αλλά και να μαθαίνουμε από αυτούς. Κυρίως όμως να στήσουμε τους δικούς μας αγώνες.

• Ότι ο δρόμος θα είναι δύσκολος, γιατί έχουμε απέναντί μας έναν αντίπαλο που είναι αδίστακτος, γιατί σαπίζει. Και πολλούς μικρότερους αντιπάλους που τον στηρίζουν.

• Ότι πρέπει να παλεύουμε στα σωματεία μας, όπως κι αν είναι αυτά, αλλά και έξω από αυτά. Ότι πρέπει με κάθε αφορμή στη δουλειά μας, στη γειτονιά μας, στα στέκια μας να ψάχνουμε ρωγμές αγώνα.

Το κόκκινο μπλοκ ξεκινάει

Αφού με ανοιχτές διαδικασίες πραγματοποιήθηκε με επιτυχία ένα όμορφο πολιτικό-πολιτιστικό γεγονός για τις σημερινές αντίξοες συνθήκες, το RedFest, συνεχίζουμε με τη συλλογικότητά μας. Το ***κόκκινο μπλοκ*** ξεκινάει. Φιλοδοξούμε όλο και περισσότερο να το βρίσκετε στους αγώνες, να θέλετε να το συναντήσετε στον δρόμο, αλλά και στις συνελεύσεις του. Το ονομάσαμε Κόκκινο, γιατί είναι το χρώμα των αγώνων και η προοπτική μας για μια άλλη κοινωνία. Το ονομάσαμε Μπλοκ, γιατί στον δρόμο, οργανωμένα, γίνονται ανατροπές και νίκες. Επιδιώκουμε να είναι μια ανοιχτή προσπάθεια συσπείρωσης των ανθρώπων που βρεθήκαμε και συμφωνήσαμε.

Μια συλλογικότητα νέων ανθρώπων που θα στέκεται πολιτικά και κινηματικά απέναντι στις πολιτικές και τις δυνάμεις του κόσμου που αρνούμαστε.

Μια συλλογικότητα που θα ενώνεται και θα ενισχύει τα κύματα των εξεγέρσεων και των αγώνων που είναι κιόλας παρόντα και προετοιμάζουν τα επόμενα.

Μια συλλογικότητα που εμπνέεται από την ιστορία των αγώνων και των επαναστάσεων του κόσμου της δουλειάς, από όσα κατόρθωσε και όσα άφησε στη μέση αυτή η ιστορία, γιατί στη συνέχεια αυτού του δρόμου θέλει να βαδίσει.

Παλαιστίνη

Η αυταπάτη της πολιτικής αλλαγής, η συνέχεια της κατοχής και της γενοκτονίας

Οι κάλπες στο Ισραήλ, τη μοναδική «δημοκρατική» χώρα της περιοχής, ανέδειξαν έναν νικητή (τον Νετανιάχου), που, όμως, αποδείχθηκε ηττημένος. Έπειτα από διαβουλεύσεις των κομμάτων, ο συνασπισμός του Άιζενκοτ συγκεντρώνει 67 έδρες και αποκτά την πλειοψηφία στην Κνεσέτ. Ο πρόεδρος Ισαάκ Χέρτζογκ, παρά τις αρχικές επιφυλάξεις του, έδωσε στον πρώην αρχηγό του γενικού επιτελείου των ενόπλων δυνάμεων την εντολή να σχηματίσει κυβέρνηση εντός 28 ημερών.

Οι βασικοί σύμμαχοι -Άιζενκοτ, Μπένετ, Γκολάν- συμφώνησαν να αναγνωρίσουν το Ισραήλ ως εβραϊκό και «δημοκρατικό» κράτος, δεσμεύονται στις αξίες της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας και αναγνωρίζουν τη Χαμάς ως «τρομοκρατική οργάνωση» που θα πρέπει να διαλυθεί. Αυτή τη συμφωνία στηρίζουν τα αραβικά κόμματα, Ραάμ και Κοινή Λίστα! Πόσο κοντόφθαλμη επιλογή!

Στηρίζουν μια αλλαγή στα πρόσωπα και θεωρούν πράγματι ότι αυτά θα αλλάξουν τη σιωνιστική πολιτική της γενοκτονίας; Αν λάμβαναν υπόψη τους λίγα από αυτά που συμβαίνουν τις τελευταίες μέρες στη Λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη, θα αρκούσαν για να αναγνωρίσουν ότι αυτές οι αυταπάτες πολύ εύκολα θα πνίγονταν μαζί με τις πλημμυρισμένες σκηνές στη Γάζα... Εκεί που για τέταρτο χειμώνα προσπαθούν να επιβιώσουν τα εκατομμύρια των ξεσπιτωμένων συμπατριωτών τους. Χωρίς ανθρωπιστική βοήθεια.

Αυταπάτες που θα ισοπεδωθούν όπως ισοπεδώνονται τα σπίτια των συμπατριωτών τους στην Τζενίν ή στη Ναμπλούζ. Θα έχουν την ίδια τύχη με τα λιόδεντρα που τα ξεριζώνουν οι έποικοι. Πώς μπορούν να πιστεύουν ότι επικρατεί «δημοκρατία», όταν χιλιάδες Παλαιστίνιοι κρατούνται χωρίς λόγο και βασανίζονται στις σιωνιστικές φυλακές; Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι αυτές τις αυταπάτες τις φυτεύουν στους χιλιάδες Παλαιστίνιους και τους πουλάν το παραμύθι ότι η γενοκτονία, η κατοχή είναι υπόθεση του Νετανιάχου.

Μακάρι να ήταν έτσι! Μακάρι να ήταν αυτός ο ένοχος! Η ιστορία, δυστυχώς, έχει αποδείξει το αντίθετο. Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας δεν είναι παρά κατοχή της Παλαιστίνης! Η κοινωνία του μορφώματος αυτού είναι ποτισμένη με το δηλητήριο του ρατσισμού και του φασισμού. Τα βλέμματα των έφηβων εποίκων που χτυπούν όποιον βρουν μπροστά τους, οι νέοι που πανηγυρίζουν με τον θάνατο των παιδιών της Παλαιστίνης, που βγαίνουν βόλτα οπλοφορώντας, είναι παιδιά μιας κοινωνίας που δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται «δημοκρατική».

Είναι γνωστό γιατί δημιουργήθηκε το Ισραήλ. Είναι γνωστό ποιους σκοπούς και ποιων τα συμφέροντα εξυπηρετεί. Γι' αυτό και προκάλεσε αίσθηση η ανακοίνωση του Τραμπ ότι οι ΗΠΑ θα σταματήσουν να παρέχουν ετήσια στρατιωτική βοήθεια ύψους 4 δισ. δολαρίων προς το Ισραήλ έως το τέλος του 2026. Πολλές φορές ο Τραμπ αναιρεί δηλώσεις και «αποφάσεις» του και ίσως θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι την εφαρμογή αυτής της απόφασης. Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την πιθανότητα να θέλει να διασκεδάσει τη δυσαρέσκεια κέντρων εξουσίας των ΗΠΑ και τη διαφωνία τους αναφορικά με την πολύπλευρη στήριξη του Ισραήλ.

Το γραφείο του Νετανιάχου δεν διέψευσε αυτή την είδηση. Συμπλήρωσε όμως με νόημα ότι το Ισραήλ έχει αξιοποιήσει αυτή τη βοήθεια που βασίζεται στη διακομματική συναίνεση (άρα και των Δημοκρατικών) «*τόσο για την αυτοάμυνά του όσο και για την αντιμετώπιση εχθρών που απειλούν την Αμερική και τη Δύση*» και υπενθυμίζει ότι Νετανιάχου και Τραμπ συνεργάζονται ώστε να επιτευχθεί «*η κατάλληλη μετάβαση από το καθεστώς της βοήθειας σε μια σχέση εταιρικής σχέσης και αμοιβαίων επενδύσεων*». Αυτό προέβλεπε νομοσχέδιο του αμερικανικού υπουργείου Πολέμου ήδη από την αρχή του 2026, το οποίο μετονομάζει τη στρατιωτική βοήθεια σε «*βιομηχανική και τεχνολογική σύμπραξη*», η οποία, προφανώς, δεν αποκλείει τη στρατιωτική συνεργασία. Μια συνεργασία που δεν πρόκειται να σταματήσει, καθώς αποτελεί προτεραιότητα και του Άιζενκοτ.

Όσο κι αν αλλάζουν οι κυβερνήσεις στο Ισραήλ, όσο κι αν ανακυκλώνονται τα πολιτικά πρόσωπα και οι υποσχέσεις για μια νέα εποχή, τίποτα δεν μπορεί να σβήσει την ιστορική απαίτηση του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία και δικαιοσύνη. Η προοπτική του δεν βρίσκεται στις αυταπάτες για μια διαφορετική διαχείριση της κατοχής, αλλά στη δική του οργανωμένη αντίσταση, στην ενότητα και στην αταλάντευτη διεκδίκηση του δικαιώματός του να ζήσει ελεύθερος στην πατρίδα του. Από τη Γάζα μέχρι τη Δυτική Όχθη, ο αγώνας ενός λαού που αρνείται να υποταχθεί, που επιμένει να υπάρχει και να διεκδικεί το μέλλον του παραμένει ζωντανός. Και αυτή είναι η δύναμη που καμιά κυβέρνηση και κανένας στρατιωτικός μηχανισμός δεν μπορεί να εξαφανίσει.

Οι Γάλλοι συνεχίζουν να δίνουν... τα «ραντεβού» τους στα πεζοδρόμια και στις λεωφόρους!

Από την πρώτη μαθητική κινητοποίηση στις 17/9, στο λύκειο Saint-Exupery, στο προάστιο του Παρισιού, Creteil, μέχρι και σήμερα· το ξέσπασμα της γαλλικής νεολαίας όχι μόνο δεν έχει κοπάσει, αντίθετα, έχει συμπαρασύρει και ευρύτερα κομμάτια του γαλλικού λαού στον δρόμο. Δεν εκφράζουν απλώς την αλληλεγγύη τους στους μαθητές και τους φοιτητές, αλλά ενώνουν την οργή και την αγανάκτησή τους, διεκδικώντας παράλληλα τα «δικά» τους αιτήματα. Μάλλον αυτή είναι και η ουσιαστικότερη μορφή αλληλεγγύης που θα μπορούσαν να παρέχουν στον νεολαιίστικο ξεσηκωμό.

Πέρα από τα «κλασικά» σαββατιάτικα ραντεβού του γαλλικού λαού στους δρόμους, την εβδομάδα που μας πέρασε πραγματοποιήθηκε η πανεθνική απεργία στις 5/11, όπου 1,5 εκατομμύριο διαδήλωσαν στις πόλεις της χώρας, σύμφωνα με το CGT. Η αστυνομία και τα ΜΜΕ ρίχνουν τη συμμετοχή στις 600.000. Σε μεγαλύτερο πανικό όμως και από τις γαλλικές αρχές, η... ελληνική ΕΡΤ, η οποία μέτρησε τους διαδηλωτές στις 250.000.

Δεν αποτελεί είδηση πλέον το όργιο της κρατικής καταστολής που αντιμετωπίζουν, και μάλιστα επιτυχημένα, οι Γάλλοι. Δεκάδες χιλιάδες αστυνομικών που δεν φτάνουν, στρατιωτικές δυνάμεις που καλούνται να συνεισφέρουν στην κατάπνιξη των διαδηλώσεων, φασιστικές συμμορίες και η τρομοκρατική ρατσιστική δολοφονία στο Παρίσι. Τίποτα από αυτά δεν έχουν κατορθώσει να απομαζικοποιήσουν την καθημερινή μαχητική αντίσταση στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνει η συντριπτική λαϊκή πλειοψηφία στους χώρους όπου ζει, εργάζεται, σπουδάζει. Ένα ακρωτηριασμένο χέρι μαθητή, χιλιάδες συλλήψεις και τραυματισμοί από πλαστικές σφαίρες, αύρες, δεκάδες σπασμένα δόντια, μόνιμες βλάβες σε ακοή και όραση μετά από δολοφονικά χτυπήματα των CRS, ένα αντίστοιχο κατασταλτικό σώμα με τα ελληνικά ΜΑΤ σε πιο... SS εκδοχή στα μάτια της γαλλικής νεολαίας τον Μάη του '68 («CRS-SS» ήταν το λογοπαίγνιο της εποχής).

Όσοι ξεχύνονται στο δρόμο του αγώνα αυτές τις μέρες στη Γαλλία γνωρίζουν την κρατική βία που έχουν να αντιμετωπίσουν και παρόλα αυτά δεν μαζεύονται. Αυτή η συνειδητότητα, το ξεπέρασμα του φόβου είναι που κάνει (και) αυτό το ξέσπασμα ακατανόητο στα αστικά μάτια των «από πάνω» και ταυτόχρονα προκαλεί τον θαυμασμό κάθε προοδευτικού ανθρώπου. Αυτά είναι «κατακτήσεις» του πραγματικού κινήματος, της συλλογικής και οργανωμένης πάλης. Είναι μαθήματα βγαλμένα από τις διαδηλώσεις, τις καταλήψεις, τις απεργίες και τα οδοφράγματα.

Η Λεπέν ζητάει επιβολή της τάξης και κατακρίνει τον Μακρόν για μετριοπαθή αντιμετώπιση των κινητοποιήσεων, υπόσχεται περισσότερη καταστολή, περισσότερο «κράτος». Ζητάει την ψήφο εμπιστοσύνης της άρχουσας τάξης ώστε να επαναφέρει τη χώρα πίσω στην ασφάλεια για λογαριασμό της. Την ασφάλεια από τους κινδύνους των διεκδικήσεων του λαϊκού κινήματος, ώστε να μπορεί να συνεχίσει το χτύπημα στο ασφαλιστικό, το πετσόκομμα του πραγματικού εισοδήματος, την επίθεση στο δικαίωμα στις σπουδές. Εκτός των άλλων, η γαλλική αστική τάξη έχει και έναν πόλεμο στη γειτονιά της, δεν πρέπει να αποσπάται από τον εσωτερικό εχθρό της.

Από την «άλλη», ο Μελανσόν προειδοποιεί (με αγωνία) την κυβέρνηση να κάνει πίσω, να παραχωρήσει έστω κάτι γιατί αλλιώς θα συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις κάθε εβδομάδα και...ποιος ξέρει μετά πόσο χειρότερα μπορεί να εξελιχθούν τα πράγματα, για την αστική τάξη προφανώς. Είναι η ίδια λογική με την οποία πριν από μερικές εβδομάδες ζητούσε από την αστυνομία να μην περιορίσει τις διαδηλώσεις πέραν του συμφωνημένου δρομολογίου, γιατί θα δημιουργηθούν επεισόδια από τους διαδηλωτές. Για κάτι «αριστερούς» σαν τον Μελανσόν έλεγε ο αυτοκινητοβιομήχανος της FIAT, Ανιέλι, ότι είναι πιο χρήσιμοι πολλές φορές από τους δεξιούς.

Η γαλλική κυβέρνηση ζορίζεται όλο και περισσότερο. Ενδεικτικό είναι ότι μετά την απεργία κάλεσε σε διάλογο, παραδεχόμενη υποκριτικά τα δίκαια «ώς έναν βαθμό» αιτήματα, σε μια προσπάθεια να εγκλωβίσει το κίνημα, χρησιμοποιώντας και τις ρεφορμιστικές δυνάμεις. Ωστόσο, πιστή στο κατά Μακρόν «τέλος της ανεμελιάς», εξήγγειλε αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 1,6% (24€)! Το επόμενο μεγάλο ραντεβού για τους Γάλλους είναι η 17/11 και η απεργία στον δημόσιο τομέα.

Τα εγχώρια ΜΜΕ στην προσπάθεια να συκοφαντήσουν το ξέσπασμα του λαού της Γαλλίας μάς βομβαρδίζουν με εικόνες από τις συγκρούσεις, τα οδοφράγματα, τις φωτιές στους δρόμους των γαλλικών πόλεων. «Βάνδαλη» και «αυταρχική» η νεολαία στις μέρες μας, συμφωνούν όλοι. Για εμάς, ενέργειες που μοιάζουν να παίρνουν «αυταρχική» μορφή αποτελούν έκφραση της συμπυκνωμένης λαϊκής αντίθεσης στις μορφές και τις σχέσεις του «παλιού», σαπισμένου συστήματος. Με άλλα λόγια: «Το μόνο που δεν βλέπουμε στο γκρέμισμα της Βαστίλης είναι ο αυταρχισμός εκείνων που πιάσανε τους κασμάδες» (από τοποθέτηση του Β. Σαμαρά σε εκδήλωση με θέμα «Δημοκρατία και Αριστερά»).

Κινητοποιήσεις στην Ευρώπη ενάντια σε λιτότητα – πόλεμο και φασισμό

Οι κινητοποιήσεις στη Γαλλία από την αρχή του Σεπτέμβρη με τη διάρκεια τους, την ένταση, τη μαζικότητα, καθώς και τα ζητήματα που ανέδειξαν, αποτέλεσαν το έναυσμα για ένα τσουνάμι κινητοποιήσεων νεολαίας και εργαζομένων σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης. Ξεκινώντας από την Ιταλία, την Ισπανία, την Αλβανία οι κινητοποιήσεις πολύ γρήγορα εξαπλώθηκαν σε Βέλγιο, στην Πορτογαλία, στη Γερμανία αλλά και στη Δανία τελευταία.

Ιταλία

Οι διαδηλώσεις που ξεκίνησαν από τις αρχές του Οκτωβρίου συνεχίστηκαν με αμείωτη ένταση και στην Ιταλία. Αφορμή το εκπαιδευτικό διάταγμα (Decreto Scuola) της ακροδεξιάς Μελόνι που θέσπισε πλαφόν 30% για τους αλλοδαπούς μαθητές ανά τάξη! Αυτό οδήγησε σε γενικευμένη έκρηξη διαδηλώσεων, καταλήψεων και συγκρούσεων στους δρόμους. Η κυβέρνηση προχώρησε σε σκληρά μέτρα καταστολής, κατέβασε το στρατό στο Μιλάνο, ενώ αποφάσισε τη δυνατότητα «προληπτικής» κράτησης ανηλίκων στα αστυνομικά τμήματα!

Στη **Ρώμη, στο Τορίνο, στο Μιλάνο, στη Μπολόνια** και σε άλλες ιταλικές πόλεις πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις ενάντια στη συμμετοχή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, καθώς και κατά της ακρίβειας.

Ισπανία

Καταλύτης της κοινωνικής έκρηξης ήταν η έξωση της 87χρονης **Μαρία ντελ Κάρμεν Αμπασκάλ**, γνωστής ως «Μαρικάρμεν», από το σπίτι όπου διέμενε επί 70 χρόνια.

Οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης για την έξωση της «Μαρικάρμεν» σύντομα μετατράπηκαν σε κινητοποιήσεις για τη διεκδίκηση φθηνής λαϊκής στέγης, καθώς τα ενοίκια έχουν σχεδόν διπλασιαστεί μέσα σε μία δεκαετία. Οι διαδηλωτές ζητούν περιορισμούς στις τουριστικές μισθώσεις, καταπολέμηση της κερδοσκοπίας στην αγορά ακινήτων και ισχυρότερη προστασία των ενοικιαστών.

Η συνέχιση έφερε και τη γενίκευση των κινητοποιήσεων με μία γενική πανεργατική απεργία που είχε να γίνει πάρα πολλά χρόνια στην Ισπανία! Την Τετάρτη 11 Νοεμβρίου, εκατομμύρια εργαζόμενοι στην Ισπανία, απήργησαν διεκδικώντας ουσιαστικές παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης, τρεις εβδομάδες πριν τις βουλευτικές εκλογές της 29ης Νοεμβρίου.

Πρόκειται για την πρώτη γενική απεργία στη χώρα εδώ και 14 χρόνια, με αποτέλεσμα να παραλύσουν οι μεταφορές, η βιομηχανία και το εμπόριο. Η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις έφτασε το 90% στην αυτοκινητοβιομηχανία και τα λιμάνια, ενώ καταγράφηκαν αποκλεισμοί δρόμων σε **Μαδρίτη και Βαρκελώνη.**

Πορτογαλία

Κεντρικό ζήτημα των λαϊκών και νεολαιίστικων κινητοποιήσεων και εδώ η εκτόξευση του κόστους ζωής με κεντρική αιχμή το αυξανόμενο κόστος στέγασης. Οι τιμές των κατοικιών και τα ενοίκια για τις νέες μισθώσεις έχουν υπερδιπλασιαστεί από το 2017!

Χιλιάδες διαδηλωτές για το στεγαστικό επέστρεψαν το Σάββατο 7/11 στην πλατεία Ρόσιο, στο κέντρο της **Λισαβόνας**. Μία εβδομάδα νωρίτερα η αστυνομία είχε εκκενώσει με ιδιαίτερη βία και δεκάδες συλλήψεις την πλατεία από διαδηλωτές που είχαν κατασκηνώσει με σκηνές.

Οι διαδηλωτές ζητούν από την κυβέρνηση να αποσύρει νομοσχέδιο που διευκολύνει τις εξώσεις και καταργεί τα ανώτατα όρια στα ενοίκια των νέων μισθώσεων. Το νομοσχέδιο εγκρίθηκε σε πρώτη κοινοβουλευτική ανάγνωση, με την αποχή του ακροδεξιού κόμματος Chega.

Η εκπρόσωπος του κινήματος για τη στέγαση «Casa para Viver» δήλωσε, *«Δεν βλέπουμε καμία διάθεση από την κυβέρνηση να ακούσει... Οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν»*!

Βέλγιο

Πολύ γρήγορα, με το ξεκίνημα των μαθητικών κινητοποιήσεων στη Γαλλία, αυτές «μεταφέρθηκαν» και στο Βέλγιο. Με αιτήματα, μεταξύ άλλων, για αύξηση της χρηματοδότησης για την Παιδεία και ενάντια στην κρατική καταστολή και σε αναδιαρθρώσεις που αυξάνουν τους ταξικούς φραγμούς στην πρόσβαση στα Πανεπιστήμια.

Σε κινητοποίηση στις **Βρυξέλλες**, στην πλατεία Albertine, με μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας. η αστυνομία έκανε χρήση δακρυγόνων και σπρέι πιπεριού εναντίον των διαδηλωτών όταν αυτοί επιχείρησαν να πραγματοποιήσουν πορεία και προχώρησε σε προσαγωγές.

Αλβανία

Το προηγούμενο διάστημα ξεκίνησαν από τους φοιτητές μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στα **Τίρανα**. Οι φοιτητές διαμαρτύρονται για τα οξυμένα προβλήματα στην εκπαίδευση και το υψηλό κόστος σπουδών, μαζί με την εκτεταμένη διαφθορά του καθεστώτος και τη γενικότερη ακρίβεια. Πλέον συμμετέχουν και εργαζόμενοι, όπως οι υγειονομικοί που διαμαρτύρονται για τις ελλείψεις, την υποστελέχωση των νοσοκομείων και το υψηλό κόστος ζωής.

Τις κινητοποιήσεις αυτές προσπάθησε να εκμεταλλευθεί πολιτικά η αξιωματική αντιπολίτευση (του δεξιού Μπερίσα) ανακοινώνοντας διαφορετικά καλέσματα. Όμως οι οργανώσεις των φοιτητών διαχώρισαν τη θέση τους από τα καλέσματα του κόμματος του Μπερίσα.

Δανία

Χιλιάδες Δανοί φοιτητές και μαθητές διαδήλωσαν στις 4 Νοεμβρίου ενάντια στο κυβερνητικό σχέδιο για περικοπή των φοιτητικών επιδομάτων προσθέτοντας τη διαμαρτυρία τους στο κύμα δυσαρέσκειας της ευρωπαϊκής νεολαίας.

Το νομοσχέδιο προβλέπει τη μείωση ή την κατάργηση των κρατικών ενισχύσεων για φοιτητές των οποίων οι γονείς έχουν μεσαία ή υψηλά εισοδήματα.

Γερμανία

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις της γερμανικής νεολαίας ενάντια στο φιλοπόλεμο κλίμα που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση του Μερτς. Μεγάλη διαδήλωση διοργανώθηκε από νεολαιίστικες πρωτοβουλίες στις 31 Οκτωβρίου.

«Είμαστε νέοι άνθρωποι που δε θέλουμε πλέον να παρακολουθούμε να παίρνονται αποφάσεις για το μέλλον μας χωρίς να ακούγεται η φωνή μας. Στις 31 Οκτωβρίου βγαίνουμε στους δρόμους σε 21 πόλεις ταυτόχρονα: για την παιδεία, την υγεία, τη δράση για το κλίμα και μια ζωή που να μπορούμε να αντέξουμε οικονομικά ενάντια στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία και στις πολιτικές λιτότητας που φορτώνουν τα βάρη στις πλάτες μας», διαμηνύουν οι νεολαίοι.

Μεγάλη αναταραχή , υπέροχη κατάσταση!

Τριμερείς συνομιλίες στο Αμπού Ντάμπι

Όταν οι ιμπεριαλιστές μιλούν για ειρήνη, οι λαοί να προετοιμάζονται για πόλεμο...

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές έχουν ήδη ξεκινήσει οι τριμερείς συνομιλίες ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ρωσία και Ουκρανία στο Αμπού Ντάμπι των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, που αναμένεται να διαρκέσουν δύο ημέρες (10 και 11 Νοεμβρίου). Στις συνομιλίες συμμετέχουν οι εκπρόσωποι των τριών προέδρων, που συνοδεύονται από υψηλόβαθμους τεχνικούς και στρατιωτικούς συμβούλους. Επίκεντρο των συνομιλιών είναι οι εγγυήσεις ασφαλείας μετά τον τερματισμό του πολέμου, ενώ η ρωσική πλευρά έχει ήδη απορρίψει πρόταση του Ζελένσκι και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για άμεση εκεχειρία στον πόλεμο της Ουκρανίας.

Οι τελευταίοι δεν συμμετέχουν άμεσα στις συνομιλίες, παρόλο που το επεδίωξαν .Το γεγονός αυτό αποτελεί τραντα-χτή απόδειξη του σαφώς υποδεέστερου ρόλου τους στις διαπραγματεύσεις, ρόλο που αναγκάζονται να αποδεχθούν, αναγνωρίζοντας τον πρώτο και κύριο ρόλο και λόγο των ΗΠΑ. Όπως ανακοινώθηκε, πριν και ίσως και κατά τη διάρκεια των τριμερών συνομιλιών οι ΗΠΑ, η Ουκρανία, χώρες-μέλη της ΕΕ και του ΝΑΤΟ συναντήθηκαν και θα συναντιούνται, προκειμένου να *«ευθυγραμμίσουν τις απόψεις τους»*. Δεν απαιτεί παραπάνω σχολιασμό ότι οι ΗΠΑ θα έχουν τον πρώτο και κύριο λόγο σ' αυτήν την .ευθυγράμμιση.

Οι μεταπολεμικές εγγυήσεις ασφαλείας για Ρωσία και Ουκρανία αποτελούν το κεντρικό μενού της τριμερούς συνάντησης. Οι μέχρι τώρα διαφορές στην οπτική και στα ζητήματα που θέτει η κάθε πλευρά δεν προοιωνίζονται εύκολες συγκλίσεις και συμφωνίες. Το αντίθετο!

Σύμφωνα με τη ρωσική πλευρά (πηγή από το πρακτορείο TASS) *«η επίλυση του ουκρανικού ζητήματος, αν και εξαιρετικά σημαντική, αποτελεί μόνο ένα σημείο αυτής της ευρείας κλίμακας συζήτησης, υποταγμένο στον κύριο στόχο της δημιουργίας μιας ολοκληρωμένης και αδιαίρετης αρχιτεκτονικής ασφαλείας για ολόκληρη την ήπειρο»*.

Από την άλλη, ο γνωστός Γουίτκοφ δήλωσε ότι στις προκαταρκτικές συνομιλίες με τους εταίρους της Ευρώπης, του ΝΑΤΟ και με την Ουκρανία *«οι συμμετέχοντες επιβεβαίωσαν την κοινή δέσμευσή τους για μια ισχυρή μεταπολεμική ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική και διευθετήσεις ασφαλείας και κατέστησαν σαφές ότι ένα ισχυρό ΝΑΤΟ θα παραμείνει κεντρικό στοιχείο της ευρωατλαντικής συλλογικής άμυνας»*. Επίσης, *«οι συμμετέχοντες τόνισαν ότι οποιεσδήποτε μελλοντικές διευθετήσεις πρέπει να σέβονται την κυριαρχία, την εδαφική ακεραιότητα και την ανεξάρτητη λήψη αποφάσεων, καθώς και να παρέχουν αξιόπιστες εγγυήσεις ασφαλείας για την Ουκρανία»*.

Τα ρητορικά ερωτήματα είναι προφανή. Πώς είναι δυνατόν να συγκεραστούν δύο τόσο διαμετρικά αντίθετες στοχεύσεις; Πώς μπορεί η Ρωσία, που διεκδικεί και αποσκοπεί στην ενδυνάμωση του ρόλου της σ' όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο, να αποδεχτεί σ' αυτήν τον ισχυρό ρόλο του ΝΑΤΟ στο πλαίσιο της ευρωατλαντικής συμμαχίας; Πώς είναι δυνατόν η Ρωσία, που απαιτεί τον δραστικό περιορισμό του ουκρανικού στρατού, τη ρητή συνταγματική δέσμευση ότι η Ουκρανία δεν θα ενταχθεί ποτέ στο ΝΑΤΟ, να δεχτεί όρους για ανεξάρτητη λήψη αποφάσεων από τις χώρες και αξιόπιστες εγγυήσεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ευρωπαίων για την Ουκρανία; Όπως και σε άλλα άρθρα έχει τονιστεί από την πλευρά μας, τα διακυβεύματα της σύγκρουσης που διεξάγεται στην Ουκρανία είναι παγκόσμιας εμβέλειας. Αφορούν ζωτικής σημασίας επίδικα για τον καθένα από τους δύο της γεωστρατηγικής Τριάδας (ΗΠΑ, Ρωσία) στον ανταγωνισμό τους για τον έλεγχο και την κυριαρχία σε σημαντικά τμήματα της Ευρασίας. Και γι' αυτό δεν λύνονται με συμφωνίες. κυρίων αλλά με πόλεμο και μάλιστα γενικευμένο...

Ακόμη, όμως, και για αυτή καθαυτή την Ουκρανία ο ρώσικος ιμπεριαλισμός διά στόματος Πούτιν δήλωσε ότι διεκδικεί *«όλα τα ιστορικά εδάφη της Ρωσίας που βρίσκονται σε ουκρανικό έδαφος»*. Η *«ιστορική Ρωσία»* παραπέμπει στη Νοβοροσίγια, μια σαφή περιοχή στη νότια και ανατολική Ουκρανία, που περιλαμβάνει όχι μόνο την Κριμαία και τις τέσσερις περιφέρειες που έχει προσαρτήσει ή θέλει να προσαρτήσει η Ρωσία (Λουχάνσκ, Ντονέτσκ, Ζαπορίζια και Χερσώνα) αλλά και τις περιφέρειες Χάρκοβο, Ντνιπροπετρόφσκ, Νικολάγιεφ και Οδησσού. Είναι δυνατόν η Δύση, οι ΗΠΑ, οι Ευρωπαίοι και οι Ουκρανοί να κάνουν δεκτές αυτές τις ρωσικές διεκδικήσεις, τις τόσο ρητά και κατηγορηματικά διατυπωμένες, χωρίς να παραδεχτούν ότι έχουν υποστεί σαφέστατη ήττα στο ουκρανικό μέτωπο;

Μ' αυτά τα δεδομένα μόνο ως ανέκδοτο ακούγεται ότι αυτές οι προκαταρκτικές τριμερείς συνομιλίες μπορούν ν' ανοίξουν τον δρόμο για πραγματική ειρήνευση στην Ουκρανία και μάλιστα μεγάλης διάρκειας.

Όπως σημειώθηκε σε προηγούμενο άρθρο, η πρωτοβουλία Τραμπ για την επανέναρξη των συνομιλιών με πρώτο σταθμό το Αμπού Ντάμπι αντανακλά την προσπάθειά του να κάνει αντιπερισπασμό στην ευρείας κλίμακας ρωσική επίθεση ή να προβεί σε κάποιες παραχωρήσεις προς τη Ρωσία προκειμένου να προλάβει πολύ δυσμενέστερες εξελίξεις στον πόλεμο που διεξάγεται. Σ' όποια εκδοχή, ωστόσο, αυτό δεν συνιστά ειρήνευση αλλά το πολύ μια προσωρινή ανάπαυλα και με την προϋπόθεση, βέβαια, τη συμφωνία της Ρωσίας σε κάτι τέτοιο.

Το ζήτημα με την Πολωνία

Λίγες μέρες πριν ο Πολωνός υπουργός Εξωτερικών, Σικόρσκι, δήλωσε ότι *«το ευρωπαϊκό ΝΑΤΟ θα νικούσε τη Ρωσία αρκετά γρήγορα, εάν πήγαιναν σε πόλεμο»*. Ο προεδρικός βοηθός του Πούτιν αντέτεινε ότι *«η πολωνική κρατική υπόσταση θα έπαυε να υπάρχει μέσα σε δύο ή τρεις ημέρες»*. Πρόσθεσε, μάλιστα, με έμφαση ότι η Ρωσία αντιλαμβάνεται τις νοσηρές φιλοδοξίες της Πολωνίας να ισχυροποιηθεί στρατιωτικά ως βραχίονας των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και της ΕΕ, να διευρύνει την επιρροή της μέσω της *«Πρωτοβουλίας των Τριών Θαλασσών»* (Βαλτική, Μαύρη Θάλασσα, Αδριατική) και, τελικά, να αποτελέσει, σύμφωνα με τον αυτοπροσδιοριζόμενο ιστορικό της ρόλο, προπύργιο της Δύσης κατά των-φημολογούμενων και ανυπόστατων κατά Πατρούσεφ- ρωσικών απειλών. Ο ρώσος αξιωματούχος δήλωσε ότι η Ρωσία θα αντιδράσει σ' αυτόν τον ρόλο που διεκδικεί η Πολωνία. Σ' αυτό το πλαίσιο, η πρόσφατη διαμάχη που ξέσπασε στην Πολωνία αναφορικά με το συνταγματικό δικαστήριο και τον έλεγχό του δεν είναι τυχαία σύμπτωση. Πέρα από άλλα ζητήματα εσωτερικής πολιτικής, αντανακλά και τις διαφοροποιήσεις, τις ενστάσεις και τους φόβους τμήματος της πολωνικής αστικής τάξης να μην αναλάβει η Πολωνία έναν τόσο νευραλγικό και ξεκάθαρο αντιρωσικό ρόλο.

Η αποκάλυψη ή «αποκάλυψη» της WSJ

Παράλληλα μ' αυτά, δημοσίευμα της The Wall Street Journal (WSJ) αποκαλύπτει ότι η νέα(;) στρατηγική του ΝΑΤΟ προβλέπει επιθέσεις χιλιάδες χιλιόμετρα μέσα στη ρωσική επικράτεια σε κρίσιμες υποδομές και αποδιοργάνωση της ρωσικής πολεμικής οικονομίας. Η στρατηγική αυτή παρουσιάζεται επίσημα ως αμυντική απάντηση σε ενδεχόμενη ρωσική επίθεση και αποκαλύπτεται ότι υλοποιούνται 48 ευρωπαϊκά πυραυλικά προγράμματα, πέραν των άλλων, σε μία τέτοια κατεύθυνση.

Μ' αυτές τις εξελίξεις οι λαοί του κόσμου και ο δικός μας οφείλουν να κρατούν «μικρό καλάθι» ή κανένα «καλάθι» για την τριμερή συνάντηση στο Αμπού Ντάμπι. Αντίθετα, κάνοντας στην άκρη αυταπάτες και δήθεν ειρηνευτικές πρωτοβουλίες των ιμπεριαλιστών, να οργανώσουν αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, ένα κίνημα υπεράσπισης της ζωής και των δικαιωμάτων τους ενάντια στο σημερινό παρόν και το εφιαλτικό μέλλον που προετοιμάζει το σάπιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Σερβία

Όταν οι πανηγυρισμοί τελειώνουν...

Στις βουλευτικές εκλογές στη Σερβία, στις 25 Οκτώβρη, επικράτησε μια «πολιτική δύναμη» που ήταν γνωστή κυρίως μέσα από τον αγώνα της ενάντια στον Βούτσιτς και λιγότερο μέσα από τα πρόσωπα που θα αναλάβουν τη διακυβέρνηση της χώρας, τις πολιτικές που θα εφαρμόσουν και τις ιδεολογικές θέσεις που θα εκπροσωπήσουν.

Μετά από σχεδόν 14 χρόνια πολιτικής κυριαρχίας, ο Βούτσιτς και το «Σερβικό Προοδευτικό Κόμμα» (SNS) αντιμετώπισαν τη μεγαλύτερη πρόκληση μέχρι σήμερα και έχασαν. Ο Βούτσιτς ήδη από το καλοκαίρι έλεγε ότι θα παραιτηθεί, πράγμα που έκανε τέλη Σεπτέμβρη. Αφού παραδέχθηκε την ήττα του συνασπισμού του στις εκλογές, έσπευσε να δηλώσει ότι το «βαθύ κράτος» των ΗΠΑ και δυνάμεις από χώρες της ΕΕ ενορχήστρωσαν την ήττα του.

Αυτή δεν ήταν η πρώτη προσπάθεια ανατροπής του. Υπήρξαν στιγμές που φαινόταν ότι «η εποχή Βούτσιτς» έφτανε στο τέλος της. Κάθε φορά με διαφορετική αφορμή, αλλά με τον ίδιο πολιτικό στόχο. Αυτός ο στόχος επετεύχθη. Ωστόσο, σε ποιο βαθμό ενεργοποιήθηκαν εξωτερικά κέντρα, πολιτικές παρεμβάσεις και οικονομικά συμφέροντα, μένει να φανεί καθαρότερα στη συνέχεια.

Κατά τη γνώμη πολλών αναλυτών, ο Βούτσιτς παραιτήθηκε επειδή αντιλήφθηκε ότι τα υπάρχοντα δεδομένα δεν άφηναν πολλά περιθώρια κινήσεων, ευελπιστώντας σε καλύτερες πιθανότητες στο αύριο. Δηλαδή αφορούσε μια κίνηση τακτικής! Απέναντί του είχε το κίνημα «φοιτητική λίστα», με επικεφαλής τον καθηγητή καρδιολογίας, Σρντάνοβιτς.

Το κίνημα αυτό γεννήθηκε μετά την κατάρρευση ενός νέου στεγάστρου στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ, την 1η Νοεμβρίου 2024, και στοίχισε τη ζωή σε 16 ανθρώπους. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν με αίτημα την απόδοση δικαιοσύνης για τα θύματα, αλλά σύντομα απέκτησαν ευρύτερο πολιτικό χαρακτήρα, εξελισσόμενες σε ένα πανεθνικό κίνημα που ζητούσε αλλαγή. Αυτά τα κύματα διαμαρτυρίας διαμόρφωσαν σταδιακά ένα πολιτικό κλίμα στο οποίο η ανατροπή του Βούτσιτς έγινε ο κοινός παρονομαστής πολλών και διαφορετικών κοινωνικών και πολιτικών ομάδων.

Έχει ενδιαφέρον ότι κανένας από τους 250 υποψηφίους της «Φοιτητικής Λίστας» δεν ήταν φοιτητής. Στη λίστα συμμετείχαν πανεπιστημιακοί, γιατροί, δικηγόροι, ακτιβιστές, καλλιτέχνες, μετριοπαθείς κεντροαριστεροί (που εστιάζουν στην κοινωνική πρόνοια και την παιδεία), κεντροδεξιοί/φιλελεύθεροι και τεχνοκράτες (που ζητούν ελεύθερη αγορά) και άλλοι επαγγελματίες. Αυτές οι ισορροπίες δεν ξέρουμε πώς θα λειτουργήσουν στη Βουλή, αφού το κεντρικό μήνυμα της λίστας «κατά της διαφθοράς» προδιαγράφει φιλοευρωπαϊκό προφίλ, αλλά η ασάφεια στα γεωπολιτικά ζητήματα είναι χαρακτηριστική. Πιθανότατα η βραδιά της εκλο- ▶

Η πίεση από τις ΗΠΑ σπρώχνει το Ιράν προς τη Ρωσία

Συνεχείς είναι οι στρατιωτικές προετοιμασίες από ΗΠΑ και Ιράν, καθώς παράλληλα παρασκηνιακά γίνονται επικοινωνίες μέσω τρίτων. Το διάστημα μέχρι τις ενδιάμεσες εκλογές, η διοίκηση Τραμπ, διατηρώντας ως σταθερά τον αποκλεισμό του Ιράν και ενισχύοντας τη δύναμη πυρός (το αεροπλανοφόρο Ρούσβελτ είναι εν πλώ), έφτασε στο σημείο να διαρρεύσει σχέδια για επικείμενη επίθεση με χρήση τακτικών πυρηνικών! Μιλώντας για «ολοκαύτωμα» και ονοματίζοντας σημεία επίθεσης στο βουνό Κουχ ε Κολάνγκ, με στόχο συσκευές φυγοκέντρισης και αποθέματα εμπλουτισμένου ουρανίου.

Από την πλευρά του το Ιράν δια στόματος Μοτζτάμπα Χαμενεΐ προειδοποίησε πως η απάντησή του θα είναι «*χωρίς γεωγραφικούς περιορισμούς*» και πιθανά να διαρκέσει μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από τον πόλεμο των πρώτων μηνών. Για την αντιπαράθεση απειλητικών ανακοινώσεων ταυτοποιήθηκαν σειρά στόχων που περιλαμβάνουν, πέραν του Ισραήλ, δεκάδες λιμάνια και αεροδρόμια χωρών του Κόλπου, πετρελαϊκές εγκαταστάσεις και δίκτυα LNG, υποθαλάσσια καλώδια, γέφυρες, σιδηροδρόμους, τεχνολογικές εταιρίες κ.ά. Αξιοσημείωτο είναι πως ιρανικές εφημερίδες στους στόχους ονομάτισαν ρητά και τις στρατιωτικές βάσεις σε Κύπρο και Ελλάδα. Ενώ βίντεο από παρουσίαση νέας υπόγειας «πόλης πυραύλων» κάνουν το γύρο ειδησεογραφικών πρακτορείων.

Αμέσως μετά τις αμερικανικές ενδιάμεσες εκλογές και τις απώλειες για τη διοίκηση Τραμπ, η ίδια επέλεξε να κατεβάσει τους πολεμικούς τόνους γύρω από τη σύγκρουση. Η τοποθέτηση Τραμπ πως «*τελείωσε ο πόλεμος στο Ιράν*», οι δηλώσεις του Βανς πως οι επαφές με την άλλη πλευρά μέσω Κατάρ πυκνώνουν και πως επίκειται συμφωνία επίλυσης της σύγκρουσης, βοήθησαν στο να σταλεί μήνυμα προς τις οικονομίες, που μεταφράστηκε με μια πρώτη υποχώρηση της τιμής του πετρελαίου κάτω από τα 90 δολάρια το βαρέλι, μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ανεπίσημες διαπραγματεύσεις και εχθροπραξίες

Ήδη, οι νέες δηλώσεις περιγράφουν το μπλοκάρισμα στις διερευνητικές επαφές των δύο πλευρών. μέσω Κατάρ. Ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάρκο Ρούμπιο, δήλωσε στις 8 Νοέμβρη ότι η ιρανική πρόταση είναι «*γελοία*» και «*εξωφρενική*». Η ιρανική ηγεσία έχει θέσει σειρά όρων προς τις ΗΠΑ που περιλαμβάνουν την εφαρμογή συνολικής εκεχειρίας, άρση κυρώσεων για το ιρανικό πετρέλαιο, αποδέσμευση περιουσιακών στοιχείων στο εξωτερικό και άρση του αμερικανικού αποκλεισμού. Η προσπάθεια των Αμερικάνων στοχεύει σε συμφωνία γύρω από το ζήτημα των πυρηνικών, με πρώτο όρο το άνοιγμα των στενών του Ορμούζ. Από την πλευρά των Ιρανών απορρίπτεται το ενδεχόμενο μεταφοράς σε τρίτη χώρα εμπλουτισμένου ουρανίου, ενώ για το άνοιγμα των Στενών θέτουν ως προϋπόθεση την άρση του αμερικανικού αποκλεισμού. Παράλληλα με τις διερευνητικές επαφές προ λίγων ημερών, χτυπήθηκε εκ νέου το νησί Κεσμ. Όπως επίσης συνεχίζονται και σποραδικά χτυπήματα σε δεξαμενόπλοια που προσπαθούν να κινηθούν χωρίς να ακολουθούν τις εντολές των «*Φρουρών της επανάστασης*» για τους διαδρόμους και τους όρους διέλευσης.

Το αδιέξοδο επανέρχεται, όσο και αν ο Ρούμπιο προσπάθησε να το αποφύγει περιγράφοντας μια τρίτη επιλογή των ΗΠΑ απέναντι στο Ιράν, αφού η επιστροφή στον πόλεμο και η συμφωνία ειρήνευσης δεν προκύπτει με τα σημερινά δεδομένα. Αυτή η τρίτη επιλογή αφορά τον παρατεταμένο οικονομικό και στρατιωτικό στραγγαλισμό του Ιράν (Iron Gate). Επί της ουσίας, δηλαδή, η ενίσχυση του σημερινού «status quo». Μόνο που αυτή είναι η επιλογή που απέτυχε να φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα για τις ΗΠΑ μέχρι τώρα, παρά τα μεγάλα προβλήματα που έχει προκαλέσει στο Ιράν. Σε μια σκληρή απάντηση, ο γραμματέας του Ανωτάτου Συμβουλίου Ασφαλείας του Ιράν, Μοχσέν Ρεζαεΐ, δήλωσε πως οι Αμερικάνοι πρέπει να πάψουν να συμπεριφέρονται ως «*απελπισμένοι τζογαδόροι*» που σπέρνουν ψευδείς ειδήσεις για ανύπαρκτες συνομιλίες και να παραδεχτούν την ήττα, αποδεχόμενοι τους όρους του Ιράν. Όλα τα παραπάνω συντείνουν πως η σύγκρουση όχι μόνο δεν αποκλιμακώνεται, υπό το δεδομένο των αποτελεσμάτων των αμερικανικών και ισραηλινών εκλογών-όπως πολλοί διατυμπανίζουν-, αλλά ίσα-ίσα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και τα επιτελεία στις ΗΠΑ μάλλον εξετάζουν κάθε δυνατότητα, στρατιωτική, πολιτική και οικονομική (ακόμη και τυχοδιωκτισμό), με στόχο τη βελτίωση των δεδομένων για αυτούς συνολικά στην περιοχή.

Οι σχέσεις με τη Ρωσία πιο στενές από ποτέ

Ο βασικός στόχος των ΗΠΑ, να αποκόψουν το Ιράν από τη Ρωσία και την Κίνα, όχι μόνο δεν έχει επιτευχθεί, αλλά ολοένα και περισσότερα δεδομένα αντίστροφης πορείας καταγράφονται από την έναρξη του πολέμου. Η Ρωσία προβάλλει ως δύναμη που μπορεί, παρά τον πόλεμο στην Ουκρανία, να βοηθήσει στη στρατιωτική ανασυγκρότηση του Ιράν, στην τεχνολογική και επιστημονική υποστήριξη, καθώς και στην εμπορική και ενεργειακή ενίσχυση για την αντιμετώπιση των ελλείψεων από τον αποκλεισμό. Η μεταξύ των χωρών συμφωνία του ΄25 φαίνεται πως βαθαίνει συνεχώς. Αυτό μαρτυρά η συχνότητα και το επίπεδο των επαφών των επιτελείων των δυο χωρών. Μόνο τον Οκτώβρη έγιναν 3 συναντήσεις, σε Μόσχα με παρουσία του Πούτιν και στην Τεχεράνη με το ταξίδι του Λαβρόφ. Η ιρανική ηγεσία μέσα από την έκφραση των Πεζεσκιάν, Αραγτσί, Ρεζαεΐ και φυσικά Χαμενεΐ εμφανίζεται να επανεκτιμά τη σχέση της με τη Ρωσία, με βάση τον πόλεμο, αναγνωρίζοντας τη στρατηγική αναγκαιότητα. Η στάση αυτή σίγουρα δεν είναι ίδια σε όλους, και σίγουρα υπάρχουν διαφοροποιήσεις. Πάντως, όλα δείχνουν πως ο παλιός σκεπτικισμός και η επιφυλακτικότητα μερίδων της άρχουσας τάξης του Ιράν, για τα οφέλη της προσέγγισης με τη Ρωσία, κάμπτονται και υποχωρούν μπροστά στην αναγκαιότητα της περιόδου.

Στην τελευταία επαφή Ρεζαεΐ και Πούτιν στο Κρεμλίνο στις 5 Νοεμβρίου (παρόντων των Κοστιουκόφ και Ουσακόφ, αρμοδίων για τις στρατιωτικές πληροφορίες και την εξωτερική πολιτική αντίστοιχα), συζητήθηκαν, μεταξύ άλλων, ο αγωγός φυσικού αερίου Ρωσίας-Ιράν, οι εκτοξευτές πυραύλων και η ανάγκη για περιφερειακούς μηχανισμούς ασφάλειας.

Τα παραπάνω δεδομένα προδιαγράφουν επικίνδυνες εξελίξεις στο μέτωπο του Ιράν και της Μ. Ανατολής.

γικής νίκης να αποδειχτεί και η τελευταία φορά που όλοι αυτοί οι άνθρωποι βρέθηκαν ενωμένοι, πανηγυρίζοντας!

Διότι άλλο πράγμα είναι η εναντίωση σε κάποιον και εντελώς διαφορετικό το τι πρέπει να γίνει μετά. Ένας πολιτικός σχηματισμός χωρίς την κλασική κομματική ιεραρχία καλείται πλέον να δημιουργήσει μηχανισμούς λήψης αποφάσεων, πειθαρχίας και «λογοδοσίας» απέναντι σε όσους τον ψήφισαν.

Το εκλογικό αποτέλεσμα έδωσε στο πραγματικό επίπεδο μια νέα κυβέρνηση και στο φαντασιακό ένα νέο πολιτικό σύστημα, ορίζοντας και το ουσιαστικό δίλημμα. Η εκλογική νίκη και η διακυβέρνηση μιας χώρας είναι δύο διαφορετικές προκλήσεις. Η «Φοιτητική Λίστα» καλείται να αποδείξει ότι αυτό το κίνημα θα μετατραπεί σε λειτουργική... κυβέρνηση. Εδώ ακριβώς αρχίζει και η σύγκρουση με τη δυναμική του κινήματος.

Πολλοί προεξοφλούν ότι σύντομα η «Φοιτητική Λίστα» θα μετασχηματιστεί σε μια, συμβατή με τις προηγούμενες, κανονικότητα. Η έλλειψη πολιτικής εμπειρίας ως στοιχείο της ταυτότητάς τους και η διάθεση για ρήξη με τις παλιές πρακτικές διάνυσαν τον κύκλο τους. Αναπόφευκτα το πολιτικό βάρος θα μεταφερθεί όχι μόνο σε αυτούς που βρέθηκαν στα ψηφοδέλτια, αλλά σε όσους βρίσκονται, και θα βρεθούν, πίσω από αυτά.

Όσο και αν η «Φοιτητική Λίστα» επιμένει ότι πρεσβεύει μόνον εσωτερικές αλλαγές, ο γεωπολιτικός προσανατολισμός βαραίνει αναπόφευκτα, με τη Σερβία να προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στις Βρυξέλλες και τη Μόσχα. Ο επικεφαλής της «Φοιτητικής Λίστας», Σρντάνοβιτς, σε μήνυμά του τάχτηκε υπέρ της συνέχισης της ενεργειακής συνεργασίας με τη Ρωσία, υποστηρίζοντας μακροχρόνια συμφωνία προμήθειας φυσικού αερίου, αλλά θα επιδιώξει και διαφοροποίηση των προμηθειών ενέργειας.

Η ευρωπαϊκή προοπτική ως προσανατολισμός ποτέ δεν έλειψε τις τελευταίες δεκαετίες.

Ωστόσο, ακόμη και πολιτικοί που εμφανίζονται λιγότερο συγκρουσιακοί απέναντι στην ΕΕ γνωρίζουν πως υπάρχουν όρια που δύσκολα μπορούν να ξεπεράσουν χωρίς κόστος. Η ευρωπαϊκή σύνδεση συνοδεύεται με δεσμεύσεις που σήμερα έχουν ενισχυθεί. Οι Βρυξέλλες εξακολουθούν να θεωρούν ότι, εκτός από ζητήματα που σχετίζονται με Βοσνία και «Κοσσυφοπέδιο», η εναρμόνιση με τις ευρωπαϊκές κυρώσεις κατά της Ρωσίας αποτελεί σημαντικό όρο για οποιαδήποτε φάση της διαδικασίας. Ωστόσο, και παρά τις προειδοποιήσεις της Κομισιόν, ο Μλάντιτς κηδεύτηκε τον περασμένο Σεπτέμβρη στη Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας με τιμές ήρωα, παρά τη διακριτική απουσία του Βούτσιτς!

Πληθαίνουν τα ερωτήματα για την επόμενη μέρα: Η Σερβία αυτή τη στιγμή έχει υπηρεσιακό πρόεδρο, την Μπρνάμπιτς, αφού ο Βούτσιτς παραιτήθηκε. Αυτή η εκκρεμότητα ενδέχεται να περιπλέξει την κατάσταση, αφού μέσα στον Δεκέμβρη πρέπει να εκλεγεί νέος πρόεδρος, που ως θεσμός δεν έχει εθιμοτυπικό ρόλο.

Ένα πράγμα, ωστόσο, είναι βέβαιο: Η όλη εξέλιξη θα καταδείξει την ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στο τι σημαίνει δικαίωση των αγώνων και τι ανανέωση αυταπατών. Το πολιτικό σκηνικό της Σερβίας, στην παρούσα φάση, υπέστη μια επανεκκίνηση. Αλλά αυτό δεν συνεπάγεται αυτομάτως και άρση των όρων που το οδήγησαν στην κρίση.

Στα ταραγμένα και αιματοβαμμένα Βαλκάνια, ήδη καταγράφεται κινητικότητα σε πολλά επίπεδα, θυμίζοντας, και υπογραμμίζοντας, ότι το πεδίο παραμένει εκρηκτικό.

ΧΒ

ΗΠΑ- ενδιάμεσες εκλογές

Μπροστά σε έναν νέο κύκλο μεγαλύτερων εντάσεων και τυχοδιωκτισμών;

Η αλλαγή του πολιτικού σκηνικού στις ΗΠΑ, με την ήττα Τραμπ στις ενδιάμεσες εκλογές της Τρίτης 3/11/26, συνεχίζει να προκαλεί συζητήσεις και αναλύσεις σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η μεγάλη ήττα των Ρεπουμπλικάνων και της διοίκησης Τραμπ επικυρώθηκε και με τον έλεγχο των δύο σωμάτων του Κογκρέσου, δηλαδή της Γερουσίας και της Βουλής των Αντιπροσώπων, από το Δημοκρατικό Κόμμα. Χαρακτηριστικές για το μέγεθος και την έκταση της ήττας του Τραμπ, ήταν οι ανατροπές που έγιναν σε παραδοσιακά εκλογικά «κάστρα» του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, στις πολιτείες της Αϊόβας, του Κάνσας και της υπερσυντηρητικής πολιτείας του Τέξας.

Εξαρχής μπορούμε να πούμε, και κυρίως να υπογραμμίσουμε, πως το αποτέλεσμα αυτό, ήταν συνδυασμός δύο παραγόντων. Από τη μια, της εκτεταμένης δυσαρέσκειας και οργής των εργατικών-λαϊκών μαζών στις ΗΠΑ, και από την άλλη, της αμφισβήτησης της Διοίκησης Τραμπ από μεριάς σημαντικών τμημάτων της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ και της επιδίωξής τους να ελέγξουν-περιορίσουν τις επιλογές της Διοίκησης μέσα σ' ένα πιο «ορθόδοξο» πλαίσιο. Στον πυρήνα και των δύο αυτών παραγόντων που οδήγησαν στην ήττα Τραμπ ήταν οι αποτυχίες στον πόλεμο εναντίον του Ιράν. Έτσι, ο ήδη υπάρχων διχασμός, που εκτείνεται από την κορυφή έως τη βάση, φορτώνεται με νέα στοιχεία και διαμορφώνει ακόμα πιο περίπλοκη κατάσταση. Ειδικά στην «κορυφή», δηλαδή στην ιμπεριαλιστική αστική τάξη των ΗΠΑ, αυτή η περίπλοκη κατάσταση δυναμώνει τις συγκρούσεις και τα ερωτήματα για την πολιτική που πρέπει να ασκήσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, για να πετύχει τους στρατηγικούς του στόχους. Με αυτό το κριτήριο, άλλωστε, θα κριθεί και η τύχη του MAGA, αλλά και το πώς θα διαμορφωθεί συνολικά το πολιτικό σκηνικό στις ΗΠΑ. Γιατί, όπως σωστά γράφεται, δεν νίκησαν οι Δημοκρατικοί, αλλά έχασε ο Τραμπ. Ενδεικτικό είναι, επίσης, πως οι διχασμοί δεν αφορούν μόνο το Ρεπουμπλικάνικο, αλλά και το Δημοκρατικό Κόμμα, που επίσης ψάχνει ακόμα την κατεύθυνση μέσω της οποίας θα υπηρετήσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Για τις εργατικές - λαϊκές μάζες στις ΗΠΑ, η επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν, με τα πολύ αρνητικά δεδομένα που δημιούργησε στις τιμές του πετρελαίου και της βενζίνης, οδήγησε στη ραγδαία επιδείνωση του βιοτικού τους επιπέδου και των όρων ζωής τους. Αποτέλεσε τη θρυαλλίδα για να εκφραστεί μαζικά η αποδοκιμασία τους για την ακολουθούμενη πολιτική, που, σε μια άλλη διάσταση που επιμελώς αποκρύπτεται, έχει τις πιο μεγάλες περικοπές κοινωνικών δαπανών εδώ και πολλά χρόνια για να υπηρετηθεί η αύξηση κατά 45% του ήδη θηριώδους πολεμικού προϋπολογισμού των ΗΠΑ, που έφτασε στο 1,5 τρις δολάρια!

Εν τω μεταξύ, η πολιτική των δασμών έναντι φίλων και εχθρών, που προωθήθηκε με την έναρξη της δεύτερης προεδρίας Τραμπ, παρά τα μπρος - πίσω της, είχε ήδη εκτοξεύσει το κόστος πολλών πρώτων υλών και λειτούργησαν (οι δασμοί) ως έμμεσος και βαρύς φόρος κατανάλωσης για τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης. Με τη σειρά της, η απότομη αύξηση των τιμών ενέργειας λόγω του πολέμου του Ιράν επέδρασε στην λευκή εργατική τάξη, που, αντί για νέες θέσεις εργασίας και καλυτέρευση της ζωής της, είδε να εκτινάσσεται το κόστος θέρμανσης και μετακίνησής της και να εξανεμίζονται οι όποιες αυξήσεις των μισθών του 2025.

Η πολιτική αυτή (δασμών, ενεργειακής ακρίβειας) επηρέασε ιδιαίτερα στους αγρότες των ΗΠΑ, πλήττοντας όχι μόνο το μεγάλο κομμάτι των μικροκαλλιεργητών και των αγροτών μερικής απασχόλησης (64% του αγροτικού πληθυσμού), αλλά και την μεσαία τάξη των αγροτών-καπιταλιστών, που «δίνει τον τόνο» στις αγροτικές πολιτείες των ΗΠΑ και που το 2024 είχε, στη συντριπτική της πλειοψηφία, στηρίξει τον Τραμπ.

Οι φασιστικές επιδρομές του ICE και η σκληρή αντιμεταναστευτική πολιτική της Διοίκησης Τραμπ, πέρα από την μεγάλη κοινωνική δυσαρέσκεια που δημιούργησε σε πολιτείες με μεγάλα ποσοστά πολιτών λατινοαμερικανικής και μεξικανικής καταγωγής, είχαν και μια άλλη παρενέργεια. Γύρισαν μπούμερανγκ στην μεσαία αγροτική τάξη των ΗΠΑ, αλλά και σε επιχειρηματίες σε χειρωνακτικούς κλάδους της καπιταλιστικής οικονομίας (κατασκευές, εστίαση και φιλοξενία), στερώντας τους ένα πολυπληθές φτηνό εργατικό δυναμικό.

Από την άλλη πλευρά, η Διοίκηση Τραμπ δέχτηκε τα πυρά σημαντικών τμημάτων της αστικής τάξης των ΗΠΑ όσον αφορά την αποτελεσματικότητά της στην προώθηση των αντιδραστικών σχεδιασμών του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και στην αντιμετώπιση της σχετικής του αποδυνάμωσης έναντι «συμμάχων» και κυρίως έναντι των μεγάλων ευρασιατικών αντιπάλων του, του ρώσικου και του κινέζικου ιμπεριαλισμού. Οι αποτυχίες και τα αδιέξοδα που συνεχίζουν να συναντούν οι ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή και το Ιράν έτυχαν μεγάλης και σφοδρής κριτικής και όχι μόνο από το Δημοκρατικό Κόμμα. Η Διοίκηση Τραμπ εγκαλείται από ισχυρά κομμάτια του κατεστημένου των ΗΠΑ για τη βιασύνη και τη λάθος εκτίμησή της, που οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο, με την άρση του να φαντάζει πολύ δύσκολη και όχι χωρίς συνέπειες. Δεν είναι ότι η Διοίκηση Τραμπ, σε σημαντικά πεδία δεν έχει «παράξει έργο» για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό: Βενεζουέλα, Παναμάς, Γροιλανδία, κ.ά. Όμως, είναι τόσο επιτακτική και τόσο επείγουσα η ανάγκη των ΗΠΑ να υπερασπίσουν και να διευρύνουν την πρωτοκαθεδρία τους, που δεν συγχωρούνται τέτοιες αστοχίες. Το ίδιο σκληρή είναι η κριτική και στην ουκρανική σύγκρουση. Κρίσιμοι παράγοντες του αμερικανικού κατεστημένου πιστώνουν, βέβαια, στον Τραμπ ότι, έστω με τις λεγόμενες ανορθόδοξες τακτικές του, κατάφερε να βάλει βαθιά στη σύγκρουση αυτή τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, διευρύνοντας έτσι το ρήγμα στις ευρωρωσικές σχέσεις, αλλά και να αυξήσει την πίεση προς τη Ρωσία (χτυπήματα βαθιά στο ρωσικό έδαφος κλπ) παρά την τάχα «φιλοπουτινική» διάθεση του Τραμπ. Ωστόσο, του χρεώνουν ότι δεν αντιμετωπίζει αποτελεσματικά το διαρκές κέρδισμα εδαφών από το ρώσικο στρατό και δεν αφαιρεί από τη Ρωσία τη στρατηγική πρωτοβουλία στο πεδίο. Του χρεώνουν επίσης τα θολά αποτελέσματα στο ζήτημα της ανάσχεσης της Κίνας. Πλευρές του κατεστημένου επεκτείνουν την κριτική τους στον τρόπο αντιμετώπισης των συμμάχων (στην Ευρώπη, στην Βόρεια Αμερική και στην Ανατολική Ασία) ως υποτελών, θεωρώντας ότι κάτι τέτοιο, παρά τα βραχυπρόθεσμα οφέλη, τραυματίζει τις συμμαχίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και υποσκάπτει έτσι τα βάθρα στα οποία στήριζε και μπορεί να στηρίξει τον στρατηγικό στόχο να βγει πρώτος στον παγκόσμιο ανταγωνισμό για την κυριαρχία στον πλανήτη.

Σ΄αυτό το άρθρο θα αντιπαρέλθουμε τις ανοησίες που πάλι γράφηκαν και τις αυταπάτες που πάλι απογειώθηκαν, για το τι σηματοδοτεί η ήττα τουΤραμπ για τον αμερικανικό λαό, τις καταπιεσμένες εθνικότητες και μειονότητες, τη νεολαία. Η αντίθεση των λαϊκών μαζών στην επίθεση που βιώνουν, η αντίθεση στη γενοκτονία του Ισραήλ και η στήριξη του Παλαιστινιακού λαού είναι ενεργή και μπορεί να εκφράζεται με στρεβλό τρόπο, αλλά δεν αρχίζει και δεν τελειώνει με τις εκλογές. Κυρίως δεν αντλεί τη δύναμή της και την προοπτική της από εκεί, όπως προσπαθούν να μας πείσουν «εν χορώ» δυνάμεις της υποταγμένης στο σύστημα «αριστεράς» και της εδώ και έναν αιώνα αστικοποιημένης σοσιαλδημοκρατίας, αυτής της σύγχρονης «Διεθνούς» της υποταγής στον καπιταλισμό!

Όσον αφορά τη θεωρία της *«κουτσής πάπιας»*, ενώ αντανακλά κάποια πραγματικά δεδομένα, όπως αυτά διαμορφώθηκαν και κυρίως επικυρώθηκαν με τις ενδιάμεσες εκλογές, το τράβηγμά της μέχρι την άποψη του «άχρηστου προέδρου» θα αποδειχθεί πως είναι εκτός πραγματικότητας.

Όσον αφορά την εσωτερική πολιτική, η αμερικανική νομοθεσία, μέσω αυτού του συστήματος «ελέγχου και εξισορρόπησης», δεν προωθεί παρά τις συναινετικές διαδικασίες και τη συνεννόηση των αστικών κομμάτων με στόχο τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος και την από κοινού αντιμετώπιση του «εχθρού λαού». Σε μια συνθήκη μάλιστα, που κορυφαίες δεξαμενές σκέψης των ΗΠΑ κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου από μια ανεξέλεγκτη πόλωση μεταξύ των δύο κομμάτων,η οποία όμως δεν θα ωφελήσει κανένα από τα δύο και κυρίως το σύστημα.

Η κυριαρχία των Δημοκρατικών στο Κογκρέσο, ακόμα και τυπικά-θεσμικά, δεν αφορά τις αυξημένες προεδρικές αρμοδιότητες στην εξωτερική πολιτική. Πολύ περισσότερο αν σκεφτούμε πολιτικά όσον αφορά τις παγκόσμιες επιδιώξεις των ΗΠΑ, κανένα τμήμα του αμερικανικού κατεστημένου, όπως σωστά επισημαίνει η πρόσφατη Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ), δεν επιθυμεί έναν «άχρηστο πρόεδρο». Τα ερωτήματα και τα προβλήματα, οι διχασμοί μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, αφορούν στους τρόπους, τις τακτικές και τις κινήσεις μέσω των οποίων θα υπηρετηθούν καλύτερα και γρηγορότερα οι στρατηγικές επιδιώξεις. Η διοίκηση Τραμπ, ως εκπρόσωπος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, σπρώχνεται εκ των πραγμάτων και εκ της θέσης της, να αναζητήσει εν θερμώ τις απαντήσεις που πρέπει να δώσει. *«Το στριμωγμένο θηρίο δεν έχει καιρό για χάσιμο, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες πολέμων, επεμβάσεων, εκβιασμών που το ίδιο έχει πρωταγωνιστήσει να διαμορφωθούν! Δεν μπορεί να δώσει χρόνο και χώρο ούτε στους γεωστρατηγικούς αντιπάλους του (Ρωσία και Κίνα) ούτε στους συμμάχους-ανταγωνιστές του για να μειώσουν κι άλλο τη σχετική απόστασή τους από τις ΗΠΑ, για να τροποποιήσουν σε βάρος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού τους όρους της πολεμικής κούρσας για την παγκόσμια κυριαρχία.»* (από την Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ).

Και έτσι, αν κάτι μπορεί να παράγει η συνθήκη της «κουτσής πάπιας», είναι ένας νέος κύκλος μεγαλύτερων τυχοδιωκτισμών και εντάσεων στον πλανήτη!

Ήδη οι ευρωπαϊκές καγκελαρίες, αλλά και όλα τα επιτελεία των συμμάχων και των μεγάλων αντιπάλων των ΗΠΑ, προσπαθούν να εκτιμήσουν και, κυρίως, να προετοιμαστούν για την *«επόμενη μέρα»*. Οι εξελίξεις μέχρι τη φημολογούμενη κομβική συνάντηση της γεωστρατηγικής τριάδας (ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας) πιθανά να δώσουν κάποιες πρώτες ενδείξεις της δύσκολης και ακόμα πιο επικίνδυνης *«επόμενης μέρας»*...

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Ο έρωτας στα χρόνια της...AI

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Συμπτώσεις...

Το ερωτικό σκάνδαλο στα απόνερα (ή μέσα στη ...δίνη;) της τελευταίας χρηματιστηριακής καθίζησης των εταιρειών όλου του κύκλου της AI (μικροτσίπ, ημιαγωγοί, υπολογιστική ισχύς, δίκτυα, εφαρμογές) βρίσκεται στο επίκεντρο της ειδησεογραφίας, με πρωταγωνιστή τον CEO της εταιρείας μικροεπεξεργαστών Nvidia Τζένσεν Χουάνγκ.

Ο ίδιος παραδέχτηκε πως υπήρξε άπιστος και σύναψε ερωτική σχέση με την συνεπώνυμη Χουάνγκ, CEO μίας από τις μεγαλύτερες κινέζικες εταιρείες ηλεκτρονικών παιχνιδιών, που όμως ελέγχεται ως πράκτορας της Κίνας που μεσολαβούσε για να σπάσει τις απαγορεύσεις πωλήσεων ημιαγωγών και μικροεπεξεργαστών από τις ΗΠΑ στην Κίνα. Στην καλύτερη των περιπτώσεων αφέθηκε να... χειραγωγηθεί (αφού ο έρωτας είναι τυφλός εξ άλλου).

Η Megaspeed, η εταιρεία που διοικούσε η Χουάνγκ, εξελίχτηκε ταχύτατα σε έναν από τους σημαντικούς αγοραστές προϊόντων της Nvidia, άρα είχε στη διαθεσή της αρκετό «υλικό».

Ο ίδιος ο Χουάνγκ τώρα, που μέχρι πρόσφατα «μετρούσε» ισχυρή παρουσία στην Ουάσιγκτον και στο περιβάλλον Τραμπ, είχε εκδηλώσει τους προβληματισμούς του για αυτές τις απαγορεύσεις, με το βασικό επιχείρημα πως με αυτόν τον τρόπο οι Κινέζοι θα στραφούν σε δικές τους εναλλακτικές εγχώριες λύσεις.

Η σύμπτωση της αποκάλυψης (συνηθισμένο το αμερικάνικο κοινό στις αποκαλύψεις του στυλ «λεκέδες στα παντελόνια» -ας θυμηθούμε τον επίσης «άπιστο» Κλίντον) με τη χρηματιστηριακή αναταραχή δεν είναι καθόλου τυχαία, όπως δεν μπορεί να αποκλειστεί η συνέργεια της συζήτησης που είχε ανοίξει τελευταία για το ποιος κάνει κουμάντο στην τεχνητή νοημοσύνη, τα όρια του κράτους και των επιχειρήσεων, το ζήτημα του ελέγχου των «πρακτόρων» της AI κ.λπ.

Ο Χουάνγκ φαίνεται πως διοικούσε την εταιρεία του με ένα προσωποπαγή τρόπο χωρίς ιδιαίτερες ενδιάμεσες στελεχικές διαμεσολαβήσεις και αυτό, λογαριάζοντας την ειδική βαρύτητα που είχε η εταιρεία-οδηγός στη διαμόρφωση της συνολικής δυναμικής του τομέα της AI, δυναμική εξάλλου περιορισμένη σε λιγότερες από δέκα «συνοδοιπόρους» εταιρείες της AI, φαίνεται να πιάνει τα όρια του.

Τα 4,6 τρισ. που χάθηκαν (πέρα από τι πραγματικά αντιπροσωπεύουν ως λογιστικές καταγραφές) το ξημέρωμα της προηγούμενης Πέμπτης στα χρηματιστήρια ήταν ένα δυνατό και ηχηρό καμπανάκι για μια πορεία που πλέον είχε γίνει ξέφρενη.

Επιπρόσθετα, επίσης το τελευταίο διάστημα άλλες μερίδες του κεφαλαίου, που είτε έχουν μία σχέση με τις εταιρείες AI είτε ο παραγωγικός τους κύκλος είναι τελείως άσχετος, είχαν εκφράσει τη δυσαρέσκεια τους γι' αυτήν την... ολιγαρχική κατάσταση. Ανησυχώντας πως μία διαδικασία που υπόσχονταν αναζωογόνηση της κερδοφορίας μπορεί να μετατραπεί σε μεταστατικό καρκίνωμα για το σύνολο της οικονομίας...

Η τεχνητή νοημοσύνη έχει πλέον εξελιχθεί στον κυρίαρχο πόλο προσέλκυσης κεφαλαίων στην αγορά των startups, απορροφώντας ένα δυσανάλογα μεγάλο μέρος της διαθέσιμης επενδυτικής ρευστότητας. Αυτό περιορίζει τις επενδύσεις σε άλλους κλάδους, όπως το fintech, η βιοτεχνολογία και η κλιματική τεχνολογία, και ενισχύει την εξάρτηση της αγοράς venture capital από την πορεία της AI.

Τόσο, λοιπόν, το ερωτικό σκάνδαλο, όσο κυρίως η σκανδαλώδης λειτουργία του συστήματος από τις ΗΠΑ μέχρι την Ασία και παγκόσμια, όπως αυτή έχει εκδηλωθεί, έχουν αναδείξει ως κεντρικό ζήτημα αυτό της χρηματοδότησης της AI

Η αυτο... χρηματοδότηση ή αλλιώς hyperscalers

Στο άρθρο τού κάθε άλλο παρά αντισυστημικού Σκάι με τίτλο «Ποιοι έχουν ποντάρει δισεκατομμύρια στην AI, μπορώ να έχω τον λογαριασμό;» διαβάζουμε:

«Πέρα από το πολιτικό μέτωπο, ωστόσο, παραμένει ανοιχτό και το θεμελιώδες οικονομικό ερώτημα κατά πόσο οι τεράστιες δαπάνες για υπολογιστική ισχύ, ενεργειακές υποδομές και εξοπλισμό θα μεταφραστούν σε αντίστοιχα έσοδα και κέρδη. Η κατασκευή data centers, η εξασφάλιση ενέργειας και η προμήθεια προηγμένων ημιαγωγών απαιτούν διαρκώς νέα κεφάλαια, την ώρα που οι επενδυτές αρχίζουν να εξετάζουν πιο επίμονα το κόστος και τον χρόνο απόσβεσης αυτών των επενδύσεων.

Το διακύβευμα, επομένως, υπερβαίνει τις ημερήσιες διακυμάνσεις των χρηματιστηριακών δεικτών. Στην κούρσα της τεχνητής νοημοσύνης έχουν εμπλακεί τεχνολογικοί κολοσσοί, επενδυτικά κεφάλαια, τράπεζες και εταιρείες υποδομών, με διαφορετικά επίπεδα έκθεσης και διαφορετικές προσδοκίες απόδοσης.

Ποιοι έχουν δεσμεύσει τα μεγαλύτερα κεφάλαια, ποιοι χρηματοδοτούν αυτή την κούρσα και, κυρίως, ποιοι κινδυνεύουν περισσότερο αν οι προσδοκίες δεν επαληθευτούν;

...Στην καρδιά της επενδυτικής κούρσας βρίσκονται οι τέσσερις μεγάλοι hyperscalers: Amazon, Microsoft, Alphabet (Google) και Meta. Οι κεφαλαιουχικές τους δαπάνες για το 2026 εκτιμάται ότι θα κινηθούν συνολικά στην περιοχή των 700-750 δισ. δολαρίων, έναντι περίπου 410 δισ. το 2025. Σύμφωνα με το CNBC, το σύνολο των δαπανών των hyperscalers αναμένεται να ξεπεράσει το 1 τρισ. δολάρια το 2027».

Κι έπειτα, αφού παραθέτει αναλυτικά στοιχεία για κάθε μία από τις τέσσερις και πώς προκαλούν την χρηματοδότηση, καταλήγει σε πιο ουσιαστικά συμπεράσματα:

«Η εικόνα που προκύπτει είναι ότι η χρηματοδότηση της τεχνητής νοημοσύνης αρχίζει να δοκιμάζει τις αντοχές ακόμη και των μεγαλύτερων τεχνολογικών ομίλων. Οι αυξανόμενες κεφαλαιουχικές δαπάνες συμπιέζουν τις ελεύθερες ταμειακές ροές, ενώ ορισμένες εταιρείες αναζητούν πρόσθετα κεφάλαια και μέσω των αγορών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Alphabet, η οποία έχει προσφύγει τόσο στην έκδοση ομολόγων όσο και σε προγράμματα διάθεσης μετοχών. Πρόκειται για μια σημαντική αλλαγή για έναν κλάδο που επί σειρά ετών χρηματοδοτούσε μεγάλο μέρος των επενδύσεών του από τις ισχυρές λειτουργικές ταμειακές ροές του.

Η επενδυτική κούρσα δεν περιορίζεται στους ισολογισμούς των τεχνολογικών κολοσσών. Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Goldman Sachs, οι συνολικές επενδύσεις στην AI, συμπεριλαμβανομένων των υπολογιστικών υποδομών, των data centers και της ενέργειας, αναμένεται να φτάσουν τα 7,6 τρισ. δολάρια την περίοδο 2026-2031.

Πίσω, όμως, από τις τεράστιες επενδύσεις σε data centers, chips και ενεργειακές υποδομές βρίσκονται και οι εταιρείες που αναπτύσσουν τα μεγάλα μοντέλα τεχνητής νοημοσύνης. OpenAI, Anthropic και xAI χρειάζονται ολοένα μεγαλύτερη υπολογιστική ισχύ για να εκπαιδεύσουν και να λειτουργήσουν τα μοντέλα τους. Αυτό τις οδηγεί σε συμφωνίες εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων με τους τεχνολογικούς κολοσσούς και σε διαρκή αναζήτηση νέων κεφαλαίων.

Η σχέση τους με τους hyperscalers, ωστόσο, δεν είναι απλώς μια σχέση πελάτη και προμηθευτή. Σε αρκετές περιπτώσεις, οι ίδιοι όμιλοι που παρέχουν τις υποδομές συμμετέχουν και στη χρηματοδότησή τους».

Το φίδι που τρώει την ουρά του

Το τελευταίο συμπέρασμα έχει πολύ μεγάλη σημασία, όμως το «φίδι που τρώει την ουρά του» δεν είναι μία μυστικιστική απεικόνιση των σπηλαίων (αν και ακόμα και σε σπήλαια προτάθηκαν δημιουργίες data centers!) αλλά εκφράζει με τη μεγαλύτερη σαφήνεια αυτό που συμβαίνει σήμερα με την AI.

Σε αυτόν όμως τον κύκλο χωράνε κι άλλοι:

«Αν οι τεχνολογικοί κολοσσοί χρηματοδοτούν την ανάπτυξη των υποδομών και εταιρείες όπως η OpenAI και η Anthropic αναπτύσσουν τα μεγάλα μοντέλα, οι κατασκευαστές chips και εξοπλισμού βρίσκονται στην άλλη κρίσιμη πλευρά της αλυσίδας: προμηθεύουν την υπολογιστική ισχύ χωρίς την οποία η κούρσα της τεχνητής νοημοσύνης δεν μπορεί να συνεχιστεί.

Η Nvidia βρίσκεται στην πρώτη γραμμή, καθώς τα chips της αποτελούν βασικό εξάρτημα για την εκπαίδευση και τη λειτουργία των μεγάλων μοντέλων. Την Πέμπτη η μετοχή της υποχώρησε κατά 9,26%, κλείνοντας στα 181,60 δολάρια, ενώ η κεφαλαιοποίησή της διαμορφώθηκε στα περίπου 4,4 τρισ. δολάρια. Η ίδια η Nvidia έχει επενδύσει 30 δισ. δολάρια στην OpenAI, συμμετέχοντας έτσι και από την πλευρά της χρηματοδότησης στο οικοσύστημα που τροφοδοτεί με εξοπλισμό».

Το «φίδι που τρώει την ουρά του» κατά μία έννοια αυτο...δηλητηριάζεται, καθώς αυτή η διαπλοκή παράγει αντιθέσεις:

«Η εικόνα έχει και μια ενδιαφέρουσα αντίφαση. Οι προμηθευτές εξοπλισμού επωφελούνται από την αυξανόμενη ζήτηση για chips και άλλα κρίσιμα εξαρτήματα, αλλά η άνοδος του κόστους τους επιβαρύνει ταυτόχρονα τους προϋπολογισμούς των hyperscalers. Με άλλα λόγια, η ίδια επενδυτική κούρσα που δημιουργεί νέες πηγές εσόδων για τους κατασκευαστές αυξάνει και το κόστος για όσους καλούνται να χρηματοδοτήσουν την επέκταση των υποδομών».

Ποιο είναι το γενικό συμπέρασμα με την... ειδική βαρύτητα;

«Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα στοιχεία της αγοράς της Τεχνητής Νοημοσύνης είναι ο βαθμός αλληλεξάρτησης των πρωταγωνιστών της. Η Amazon επενδύει στην OpenAI και ταυτόχρονα της παρέχει υποδομές cloud. Η Nvidia συμμετέχει στη χρηματοδότησή της, ενώ παράλληλα προμηθεύει τα chips που χρειάζεται για την ανάπτυξη και τη λειτουργία των μοντέλων της. Η Oracle αναλαμβάνει την κατασκευή υποδομών για να καλύψει τις τεράστιες υπολογιστικές της ανάγκες, ενώ επενδυτικά κεφάλαια χρηματοδοτούν εταιρείες που στη συνέχεια αγοράζουν υπηρεσίες και εξοπλισμό από τους ίδιους τους επενδυτές τους ή από συνεργαζόμενους ομίλους.

Ένα σημαντικό μέρος των κεφαλαίων, επομένως, κινείται μέσα σε ένα αλληλένδετο οικοσύστημα επενδυτών, προμηθευτών και πελατών. Η κυκλική αυτή ροή δεν αποτελεί από μόνη της ένδειξη προβλήματος. Δημιουργεί, όμως, ένα κρίσιμο ερώτημα: τι θα συμβεί αν η ζήτηση για υπολογιστική ισχύ ή οι προσδοκώμενες αποδόσεις δεν επιβεβαιώσουν τις σημερινές προβλέψεις; Σε μια τέτοια περίπτωση, οι επιπτώσεις δεν θα περιορίζονταν απαραίτητα σε μία εταιρεία, αλλά θα μπορούσαν να μεταδοθούν σε ολόκληρη την αλυσίδα χρηματοδότησης και υποδομών της AI».

Δεν μπορούμε να ξέρουμε την κατάληξη του ερωτικού ειδυλλίου των δύο Χουάνγκ, σίγουρα όμως ο επενδυτικός έρωτας με την AI περνάει μία δοκιμασία. Το αν θα είναι μία διορθωτική προσαρμογή, έστω με κάποιους χαμένους, ή μία βίαιη κατάρρευση θα το αναζητήσουμε στα... ιστορικά εγχειρίδια του μέλλοντος. Μέλλον που, όσο δεν σπάει η ιμπεριαλιστική-καπιταλιστική αλυσίδα, θα είναι πάντα επισφαλές.

Θεατρική παράσταση «Οι Δωσίλογοι»

Η μνήμη μιας ατιμώρητης προδοσίας

Από τις 2 Νοεμβρίου, στο Θέατρο Χώρα, παρουσιάζεται η θεατρική παράσταση *«Οι Δωσίλογοι»*, βασισμένη στο ομώνυμο βιβλίο του ιστορικού Μενέλαου Χαραλαμπίδη. Πρόκειται για τη θεατρική διασκευή μιας έρευνας που φωτίζει μία από τις πιο σκοτεινές και λιγότερο συζητημένες πλευρές της περιόδου της Κατοχής: την ένοπλη, πολιτική και οικονομική συνεργασία Ελλήνων με τις δυνάμεις κατοχής.

Η παράσταση από τους Elephas tiliensis, σε σκηνοθεσία και δραματουργική επεξεργασία των Δημήτρη Αγαρτζίδη και Δέσποινας Αναστάσογλου, αποτελεί ένα ιδιαίτερο καλλιτεχνικό εγχείρημα. Η μεταφορά ενός ιστορικού ερευνητικού βιβλίου στη θεατρική σκηνή δεν είναι εύκολη υπόθεση. Στην αρχή, η ιδιαίτερη θεατρική γλώσσα της παράστασης μπορεί να δυσκολέψει τον θεατή να παρακολουθήσει πλήρως τη σύνδεση των σκηνών. Σταδιακά, όμως, η σκηνοθετική προσέγγιση σε παρασύρει στον δικό της ρυθμό και σε κάνει να αντιληφθείς τη δύναμη της σύλληψης. Η κίνηση, το σωματικό θέατρο, η μουσική, το τραγούδι, ο χορός, τα σκηνικά και τα οπτικά στοιχεία συνθέτουν μια παράσταση που δεν περιορίζεται στην αναπαράσταση ιστορικών γεγονότων, αλλά καταφέρνει να μεταφέρει στη σκηνή το βάρος και τη σκληρότητά τους.

Το ιστορικό υλικό παρουσιάζεται **ωμό, χωρίς εξωραϊσμούς.** Η δράση των συνεργατών των κατακτητών αποκαλύπτεται σε όλη της τη σκληρότητα: από την οικονομική εκμετάλλευση ενός λαού που λιμοκτονούσε μέχρι τα βασανιστήρια και τις εκτελέσεις αγωνιστών της Αντίστασης. Χαρακτηριστική είναι η αναφορά στην αισχροκέρδεια των συνεργατών που αγόραζαν το λάδι από τους παραγωγούς σε εξευτελιστικές τιμές και στη συνέχεια το πουλούσαν πανάκριβα, την ώρα που ο κόσμος πεινούσε. **Μια χώρα γεμάτη ελιές και οι άνθρωποί της χωρίς λάδι.** Παράλληλα, η παράσταση αναδεικνύει τα βασανιστήρια κομμουνιστών και αντιστασιακών, ακόμη και από ανθρώπους που γνώριζαν προσωπικά τα θύματά τους. **Αναφορές στην Ηλέκτρα Αποστόλου, σε βιασμούς κρατουμένων αλλά και στους ανάπηρους αγωνιστές που επέστρεψαν από το αλβανικό μέτωπο και βρέθηκαν αντιμέτωποι με διώξεις και εκτελέσεις υπενθυμίζουν πόσο βαθιά έφτασε η βία.**

Ιδιαίτερη σημασία έχει και ο τρόπος με τον οποίο η παράσταση κατονομάζει τα πράγματα. **Το ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ, η ΕΠΟΝ, ο κομμουνισμός, το σφυροδρέπανο και η Αντίσταση δεν κρύβονται πίσω από γενικόλογες αναφορές και εύπεπτες διατυπώσεις.** Η πολιτική ταυτότητα των ανθρώπων που αντιστάθηκαν και η συμβολή τους στον αγώνα για την απελευθέρωση αναδεικνύονται ξεκάθαρα. **Σε μια εποχή που τέτοιες αναφορές συχνά αποσιωπώνται, αποστειρώνονται ή και σκόπιμα διαστρεβλώνονται, η επιλογή αυτή έχει τη δική της βαρύτητα.**

Σε όλη τη διάρκεια της παράστασης, ένας προτζέκτορας προβάλλει αποκόμματα εφημερίδων, κυβερνητικές ανακοινώσεις, διατάγματα, φωτογραφίες, αφίσες και ιστορικά τεκμήρια. Έτσι, η θεατρική αφήγηση συνομιλεί διαρκώς με τα πραγματικά ντοκουμέντα. Και η μεταπολεμική κατάληξη της υπόθεσης των δωσίλογων είναι εξίσου αποκαλυπτική. Στα Ειδικά Δικαστήρια Αθηνών και Πειραιά **υποβλήθηκαν μηνύσεις για περισσότερα από 20.000 άτομα**. Μόλις **3.227 παραπέμφθηκαν σε δίκη**, οι **2.251 αθωώθηκαν ή η κατηγορία θεωρήθηκε αποσβεσμένη**, ενώ από τους **976 που καταδικάστηκαν οι 420 δεν πήγαν καν στο δικαστήριο.** Από τους **556 που καταδικάστηκαν παρουσία τους, 243 έλαβαν βασιλική χάρη ή μείωση της ποινής τους.** Τελικά, μόλις **2 δωσίλογοι εκτελέστηκαν!** Την ίδια περίοδο, στην Αθήνα και τον Πειραιά εκτελέστηκαν περισσότεροι από **103 αντιστασιακοί. Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους!** Πολλοί από τους συνεργάτες των κατακτητών όχι μόνο απέφυγαν την τιμωρία, αλλά ενσωματώθηκαν στον κρατικό μηχανισμό και αποτέλεσαν βασικό πυλώνα συγκρότησης και εδραίωσης του αστικού κράτους μέχρι και σήμερα. Αντίθετα, οι άνθρωποι της Αντίστασης βρέθηκαν αντιμέτωποι με διώξεις, εκτελέσεις και αποκλεισμό.

Παρότι δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για τα γεγονότα, η παράσταση αφήνει ένα βαθύ αίσθημα οργής και πόνου. Όχι φόβου. Γιατί **μέσα στη φρίκη της Κατοχής αναδεικνύεται η δύναμη της αντίστασης, ο αγώνας ανθρώπων που, ακόμη και μέσα στην πείνα, τον πόλεμο και την εξαθλίωση, δεν εγκατέλειψαν τη διεκδίκηση της ελευθερίας.** Ο πόνος έρχεται μαζί με την ταύτιση με αυτούς τους ανθρώπους, με όσα υπέστησαν και με το τίμημα που πλήρωσαν. Και ίσως η πιο ανατριχιαστική διάσταση της ιστορίας είναι πως **η βία δεν ασκήθηκε μόνο από τον κατακτητή.** Ασκήθηκε από ανθρώπους της ίδιας κοινωνίας, από εκείνους που γνώριζαν τα θύματά τους, μοιράζονταν τις γειτονιές τους και σε πολλές περιπτώσεις είχαν προσωπικούς δεσμούς μαζί τους.

Οι *«Δωσίλογοι»* είναι μια παράσταση που αξίζει να δει κανείς, όχι μόνο για την καλλιτεχνική της δύναμη, αλλά κυρίως γιατί φέρνει στο προσκήνιο μια ιστορία που δεν χωράει στη λήθη, στην αποσιώπηση ή στην παραχάραξη. **Μια ιστορία που εξακολουθεί να αφορά το σήμερα και να φωτίζει τους δικούς μας αγώνες!**

ΣΤΕΚΙΑ

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Στις 7/11 διοργανώθηκε αφιέρωμα στον *Νίκο Καββαδία*, στο οποίο επιχειρήθηκε η προσέγγιση λιγότερο ή περισσότερο γνωστών πτυχών του ποιητικού (κυρίως) έργου του, που αγαπήθηκε από τον λαό και επηρέασε και ενέπνευσε σημαντικά την τέχνη στη χώρα.

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Πετυχημένη ήταν η προβολή της ταινίας *Les Miserables* στις 31/10 και ζωντανή η συζήτηση που ακολούθησε πάνω στο περιεχόμενό της και τους αγώνες της γαλλικής νεολαίας.

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Προβολές στο στέκι Ανάστροφα στις 9/11, με την ταινία *Tout va bien*, που αναφέρεται στην απεργία των εργατών ενός εργοστασίου αλλαντικών στη Γαλλία, τέσσερα χρόνια μετά τον Μάη του ’68 κι ενώ όλα φαίνονταν να πηγαίνουν καλά…

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Το πρόγραμμα του Νοεμβρίου ξεκίνησε στις 12/11 με την προβολή της ταινίας-ντοκιμαντέρ *Εδώ Πολυτεχνείο* και θα συνεχιστεί την **Κυριακή 29/11 στις 7:30 μ.μ.**, με το αφιέρωμα στον διακεκριμένο ποιητή και πεζογράφο *Αργύρη Χιόνη*
Το **Σάββατο 14/11, στις 6:30 μ.μ.** θα γίνει εκδήλωση για την επέτειο του Πολυτεχνείου, με εισηγήσεις από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Φοιτητών και τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών .

Ζάλο
Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Στις 13/11 έγινε εκδήλωση-συζήτηση με αφορμή την επέτειο του Πολυτεχνείου και τον ξεσηκωμό της γαλλικής νεολαίας. Στις 7/11 προβλήθηκε η ταινία *Jojo Rabbit*.

Αριστερό Στέκι Νεολαίας
Κουγκίου 23, Γιάννενα

Στις 6/11 έγινε συζήτηση με θέμα *Τεχνητή Νοημοσύνη: Η οπτική της αριστεράς και του κινήματος*. Στις 11/11 διοργανώθηκε αφιέρωμα στην Οκτωβριανή Επανάσταση, με προβολή ταινίας, μουσική και παρουσίαση ιστορικών και πολιτικών γεγονότων.

Αθήνα
εκτὸς των τειχῶν
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα
ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti|FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη
σφεντόνα
Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα
Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας ΚΟΥΓΚΙΟΥ 23
Κουγκίου 23

Ξάνθη
ωγμή αριστερός χώρος ανάμιξης και δράσης
Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα
χώρος νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο
ΖΑΛΟ
Μαστραχά 14
IG: zalosteki|FB: Ζάλο

Οι πρώτοι εορτασμοί του Πολυτεχνείου και η αιματοβαμμένη επέτειος του 1980

1974-1979. Πρώτες διαδηλώσεις και απαγορεύσεις

Η κατάρρευση της αμερικανοκίνητης στρατιωτικής Χούντας το καλοκαίρι του 1974 σε καμιά περίπτωση δεν σήμανε την απαλλαγή της χώρας από την αμερικανοκρατία και τους μηχανισμούς εξάρτησης και καταστολής που είχε οικοδομήσει το μετεμφυλιακό αστικό κράτος. Η έξοδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, που αποφάσισε η κυβέρνηση Καραμανλή, ήταν προσωρινή και αποτύπωνε τη δυσφορία της ελληνικής αστικής τάξης για τα γεγονότα της Κύπρου. Αντίθετα, η εξάρτηση της χώρας βάθαινε και σε λίγα χρόνια η Ελλάδα έγινε μέλος της ΕΟΚ, αναβάθμισε τις σχέσεις με τις ΗΠΑ και υπέγραψε νέες συμφωνίες για τις αμερικανικές βάσεις.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η εξέγερση του Νοέμβρη του 1973 αναδείχθηκε σε κορυφαίο πολιτικό και κοινωνικό σημείο αναφοράς για το εργατικό κίνημα, τη νεολαία και τις λαϊκές μάζες. Ο εορτασμός του Πολυτεχνείου με μαζικές διαδηλώσεις συμπύκνωνε τις διαθέσεις λαού και νεολαίας για εθνική ανεξαρτησία, έξοδο από το ΝΑΤΟ, δημοκρατία και λαϊκή εξουσία.

Ωστόσο, η ντόπια άρχουσα τάξη και οι κυβερνήσεις της ΝΔ αντιλήφθηκαν γρήγορα τον ριζοσπαστικό -και επικίνδυνο για το σύστημα- χαρακτήρα που εμπεριείχε η διατήρηση της ζωντανής μνήμης της εξέγερσης. Έτσι, από την πρώτη κιόλας επέτειο επιχειρήθηκε συστηματικά η απονεύρωση του πολιτικού περιεχομένου των κινητοποιήσεων και, σταδιακά, μεθοδεύτηκε η απαγόρευση και κατάργησή τους.

Το 1974, η διεξαγωγή των πρώτων μεταπολιτευτικών εκλογών προγραμματίστηκε ακριβώς την ημέρα της 17ης Νοέμβρη, σε μια προφανή απόπειρα της κυβέρνησης να υποβαθμιστεί ο εορτασμός. Με πρωτοβουλία οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς, πραγματοποιήθηκε μαχητική αντιιμπεριαλιστική πορεία 50.000 προς το Σκοπευτήριο της Καισαριανής στις 15 Νοέμβρη, ενώ, την επόμενη εβδομάδα, εκατοντάδες χιλιάδες λαού πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας προς την αμερικανική πρεσβεία.

Το 1975, σε μια περίοδο μεγάλων απεργιακών εργατικών αγώνων, η πορεία προς την πρεσβεία πραγματοποιήθηκε με την παρουσία πάνοπλων αστυνομικών που δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών, γεγονός που προκάλεσε την έντονη δυσφορία των Αμερικανών.

Ανταποκρινόμενη στις αμερικανικές πιέσεις, η κυβέρνηση Καραμανλή, το 1976, απαγόρευσε για πρώτη φορά την πρόσβαση της διαδήλωσης στην αμερικανική πρεσβεία, με φραγμό στο ύψος της Βουλής. Οι κυρίαρχες παρατάξεις της ΕΦΕΕ υπέκυψαν στις υποδείξεις της εξουσίας.

Και πάλι με αφορμή τις εκλογές της 20ής Νοέμβρη 1977, η κυβερνητική απαγόρευση συνοδεύτηκε από άγρια αστυνομική καταστολή απέναντι στους διαδηλωτές της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που επιχείρησαν να σπάσουν τον κλοιό. Το σκηνικό επαναλήφθηκε 10 μέρες αργότερα, στις 27/11, στην πορεία που ξανακάλεσε η ΕΦΕΕ. Η πορεία απαγορεύτηκε, οι ρεφορμιστές υπαναχώρησαν, ενώ οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς έδωσαν νέα μάχη με τις δυνάμεις καταστολής.

Το 1978 υπήρξε προσπάθεια του συστήματος να οικειοποιηθεί την επέτειο. Η πορεία της 19/11 έγινε μέχρι τη Βουλή με συμμετοχή 150 ΟΝΝΕΔιτών, που προσπάθησαν να καταθέσουν στεφάνια, αλλά γιουχαΐστηκαν.

Το 1979 η καταστολή κατά των ριζοσπαστικών μπλοκ επαναλαμβάνεται. Παράλληλα, οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς ανέλαβαν ρόλο «περιφρούρησης της τάξης», φτάνοντας στο σημείο μέλη της ΚΝΕ να βιαιοπραγούν κατά διαδηλωτών της επαναστατικής αριστεράς για να διατηρήσουν την «ομαλότητα».

1980. Δολοφονική μανία του κράτους

Τον Οκτώβρη του 1980, η κυβέρνηση της ΝΔ προχώρησε στην πλήρη επανένταξη της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, ενώ ταυτόχρονα διεξήγαγε εντατικές διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση των ΗΠΑ για την ανανέωση της παραμονής των αμερικανικών βάσεων. Ο εορτασμός της 7ης επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου διεξήχθη μέσα σε ένα εξαιρετικά τεταμένο και επικίνδυνο πολιτικό κλίμα. Η κυβέρνηση υπό τον «μετριοπαθή» Γεώργιο Ράλλη, αντιμέτωπη με τη φθορά και την αναπόφευκτη εκλογική της πτώση, επέλεξε να σκληρύνει ακόμη περισσότερο τη στάση της απέναντι στο λαϊκό κίνημα.

Αυτή η δουλοπρέπεια στις επιταγές του αμερικανοΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού προκάλεσε οργή στους εργαζομένους και στη νεολαία. Για τις μάζες των αγωνιστών, η διαδήλωση του Πολυτεχνείου προς την αμερικανική πρεσβεία αποτελούσε την κορυφαία ευκαιρία να εκφραστεί έμπρακτα η λαϊκή απαίτηση: «Έξω οι Βάσεις - Έξω το ΝΑΤΟ».

Μπροστά στη βεβαιότητα μιας ακόμα πιο μαζικής και μαχητικής αντιιμπεριαλιστικής διαδήλωσης που θα αμφισβητούσε την κυβερνητική πολιτική και την αμερικανοκρατία, η κυβέρνηση απαγορεύει την πορεία προς την πρεσβεία και η ΕΦΕΕ παίρνει απόφαση ενάντια στην απαγόρευση. Όμως, μία μέρα πριν από τη διαδήλωση, ΠΣΚ και ΠΑΣΠ υπαναχωρούν, αποδέχονται πλήρως τους κυβερνητικούς όρους και προτιμούν να λειτουργήσουν ως εγγυητές της αστικής νομιμότητας. Περιόρισαν την επίσημη πορεία μέχρι τη Βουλή, καλώντας τους διαδηλωτές «να διαλυθούν ησύχως» στο Σύνταγμα.

Με πρωτοβουλία της μειοψηφίας του ΚΣ της ΕΦΕΕ (ΠΠΣΠ, ΑΑΣΠΕ, Β' Πανελλαδική) και οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς [ΚΚΕ(μ-λ), Κ.Ο. ΜΑΧΗΤΗΣ, ΟΣΕ, ΟΚΔΕ, ΕΚΚΕ], η πορεία προς την πρεσβεία θα πραγματοποιηθεί με τεράστια μαζικότητα, κόντρα στην κυβερνητική απαγόρευση και τις κομματικές περιφρουρήσεις των ρεφορμιστών που επιχείρησαν να φράξουν τον δρόμο στα μπλοκ των αγωνιστών.

Ιδιαίτερα καταλυτική σε αυτή την κατεύθυνση ήταν η πολιτική παρέμβαση του ΚΚΕ(μ-λ). Οι προκηρύξεις της οργάνωσης αποκάλυπταν ότι το «ήπιο πολιτικό κλίμα» της κυβέρνησης Ράλλη δεν ήταν παρά το προσωπείο της κρατικής τρομοκρατίας και χρησίμευε για το χτύπημα του μαζικού κινήματος και τον περιορισμό των αγώνων στο προεκλογικό

σκηνικό. Το ΚΚΕ(μ-λ) κατήγγειλε απερίφραστα και την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση, τονίζοντας ότι οι στόχοι του Νοέμβρη του '73 παραμένουν ανεκπλήρωτοι και ότι καμία κάλπη δεν μπορεί να αντικαταστήσει τον λαϊκό αγώνα στους δρόμους για πραγματική ανεξαρτησία, δημοκρατία και σοσιαλισμό.

Έτσι, στις 16/11, δεκάδες χιλιάδες αποφασισμένοι εργάτες, φοιτητές και μαθητές αρνήθηκαν να διαλυθούν στο Σύνταγμα. Συγκροτώντας ένα από τα μεγαλύτερα, πιο περιφρουρημένα και συμπαγή μπλοκ στην ιστορία του κινήματος της επαναστατικής αριστεράς, διέσπασαν τις αλυσίδες της «περιφρούρησης» των συμβιβασμένων κομμάτων και προχώρησαν δυναμικά προς την αμερικανική πρεσβεία. Τότε η κρατική μηχανή εξαπέλυσε μια λυσσαλέα και δολοφονική επίθεση. Οι δυνάμεις καταστολής δεν περιορίστηκαν στην απλή διάλυση της συγκέντρωσης, αλλά εξαπέλυσαν ένα πρωτοφανές ανθρωποκυνηγητό σε ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας. Τα ΜΑΤ χτυπούσαν αδιάκριτα και με τυφλό μίσος στο ψαχνό, μετατρέποντας τους δρόμους, τα πεζοδρόμια, τις στοές, ακόμα και τα γύρω καταστήματα σε σφαγείο. Χρησιμοποιήθηκαν βαριά ξύλινα κλομπ, δακρυγόνα, ακόμα και περίστροφα.

Ο τραγικός απολογισμός εκείνης της αιματηρής νύχτας ήταν εκατοντάδες σοβαρά τραυματισμένοι, δεκάδες συλλήψεις και δύο στυγνές κρατικές δολοφονίες αγωνιστών. Η **Σταματίνα Κανελλοπούλου** (20 ετών), νεαρή εργάτρια από το Περιστέρι, ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από αστυνομικούς στην οδό Πανεπιστημίου. Δέχτηκε αμέτρητα, συντριπτικά χτυπήματα στο κεφάλι και στο σώμα. Μεταφέρθηκε νεκρή στο Ιπποκράτειο. Ο **Ιάκωβος Κουμής** (26 ετών), Κύπριος φοιτητής της Νομικής, δέχτηκε δολοφονικά χτυπήματα με κλομπ στο κεφάλι ενώ βρισκόταν στην πλατεία Συντάγματος. Διακομίστηκε στο Λαϊκό με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, όπου εξέπνευσε λίγες μέρες αργότερα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η αστική δικαιοσύνη κάλυψε πλήρως τους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς. Η άγρια καταστολή και οι δολοφονίες ήταν εντολή της κυβέρνησης και των ξένων αφεντικών της. Οι πραγματικοί υπεύθυνοι έμειναν στο απυρόβλητο και όσοι αστυνομικοί παραπέμφθηκαν αθωώθηκαν πανηγυρικά επτά χρόνια αργότερα.

Η κυβέρνηση κατηγόρησε ευθέως τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς για την έμπρακτη αμφισβήτηση των απαγορεύσεων. Αλλά και οι ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ, αντί να καταγγείλουν την αστυνομική τρομοκρατία, υιοθέτησαν τη βρώμικη συστημική επιχειρηματολογία περί «προβοκατόρων», «αριστεριστών» και «ύποπτων στοιχείων που αμαυρώνουν τη γιορτή». Όπως χαρακτηριστικά αποτυπώθηκε σε μεταγενέστερη συζήτηση στη Βουλή, οι ηγέτες της αντιπολίτευσης δεν δίστασαν να κάνουν ακόμα και «τεχνικές υποδείξεις» στην αστυνομία για το πώς θα έπρεπε να είχε απομονώσει και να είχε χτυπήσει τους χιλιάδες διαδηλωτές που αμφισβήτησαν την απαγόρευση. Η στάση τους αυτή δεν ήταν τυχαία. Εν όψει των εκλογών του 1981, ήθελαν να δώσουν διαπιστευτήρια υπευθυνότητας και νομιμοφροσύνης στο αστικό πολιτικό σύστημα και τους ξένους προστάτες του.

Τα γεγονότα της 16ης Νοεμβρίου 1980 προσφέρουν μεγάλης σημασίας διδάγματα για την ταξική πάλη. Απέδειξαν περίτρανα ότι το αστικό κράτος, ανεξάρτητα από το αν φοράει τον μανδύα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και κόπτεται για «ομαλότητα» και «ήπιο κλίμα», δεν διστάζει να καταφύγει στη δολοφονική βία όταν απειλούνται τα θεμελιώδη συμφέροντά του και οι διεθνείς του συμμαχίες. Αυτά είναι και τα όρια της αστικής διαχείρισης.

Οι δολοφονίες αγωνιστών σε διαδήλωση του Πολυτεχνείου είχαν και συνέχεια. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1985, με κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου, δολοφονείται από σφαίρα αστυνομικού ο 15χρονος Μιχάλης Καλτεζάς. Αλλά και σε πολλές ακόμα επετείους η στάση της αστυνομίας απέναντι στους διαδηλωτές ήταν ξεκάθαρα δολοφονική.

Στις μέρες μας αμφισβητείται και πάλι το δικαίωμα του λαού να διαδηλώνει στην επέτειο του Πολυτεχνείου. Η κυβέρνηση σε συνεργασία με τους πρυτάνεις απειλεί με «αναθεώρηση του θεσμικού πλαισίου του τριήμερου εορτασμού». Οι απαγορεύσεις των διαδηλώσεων και τα χτυπήματα της αστυνομίας, όπως έγινε πρόσφατα στην αντιφασιστική συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης, τείνουν να γίνουν θεσμός. Η μαχητική στάση των χιλιάδων διαδηλωτών τον Νοέμβρη του 1980, που έσπασαν την απαγόρευση, εκφράζοντας τη λαϊκή απαίτηση να παραμείνει το Πολυτεχνείο μια ζωντανή αγωνιστική κινητοποίηση και όχι ένα νεκρό απολίθωμα, αποδεικνύει ότι η κληρονομιά του Πολυτεχνείου δεν ανήκει στις αίθουσες των κοινοβουλίων ούτε στους κυβερνητικούς εορτασμούς, αλλά ζει και ανανεώνεται στους δρόμους της σύγκρουσης με τον ιμπεριαλισμό, το κεφάλαιο και την κρατική μηχανή. Η αυταπάτη ότι η αλλαγή των κυβερνητικών συσχετισμών μέσω της κάλπης μπορεί να αντικαταστήσει την πάλη των μαζών καταρρίφθηκε με τον πιο αιματηρό τρόπο. Ο αγώνας για ψωμί, παιδεία, ελευθερία συνεχίζεται.

Σ.Σ.

σχόλια

Τουρνικέ Ι

Απαγορεύσεις ανακοίνωσε ο Πρύτανης του ΕΜΠ Ιωάννης Κ. Χατζηγεωργίου για το τριήμερο του Πολυτεχνείου, μεταξύ των οποίων η απαγόρευση των εκδηλώσεων εντός των ιστορικών κτιρίων και το «ωράριο λειτουργίας» έως τις 18:00 το απόγευμα. Όπως και οι συζητήσεις άνω των τριών ατόμων.

Τουρνικέ ΙΙ

Καταδικάστηκε και σε δεύτερο βαθμό ο φοιτητής που κατηγορούνταν για φθορά ξένης περιουσίας για ένα γκράφιτι υπέρ της Παλαιστίνης στη σχολή των Ηλεκτρολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ, με μοναδικό στοιχείο τις τέσσερις φωτογραφίες που είχε τραβήξει με το κινητό του ο κοσμήτορας του τμήματος Παναγιώτης Τσανάκας. Παρόλο που το έκανε πριν τις 18:00.

Αυξήσεις

Την αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 1,6% από την 1η Δεκεμβρίου ανακοίνωσε η γαλλική κυβέρνηση, έπειτα από εβδομάδες κινητοποιήσεων για την ακρίβεια και την αγοραστική δύναμη. 10 μέτρα καλώδιο.

Τουρνικέ ΙΙΙ

Την εφαρμογή των αυταρχικών μέτρων ελέγχου με κάμερες και τουρνικέ στα Πανεπιστήμια προανήγγειλε ο υφυπουργός Παιδείας και αρμόδιος για ζητήματα Ανώτατης Εκπαίδευσης Νίκος Παπαϊωάννου, σχολιάζοντας την επίθεση ομάδας ατόμων στη συνέλευση του Μαθηματικού Τμήματος στο ΕΚΠΑ, που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό τριών ατόμων. Αν συμμετέχεις σε ομάδα χάντμπολ ιδιωτικού σχολείου περνάς με ελευθέρας.

Παρακολούθηση

Την ενίσχυση της ασφάλειας του ελληνικού σιδηροδρόμου με την εφαρμογή νέων τεχνολογικών συστημάτων, τη δυνατότητα παρακολούθησης της ακριβούς θέσης των τρένων σε πραγματικό χρόνο και την ένταξη νέων συρμών στο δίκτυο από τις αρχές του 2027 ανακοίνωσε ο πρωθυπουργός, Κυριάκος Μητσοτάκης, κατά την παρουσίαση της ψηφιακής πλατφόρμας Railway.gov.gr. Οι θάνατοι θα παρουσιάζονται ως καθυστερήσεις.

Αμοιβή

Οι Ηνωμένες Πολιτείες ανακοίνωσαν αμοιβή έως και 20 εκατομμυρίων δολαρίων για πληροφορίες σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Θα την κερδίσει ο καινούργιος πρόεδρος του Ισραήλ.

Συλλήψεις

Σύμφωνα με το δελτίο Τύπου της ελληνικής αστυνομίας για το περιστατικό βίας και απειλών κατά μαθήτριας και μέλους της ΚΝΕ στην Πάτρα, δεν συνελήφθησαν μόνο οι ύποπτοι που συγκεντρώθηκαν με δολοφονικά αντικείμενα έξω από το σπίτι της στήνοντας ενέδρα, αλλά και οι οχτώ τραυματίες που ενεπλάκησαν για να την προστατεύσουν. Και τα δύο άκρα.

Κρουαζιέρα

Επιβάτες του ισραηλινού Crown Iris, σύμφωνα με καταγγελίες, επέδειξαν τα γεννητικά τους όργανα και ούρησαν στον χώρο της Ιεράς Μονής Αγίας Βαρβάρας και του παιδικού σταθμού στη Σύρο, μπροστά σε μικρά παιδιά, γονείς και εκπαιδευτικούς. Δεν είχαν κάτι άλλο να δείξουν μιας και δεν οπλοφορούσαν.

Με «καινούργιες ερπύστριες» εισβάλλουν κατά του Πολυτεχνείου

Άσβεστη παραμένει, για πάνω από μισό αιώνα, η απέχθεια, ο φόβος αλλά και η υποκρισία του «μεταπολιτευτικού» πολιτικού συστήματος απέναντι στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τη «μανία» να κορυφώνεται κάθε χρόνο τις ημέρες της επετείου. Ο καθεστωτικός μύθος, σύμφωνα με τον οποίο η εξέγερση του Νοέμβρη «δικαιώθηκε» με την επαναφορά «δημοκρατίας», δε μείωσε καθόλου την ένταση της επίθεσης κατά του Πολυτεχνείου, παρά τις «φιλότιμες» προσπάθειες στις σχολικές γιορτές και στα διάφορα αφιερώματα να «εκδημοκρατίσουν» με το «όλοι μαζί» τα γεγονότα. Άλλωστε, ήταν εξαρχής φανερό ότι πρόκειται για μύθο πραγματικό και μάλιστα καθεστωτικό. Ο πόλεμος, επομένως, συνεχίζεται εδώ και πάνω από μισό αιώνα, με τις πιο πιθανές ή απίθανες τακτικές.

Οι διάφορες-μάλλον αποτυχημένες έως τώρα- απόπειρες πολιτικοϊδεολογικής αποδόμησης ή απαγόρευσης του Πολυτεχνείου περιελάμβανε, ανάλογα με την ιστορική περίοδο, τη συγκυρία και την πολιτική προέλευση της επίθεσης, τα πάντα: Την «αναβολή» της πρώτης επετείου του Πολυτεχνείου, επειδή συνέπεσε… απροσδόκητα με τις πρώτες εκλογές μετά τη Χούντα. Την ολική ή μερική απαγόρευση της πορείας προς την αμερικανική πρεσβεία, για να μη δυσαρεστηθούν οι Αμερικανοί «προστάτες» (που, άλλωστε, σχεδίασαν και στήριξαν τη χούντα), με σφοδρές συγκρούσεις, συλλήψεις, τραυματισμούς και νεκρούς, στο όνομα της διαφύλαξης της «δημοκρατικής τάξης». Την προκλητική αμφισβήτηση των γεγονότων και της ύπαρξης νεκρών από την ακροδεξιά και τους χειροκροτητές της χούντας (εξάλλου, ούτε το… Άουσβιτς υπήρξε). Τις προσπάθειες κάθε είδους «κατόπιν εορτής εξεγερμένων» να μετατρέψουν-εκούσια, με τη «συμμετοχή», ή ακούσια, με την «αποχή» τους-την επέτειο του Πολυτεχνείου σε ανώδυνη «σχολική γιορτή», όπου δήθεν «κυριαρχούν» τα σουβλάκια και τα λουλούδια. Τον μύθο της βολεμένης «γενιάς του Πολυτεχνείου», η οποία κατέληξε, υποτίθεται, να αποτελείται από διεφθαρμένους βουλευτές και λεφτάδες. Την «αθώα υγειονομική» απαγόρευση της επετείου και της πορείας την εποχή της πανδημίας. Και άλλα πολλά, σε μια διαρκή προσπάθεια απονεύρωσης και απονέκρωσης της εξέγερσης του Νοέμβρη. Με την καταστολή, τα ανοιγμένα κεφάλια και τους δολοφονημένους να αποτελούν «φόρο ντροπής» για την εκκένωση του Πολυτεχνείου, όπως έπραξε και η χούντα.

Επομένως, όσο προκλητική κι αν είναι, καμία πραγματική έκπληξη δεν προκαλεί η σημερινή προσπάθεια να μπει το Πολυτεχνείο στον «γύψο». Με αχυράνθρωπο της κυβέρνησης έναν πρύτανη που έχει αποδείξει επανειλημμένα το πολιτικό και ηθικό του ανάστημα. Τώρα, παριστάνοντας τον αξιωματικό της ΕΑΤ-ΕΣΑ, διατάσσει ποιοι και πώς θα συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις της επετείου, θεωρώντας ότι μπορεί να περιορίζει τον «εχθρόλαό» μέσα στο «εορταστικό κλουβί».

Με μια πρυτανική απόφαση που απευθύνεται σε συνεργούς και συναυτουργούς (Υπουργείο Παιδείας, Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας, Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών, Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής) επιβάλλεται ένα ιδιότυπο «στρατιωτικό καθεστώς» στον χώρο του Πολυτεχνείου, ενόψει της διοργάνωσης για την 53η επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη. Με πρόσχημα σενάρια για την έλευση του Αρμαγεδδώνα, επιβάλλεται απαγόρευση της κυκλοφορίας γύρω και μέσα στο Πολυτεχνείο με ωράριο λειτουργίας από τις 8.30 π.μ. έως τις 6.00μ.μ. ή και νωρίτερα, αν κριθεί, κλειδωμένα κτίρια και ενισχυμένη υπηρεσία φύλαξης του χώρου, η οποία θα ελέγχει ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει από το Πολυτεχνείο.

Στόχος να απομακρυνθεί ο κόσμος από την επέτειο και το Πολυτεχνείο. Δεν πρόκειται απλά για την εφαρμογή του δόγματος «νόμος, ασφάλεια και τάξη», αλλά για έναν «θεσμικό φασισμό», ενταγμένο σε μια εποχή βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, με γενικευμένη πολεμική προετοιμασία που επιδιώκεται να επιβληθεί παντού. Από τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας, την ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης, έως τις διαχρονικές προσπάθειες του συστήματος να απονεκρώσει την επέτειο μιας εξέγερσης που εμπνέει, πολιτικοποιεί και διαμορφώνει αγωνιστικές συνειδήσεις και κινήματα εδώ και 53 χρόνια.

Δεν πρόκειται απλώς για μια «παραδοσιακή» απέχθεια της πλειοψηφίας ή/και του «σκληρού πυρήνα» της Δεξιάς απέναντι στο Πολυτεχνείο, καθώς όχι μόνο απουσίαζε από την αντιδικτατορική αντίσταση, αλλά συμμετείχε στο χουντικό καθεστώς ή του παρείχε υποστήριξη και κάλυψη. Και, φυσικά, απείχε από τον Νοέμβρη και τον αντιμετώπισε εχθρικά.

Η στάση απέναντι στο Πολυτεχνείο δεν αποτελεί αποτέλεσμα κάποιου («εθνικού»!) «διχασμού» της συλλογικής μνήμης, αλλά έκφραση ενός σκληρού λαϊκού-ταξικού αγώνα, που διεξάγεται απέναντι σε έναν αντίπαλο ο οποίος, από θέση ισχύος. επιδιώκει να κυριαρχήσει ιδεολογικά και πολιτικά στον λαό ή σε ένα μεγάλο μέρος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Πρόκειται για μια μάχη που συνεχίζεται και εξακολουθεί να επιδεικνύει εντυπωσιακή αντοχή. Γιατί είναι μια μάχη για το σήμερα και όχι μόνο για το τότε. Γιατί το Πολυτεχνείο δεν ήταν απλώς μια «συλλογική εκτόξευση στον ουρανό της ανιδιοτέλειας» ή ένα «μάθημα πολιτικής και ηθικής», αλλά μια συνεχής μάχη επιβίωσης ελεύθερων ανθρώπων, που αγωνίζονται να γίνουν και «άνθρωποι» και «ελεύθεροι», απαλλαγμένη από τη σκλαβιά της φτώχειας και της καταπίεσης.

Γι’ αυτό είναι οξύμωρος ο «ειρηνικός εορτασμός του Πολυτεχνείου». Αφού πρόκειται και εδώ για έναν «λαϊκό- ταξικό πόλεμο» ανάμεσα στα «νιάτα» του κόσμου των λαών και στο γερασμένο κόσμο των «ιδιοκτητών» του.

Υ.Γ. Προκαλεί εντύπωση – όχι και τόσο μεγάλη, όμως – το γεγονός ότι, σε ένα περιβάλλον ακροδεξιάς μετατόπισης της «συνταγματικής δημοκρατίας» σε όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένης και της στάσης απέναντι στην επέτειο του Πολυτεχνείου, ξαναζεσταίνεται η «σούπα» της αντιμετώπισης του φασισμού και των φασιστικών συμμοριών (π.χ. στα σχολεία) μέσω «κρατικών χορηγιών» και «κοινά μέτωπα» με διοικητικούς, δικαστικούς και μηχανισμούς διαφύλαξης της τάξης, στο πλαίσιο ενός «δημοκρατικού τόξου». Και μάλιστα από μια δύναμη που, για χρόνια, κομπάζει ότι -περίπου- «το Πολυτεχνείο είμαι εγώ» και παπαγαλίζει, από ότι φαίνεται, παλιές αλήθειες, σύμφωνα με τις οποίες ο φασισμός δεν είναι παρά η τελευταία πράξη «διαφυγής» και η πιο βάρβαρη εκδοχή του κεφαλαίου. Ακολουθούν, φαίνεται, το κυβερνητικό δόγμα «όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει». Μέχρι στιγμής, πάντως, συμβαίνει το αντίθετο παγκόσμια.

προσαγωγή